AUREL CĂRĂȘEL

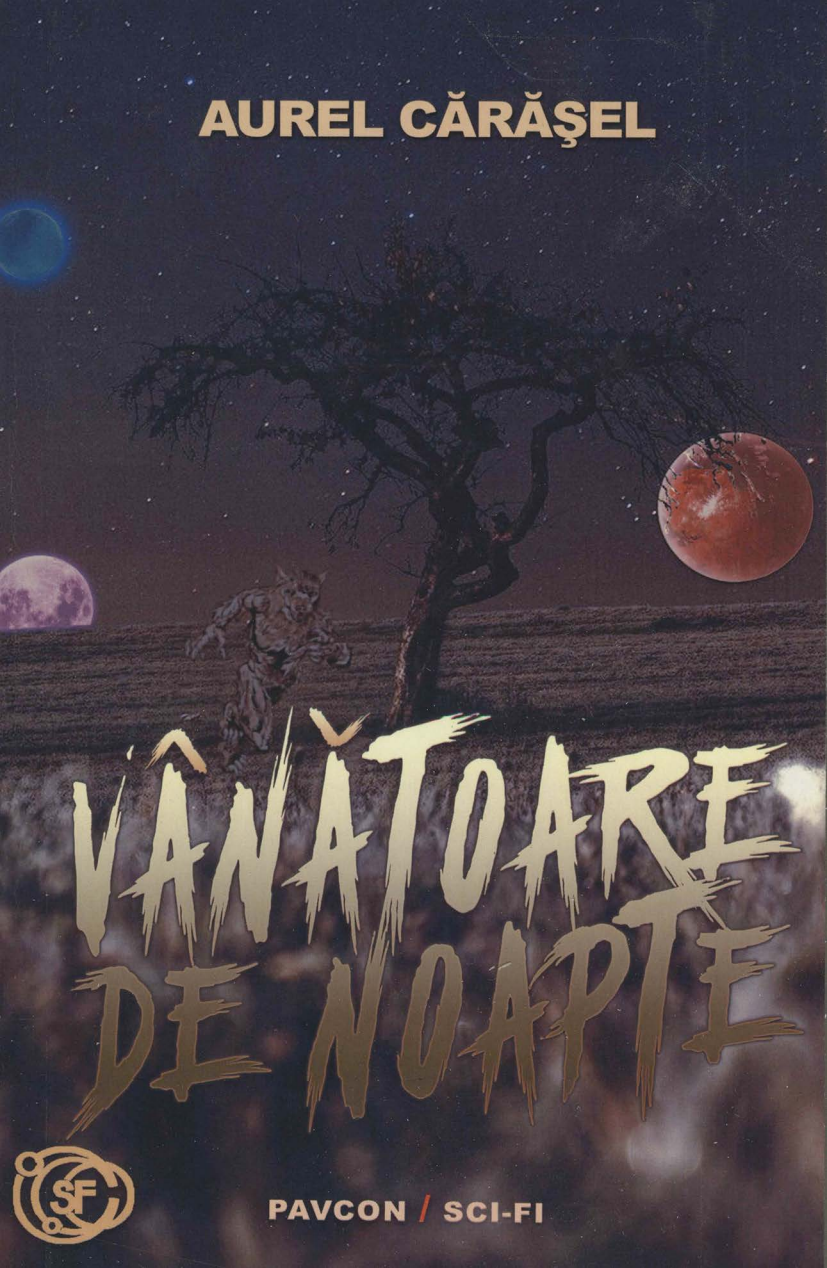

VÂNĂTOARE DE NOAPTE

PAVCON / SCI-FI

VÂNĂTOARE DE NOAPTE

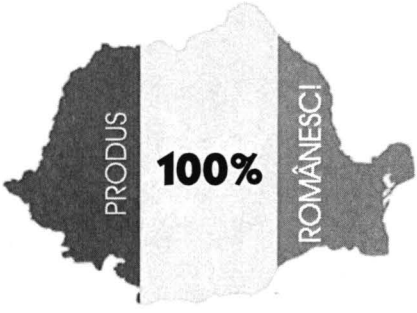

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

HORROR # FANTASY # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 82

Aurel Cărăşel
VÂNĂTOARE DE NOAPTE

© 2022, Aurel Cărăşel
© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CĂRĂŞEL, AUREL
Vânătoare de noapte / Aurel Cărăşel. - Bucureşti: Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-09-5

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parţial sau integral, fără acordul scris al deţinătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-09-5

AUREL CĂRĂŞEL

Vânătoare de noapte

Editura **PAVCON**
Bucureşti, România, 2022

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

În loc de Prefață...

De regulă, cea mai mare parte a operelor culturale, fie ele din zona plastică sau din cea literară, prezintă cititorului interesat de cadrul în care au fost ele concepute şi realizate, încă o istorie, uneori la fel de interesantă ca cea dintâi. Uneori, mari scriitori ai literaturii universale au ținut adevărate *jurnale literare*, în care au consemnat, etapă cu etapă, paşii pe care i-au parcurs, încă din momentul conceperii operei şi până în clipa în care ea a ieşit pe tarabele librarilor, către marele public cititor.

Personal, cred că orice scriitor este tentat, la un moment dat al vieții sale, să încerce o asemenea experiență. Deoarece, pentru el, procesul naşterii unei realități (opera literară devine, după realizare, un aspect al realității) poate fi chiar mai interesant decât produsul eului său creator în sine.

Am fost tentat, în vreo două rânduri, să țin un asemenea jurnal, însă motive diverse m-au împiedicat să o fac. Înainte de a mă apuca să scriu romanul pe care-l aveți acum sub priviri, am aşternut câteva note fugare

într-un caiet, la care am adăugat, peste ani, alte câteva note, din amintiri rămase aproape prăfuite pe un raft al memoriei. Mult prea puţin pentru a deveni un jurnal. Dar mai mult decât nimic pentru a reconstitui, în câteva rânduri, povestea acestei singulare *vânători de noapte*.

La început a fost o simplă idee, plecată de la unele observaţii curente, intens discutate în lumea minunatelor idei din cenaclul „Henri Coandă", din Craiova: eram aproape cu toţii de acord că lumea vie este construită în aşa fel încât să permită o continuă evoluţie spre forme ce nu vor cunoaşte nicicând o finalitate ultimă; în acelaşi timp, intram permanent în contact cu informaţii despre existenţa „nişelor biologice" – microorganisme, plante şi animale, descoperite de biologi în adâncurile oceanelor, nişe care îşi păstrau nealterate caracteristicile avute în urmă cu zeci sau sute de milioane de ani. Fiinţe care evoluau şi fiinţe care nu evoluau. De parcă un formidabil de mare şi de bine pus la punct Plan le conferea unora dezlegare, iar altora nu...

La un moment dat, prin 1985, ideea s-a transformat într-o povestire de vreo zece pagini, intitulată chiar aşa, „Vânătoare de noapte", subiectul ei fiind asemănător, până la un punct, cu cel al romanului. Eram deja profesor în oraşul Cernavoda, părăsisem cenaclul craiovean şi nu avusesem încă vreme să pun ba-

zele unuia nou, *Atlantis-Club* urmând să se nască abia în 1986. N-am avut, deci, cui să o citesc şi nici să aflu părerile critice ale altora. Aşa că am pus-o într-un sertar şi am uitat de existenţa ei, până în toamna anului 1987 când, invitat să particip la „Zilele cenaclului **Henri Coandă**", la Craiova, mi-am amintit de existenţa ei şi am luat-o cu mine, în bagaje. Conducerea de atunci a cenaclului a reuşit să facă rost de o sponsorizare şi a organizat un concurs de proză scurtă şi unul de artă plastică. Am participat la concurs şi am câştigat locul I. Concurenţa a fost destul de mare – peste douăzeci de texte aparţinând creatorilor din opt cenacluri, unii dintre ei nefiind prezenţi la lucrări.

Din cei cinci membri ai juriului, cei doi craioveni – prof. Ion Ilie Iosif şi prof. univ. dr. Ion Pătraşcu – erau oameni de rafinată cultură, interesaţi de un spectru literar foarte larg, din care factorul science-fiction nu constituia decât un segment. Ion Ilie Iosif mi-a spus, la câteva zile după ce toată lumea a plecat acasă, că textul meu se distinsese de celelalte prin două elemente: era foarte vizual şi... părea primul capitol al unui roman. „Aştept să citesc întreg romanul", mi-a zis el zâmbind, în timp ce îmi strângea mâna, la plecare.

A fost un îndemn? Sau o premoniţie? Mă întreb chiar şi acum, când aştern aceste rânduri. Fapt este că nu scrisesem niciodată până atunci texte mai lungi de

30-40 de pagini, iar un roman solicita un suflu de anvergură. Presupun că nu-l aveam pe atunci, pentru că am pus povestirea într-un dosar şi m-am apucat de altele.

După Revoluția din 1989, simțind că venit un moment important pentru piața de carte din România, am îndrăznit să mă apuc şi de scrierea unui roman. Mai exact, acelaşi Ion Ilie Iosif, devenit patron de editură, mi-a scris câteva rânduri, într-un noiembrie ploios, întrebându-mă dacă nu am vreun roman gata de publicare. I-am răspuns că nu, dar că pot să încerc să scriu unul în trei-patru luni. Mi-a dat telefon şi mi-a spus să mă apuc de lucru. Şi aşa, între decembrie 1990 şi aprilie 1991, am scris, cu sufletul la gură, primul meu roman, „Cocostârcul albastru", aflat undeva la limita dintre science-fiction şi fantastic. I l-am dus, l-a citit, i-a plăcut şi a făcut o prospectare a pieței. Dar piața cerea, mai degrabă, opere biografice despre miraculoasa vindecătoare bulgară Vanga, decât lucrări SF. Aşa că romanul a trecut în aşteptare şi editura sa a publicat mai multe ediții ale unei cărți biografice despre Vanga, tradusă din bulgară chiar de către editor.

Antrenamentul pentru roman fusese însă făcut, iar rezultatul nu a întârziat să apară: în 1994 am redescoperit povestirea, în acel dosar vechi, mi-am amintit de afirmația lui I.I. Iosif şi am hotărât să încerc. Mi-am cumpărat un dicționar de biologie şi, vreme de o săp-

tămână, m-am acomodat cu termenii de specialitate şi cu definiţiile.

Romanul „Vânătoare de noapte" s-a născut în mai puţin de trei luni. Eram atât de fascinat de aventura în stare pură din paginile lui, încât de-abia aşteptam să vină noaptea şi să mă apuc din nou de scris (pe vremea aceea, scriam numai după orele 22:00), curios să văd eu însumi cum vor evolua lucrurile mai departe. Pentru că, am omis să vă spun, am un stil de a crea ceva mai aparte: nu-mi fac niciodată un plan minuţios de lucru, habar nu am, când mă apuc să scriu un text, câte personaje vor evolua acolo sau ce anume vor face ele; îmi încropesc numai o idee centrală asupra subiectului şi las lucrurile să evolueze de la sine. Efectiv, eu sunt primul cititor al textului care se scrie sub privirile mele şi sunt extrem de nerăbdător să mă reapuc de scris, pentru a vedea ce se întâmplă în paginile următoare.

De aceea, când, ajuns foarte aproape de final, am fost obligat să părăsesc manuscrisul pentru două săptămâni, din motive didactice, am trăit intervalul ars de curiozitate: nu ştiam ce va descoperi personajul meu după ce va coborî în subteranele acelei enorme cavităţi planetare şi nici ce avea să i se întâmple. Oricum, atunci când am tras linia orizontală de final pe pagina de caiet, conţinutul şi mesajul romanului mi s-au părut foarte diferite de povestirea iniţială. Şi, ca să nu

trăiesc vreo decepție literară, de atunci nu am mai recitit niciodată textul scurt.

Nu credeam că există vreo şansă să-l public rapid, aşa încât nici nu l-am bătut la maşină, ci l-am lăsat pe fundul sertarului, în aşteptarea unor vremuri mai bune. Întâmplarea a făcut să pomenesc despre el, prin martie 1995, patronului editurii bucureştene „Recif", unde mai publicasem deja un **calendar SF 1994** şi cu care eram în tratative pentru realizarea unui manual de desen pentru clasele V–VIII, împreună cu prietenul meu, graficianul Dan N. Mihăilescu. Fără nicio explicație, domnul State s-a oferit să publice cartea, punând două condiții: ca eu să distribui 1000 de exemplare din cele peste 7000, cât avea să fie tirajul, şi să-l semnez cu un pseudonim american. Nu puteam să ratez o astfel de oportunitate, am stat cocoşat trei săptămâni peste maşina de scris, fără să mai ştiu de nimic altceva, Dan Mihăilescu a realizat coperta în mai puțin de o lună şi, la începutul lui iulie, romanul era expediat către difuzorii din capitală şi din țară. Odată cu el se născuse şi autorul româno-american Harry T. Francis, cel care avea să semneze, în următorii ani, povestiri SF prin diverse publicații, mai mult sau mai puțin SF, ba chiar avea să intre şi în două dicționare literare.

Nu doresc să vă istorisesc despre chinul de a distribui cele 1000 de exemplare, atâta doar că am jurat să

nu mai fac lucrul acesta niciodată, indiferent ce avantaje ar oferi editura pentru publicare.

În octombrie 1995, după ce am revenit de la Eurocon-ul scoţian de la Glasgow, am aflat că „Vânătoare de noapte" a primit Premiul Naţional pentru cel mai bun roman SF românesc pe anul respectiv (chiar dacă apăruse sub pseudonim). Premiul echivalentului a aproximativ trei sute de euro şi cei peste două sute de euro încasaţi ca drepturi de autor de la editură au făcut ca el să devină cea mai profitabilă lucrare a mea până în prezent.

În 1996, la „Zilele Dan Merişca" de la Iaşi, am avut chiar un început de tratative cu un reprezentant al editurii franceze „Fleuve Noire" pentru traducerea şi publicarea romanului în Hexagon, dar din păcate lucrurile nu s-au finalizat.

Indiscutabil, a fost o carte citită de publicul de specialitate, iar cel mai frumos elogiu i l-a adus editorul şi omul de radio Ştefan Ghidoveanu, prin anul 2002, când, întâlnindu-ne pe insula Atlantykron, în cadrul Academiei de vară, mi-a spus cu privire la el: „L-am citit în iarna lui 1996, pe tren, când reveneam la Bucureşti de la ai mei, din Moldova. L-am terminat în vreo trei ore şi aproape uitasem unde mă găsesc. Avea un ritm foarte bun şi nu ştiam ce voi găsi pe pagina următoare. Apoi, fiindcă trenul a fost blocat de zăpezi pe câmp şi am pierdut 12 ore degeaba, l-am mai citit încă o dată. Cu aceeaşi plăcere ca la început."

Din 2010, anul reeditării la editura Eagle, unde a apărut sub numele meu, nu sub pseudonim, și până acum a trecut mai bine de un deceniu, perioadă în care internetul a pătruns în toate casele și ne-a făcut pe toți locuitori ai marelui sat planetar numit Terra. Așa se face că, de această dată, am avut parte de mai mult feed-back decât în cazul primei apariții (mă întreb și acum dacă vreun cititor mai fan decât alții va fi căutat adresa scriitorului Harry T. Francis pentru a-i scrie impresiile). Am citit mai multe recenzii pe bloguri personale și chiar pe câteva site-uri preocupate de aria literaturii SF. Toate pozitive. Cititori surprinși să descopere faptul că România are autori capabili să rivalizeze cu marii scriitori de gen ai lumii.

În ultimele zile ale lunii decembrie 2021, editorul meu, domnul Constantin Pavel, îmi trimitea un e-mail cu câteva opinii semnate de scriitorul canadian de origine română Corneliu Bălan: „M-am trezit pe la 10:00 cu plăcerea că am o carte bună de citit, descoperită ieri: *Vânătoare de noapte*, de Aurel Cărășel. Ce mai, până la capitolul 8, bate tot ce am încercat eu, Nebula, Hugo și alte cărți SF premiate sau scrise de laureați Nobel." Și îmi solicita domnul Pavel acordul de a reedita volumul, pentru ca el să ajungă și în mâinile generației care la vremea celei de-a doua reeditări abia învăța să citească. Am zis da, bineînțeles. La urma-urmei, ce autor nu își dorește ca oricare dintre scrierile sale să

vadă de cât mai multe ori lumina tiparului, pentru a fi contemporană cu cât mai multe generații?

Mai mult decât atât, părerile exprimate de domnul Bălan m-au făcut să mă reîntorc la textul romanului și să-l relecturez. Undeva, într-un colț al subconștientului, aventurile lui Gareth, Thomas și ale omului-câine se străduiau să mă atragă din nou sub lumina otrăvitoare a Azolei. Și m-am gândit, cu un început de nostalgie, că poate aventurile lor nu s-au încheiat în acea cavitate enormă, în care secretul pustiitor al originilor a năvălit peste ei. Cum ar fi o „Vânătoare la lumina zilei", în care eu, primul cititor al textului, să îmi doresc să aflu ce s-a petrecut mai departe cu acea lume de còpii și de hibrizi biologici, care au descoperit brusc că și pentru ei ar putea exista o șansă?

Autorul

File din jurnalul unei vrăjitoare

Rândurile acestea sunt scrise de mine, Mama Galateea, la o jumătate de an după ce Sol a clipit și s-a stins, apoi s-a reaprins și un uragan de foc a pârjolit Câmpiile de Vest. Am fost învățată să scriu și să citesc de către maica Salomeea, în schitul Crucii Îndoite, de pe vârful Țancu, după ce am trecut de proba foamei și a setei. Dar nu mi-am putut duce noviciatul până la capăt și am fost alungată de la schit atunci când Râul s-a revărsat pe platouri și lacul cel uriaș a dăinuit aproape treizeci de răsuciri ale oiștei Carului pe boltă. Am fugit spre răsărit, am traversat pustiul Sahomer și am fost primită ca vrăjitoare-vindecătoare de vânătorii-de-sclipiri-pe-cer, de la marginea Pădurii Negre. Aici mă găseam când mi s-a dat în primire, într-o bună zi, vraful de pergamente, din partea bătrânului Brabant, cu rugămitea de a le copia de mai multe ori și de a le ascunde apoi unde voi crede eu că vor fi locurile cele mai sigure. Singurul lucru pe care l-am înțeles din zicerile acelea străvechi a fost că noi nu suntem cei dintâi locuitori ai pământului și că înaintea noastră au existat alți oameni, care au plecat în cer, lăsându-i pe cei mai nevolnici și pe cei slabi de minte

în urmă. Noi am fi, pesemne, urmaşii lor îndepărtaţi şi de aceea vânătorii stau cu ochii pe cer, aşteptând sclipirile care să îi anunţe că oamenii-zei s-au întors acasă din prea lunga lor peregrinare. Poate că aceste semne copiate de mine de o sută de ori îi vor ajuta să îşi aducă aminte de ceea ce au făcut şi îi vor face să aibă milă de sufletele noastre.

Ilustraţie de Marius Ghergu

Harta cronologică a Erei Cosmice
(fragment)

– în anul 417 EC: *secretaire*-ul Ant-Um-00 consemnează în Arhiva Aministrației Solariene capturarea navei „Cornwain Multistar", plină cu praf meteoritic de înaltă rezoluție magnetică, a cărui utilitate nu poate fi explicată de elementele IA de comandă; are loc prima consemnare istorică a corporației NegMeg, cea care provoacă imensul scandal legat de Nanonicele Medicale Asklepyos;

– în 422 EC, un *substitut-de-coerență-virtuală*, parte a compozitului Reginald 001001 propune un sistem de supraveghere optică, de forma unui cerc cu raza de 115.000 de kilometri, denumit ***ochiul dragonului***, care urma să supravegheze spațiul, pe direcția nord-sud (în raport cu Steaua Polară), strict pe lungimea de undă a *imaginilor arhivate;*

– în 424 EC: bionicul Samuel Ortega da Munios y Doga, fost președinte executiv al Administrației Spațiale înființează Aslan Uniter, firmă privată de pază și protecție, care stă la baza Frăției Recuperatorilor, cea mai puternică organizație nonstatală cunoscută în mileniul I din Era Cosmică;

– în 440 EC: astronavele de colonizare din seria Euterpe descoperă, în Micul Nor al lui Magellan, cristalele inteligente procariote, capabile să-și producă propriile microgăuri de vierme, pentru a se deplasa prin spațiu;

– în 444 EC: Administrația Spațială scoate la vânzare fostele colonii militare de pe sateliții marțieni Phobos și Deimos;

– în 446 EC: apare prima variantă a Programului Nanonicelor Medicale Asklepios (PNMA 1);

– în 456 EC: nava-generație „Thales din Milet" ajunge în sistemul Proxima Centauri;

– în 464 EC: este descoperit, sub colonia marțiană Althineea, un uriaș laborator medical destinat producerii unui virus cu material genetic extraterestru, aflat sub coordonarea președintelui NegMet și a floricultorului Aunsom Negajwilli Merrian; acesta pare pregătit să saboteze PNMA 1;

– în 499 EC: cel dintâi eșec de proporții al nanonicelor medicale PNMA 1, în cazul infectării cu un virus extraterestru al unei echipe de foraj; PNMA 1 evoluează în PNMA 2, un program medical înzestrat cu inteligență extraumană;

– în 502 EC: își face apariția Drouden ABC, primul compozitor-simulator biologic din istoria umanității. Timp de un secol și jumătate, el concepe și crează peste 132 de miliarde de forme microbiologice posibil amenințătoare pentru corpul uman, pentru ca sistemul medical Asklepiard să le poată neutraliza încă din această fază;

.....

– în 16.716 EC: sistemele inteligente de clonizi de pază detectează apropierea de Sistem a unei pitice albe lenticulare, pe care încearcă să o oprească, fără a reuși. Pitica este formată din 177.891 de capsule, adăposturi pentru *fiii stelelor*, creaturi plasmoide derivate din coloniștii umani porniți în urmă cu opt milenii să colonizeze cosmosul (A Doua Revenire a Umanității). Practicând canibalismul stelar, aceș-

tia se pregătesc să devoreze Soarele, înainte de a porni mai departe către Alpha Centauri;

– în 16.885 EC: Domul Concav cedează puterea executivă unui terțil, Sinavrocodul Almabeta//Elta, o structură cerebroidă întinsă pe suprafața unui planetoid artificial, specializat în elemente filozofice de gnoză a spațiilor. Timp de peste două milenii și jumătate, Almabeta//Elta trebuie să rezolve mai multe crize sociale, științifice, religioase și economice, dintre care, de departe, cea mai gravă s-a dovedit a fi destabilizarea energetică;

– în 17.400 EC: are loc prima „pâlpâire" a novei Sol, care trimite un flux neutrinic în direcția sistemului stelar binar Terzan 5 CX1, aflat la 19.000 de ani-lumină de Therra.

Adnotările droidului Hombre

Informații disparate despre câteva „Arhive ale Administrației Solariene din perioada Erei Cosmice" au circulat pe Therra, la multe secole după Marea Plecare a entităților post-umane din Sistemul Sol, în anul 20.101 EC. Copiate redundant și de multe ori greșit, pe mai multe tipuri de suporturi, acestea din urmă au fost depozitate în locații din spațiul apropiat planetei-mamă, dar și pe suprafața acesteia, cele mai multe pe fundul mărilor și al oceanelor.

Prima entitate care a descoperit o astfel de copie pe Therra a fost vânătorul Brabant ant-Songer, întemeietorul stirpei de vânători-de-sclipiri-pe cer, pe teritoriul cunoscut sub denumirea de Muntele-cu-Creștetul-în-Cer. Numărătoarea anilor făcută de *tămăduitoarea-tribului*, mama Galateea, nu corespunde însă cu însemnările care preced informațiile arhivate, așa că ele nu pot fi luate în considerare.

Brabant a dus piatra-de-lumină la șeful de trib, iar acesta a făcut-o cadou, doi ani mai târziu, savantului Hombre, paznicul Observatorului Astronomic de pe

coasta de vest a Muntelui. Hombre, un droid cu multe probleme tehnice, având o funcționare continuă de aproape 12.000 de ani, dar și trei sincope, a căror durată nu se cunoaște, a preluat *piatra*, a spart codurile de pază și a decriptat rețelele informaționale din structura sa cristalină, apoi le-a înregistrat în memoriile duale ale Observatorului, având grijă să fie retransmise, împreună cu observațiile astronomice lunare, către rămășițele Orașului Satelitar Avacuum, rămase încă în funcțiune după distrugerea sa parțială din anul 56 EC, în urma *Războiului de 87de minute.*

IA-ul Adelaide, ajuns la comandă în ultimul mileniu, pentru că toate celelalte structuri inteligente compozite ale orașului cedaseră pe rând, ieșind din funcțiune, a hotărât recopierea lor pe diferite suporturi, în străvechiul alfabet latin, alături de instrucțiuni imagistice pentru utilizarea alfabetului, și le-a depozitat în mai multe puncte balizate, pe sateliții naturali Phoebe și Dione, dar și pe scoarța de gheață metanică a cometelor Halley, Brodway NS și Halivernia (cossum) Oran, precum și în mai multe puțuri forate prin explozie în scoarța Therrei. În felul acesta, chiar dacă generațiile de umanoizi s-au stins și au reapărut de multe ori pe continentele aflate în cea mai mare parte în stare de emergență, informațiile au supraviețuit, așteptând răbdătoare apariția unei societăți postumane capabilă să le descifreze și să profite de conținutul lor.

Textul la care veți accede în filele următoare reprezintă numai una din miliardele de fișe decriptate și recopiate, care a căpătat formă literaturizată pentru că a circulat pe cale orală timp de mai multe milenii, fiind interpretat pe cale muzicală și actoricească, cu prilejul diferitelor Sărbători ale Memoriei, prin care postumanitatea s-a străduit să nu uite catastrofele aduse de Era Cosmică.

UNU

Gareth ținea ochiul lipit de vizorul microscopului şi mormăia:

— Hirudinea! Aproape bine... Încă o tăietură, hai frumoaso, încă una şi gata. Aşa, aşa, puțin mai la dreapta, încă puțin... este exact o Hirudinea, după cum am bănuit. Să mai verificăm o dată inelele interioare. Ia te uită ce metamere interesante! Hai, măreşte, frumoaso. Măreşte, lua-te-ar dracu'!

Fasciculul de raze sporea în intensitate sau se diminua, după cum Gareth îl focaliza sau îl dispersa pe obiectiv. În sala de mese era aproape întuneric. Rar, dinspre oficiu, se auzea bolboroseala robinetului de serviciu.

— Să vedem cheții acum. Fără prostii, că dai de dracu', ai înțeles? Să luăm un 6 cu 8 pe axa H-B. Aşa! Încă puțin, încă... Rămâi aşa, nu mişca!

În sticla vizorului apăru o pădure de perişori chitinoşi şi rigizi. Păreau o marcă distinctivă pentru inelul fixat în obiectiv. Gareth se scărpină nehotărât în cap şi se îndreptă spre fereastră. Amurgul se lăsa cu

repeziciune peste clădirile scunde ale Sectorului. Undeva, spre apus, deasupra pădurii, Phaos se cobora cu repeziciune către cealaltă emisferă.

— O anelidă, bombăni vizibil intrigat bărbatul. Un vierme inelat în Sierra Melona! Ar fi pentru prima oară când...

Nu apucă să-şi termine gândul. Ţârâitul strident al alarmei strepezi liniştea risipită în jur. Vocea monotonă prinse să recite numărătoarea inversă:

— Treizeci... douăzeci şi nouă... douăzeci şi opt...

Din două mişcări, aruncă microscopul în cutie şi pocni încuietoarea. Valijoara dreptunghiulară luă drumul dulapului cu veselă şi dispăru sub un teanc de feţe de masă.

— O anelidă, se strâmbă iar Gareth şi azvârli în incinerator capsula cu probe.

— Douăzeci şi trei... douăzeci şi doi..

Ieşi în pas alergător din sala de mese. Pe coridor apăruseră deja, echipaţi, vânătorii. Trânti uşa camerei şi se repezi către pat. Îşi trase pe el combinezonul negru, înjurând fermoarele metalice care prindeau mereu materialul între dinţi şi nu voiau să se închidă.

— Şaptesprezece... şaisprezece... cincisprezece...

Precis era serviciul lui Carl! Numai când se afla el de gardă suna alarma. Carl era blestemat să suporte invectivele întregului corp de gardă. Şi-l imagină, înalt şi blond, cu faţa osoasă acoperită de perii unei

bărbi rare, în faţa pupitrului de comandă, gata să recepţioneze şi să retransmită misiunile.

— Doisprezece... unsprezece...

Blestemată voce! Blestemate cizme! Blestemat sector, în care nu poţi să petreci mai mult de 12 ore fără să primeşti vreo misiune!

În sfârşit, cizmele cedară. Sări în picioare, înşfăcă arma şi ranița, apoi țâşni pe coridor. Ca de obicei, se afla printre ultimii.

— Şase... cinci... patru...

— Leland!

— Prezent.

Uriaşul Leland înțepeni în poziție de drepți, lovind cu patul armei în centura lucioasă.

— Fowler!

— Aici.

— Green!

— Prezent.

— Mckevand!

— Da.

— ... doi... unu... zero! Drepți! Rămâneți pe locuri, fără să mişcați! Aici locotenentul Carl Breid. Din acest moment, comanda trece direct asupra comandanților de unități. Misiunea de luptă vă va fi încredințată peste trei minute.

Gareth înțepenise exact în cadrul porții care dădea către curtea interioară de apel. Şi, chiar în acel mo-

ment, globurile suspendate deveniră brusc incandescente, îmbrăcându-i într-o lumină de var.

— Thomas!

— Prezent.

— Morgan!

Thomas îşi scoase casca şi-i făcu semn cu ochiul. Adică totul era în regulă, ajunsese la moment, numai cât să nu fie sancționat pentru indisciplină.

— Prezent! strigă şi îşi scoase, la rându-i, casca.

Transpirase. Îşi întinse de-a lungul frunții sudoarea lucioasă, cu mâneca impermeabilă. Îmbătrânea. Fiecare lună petrecută în serviciu atârna cât un an. Fiecare zi cât o lună. Nu, oglinda nu-i spunea nimic, putea să se holbeze în apele ei o veşnicie. Alarmele erau totul. În ultimul timp, momentul „zero" îl surprindea tot mai aproape de pragul uşii.

Thomas se mişcă aproape imperceptibil către el.

— Hei, ai aflat? Maiorul pleacă în noaptea asta către Azola.

Ar fi putut să jure că nici nu clintise buzele.

— Şi ce-i cu asta? Propria şoaptă i se păru un răcnet. Oricum nu ni se vor aproba pentru asta sporurile la prime.

— Nu fi cretin! Se zice că s-a întâmplat ceva. Ceva important, suficient de important pentru a solicita prezența maiorului... Pricepi?

Pricepea. Azola era cea mai mică dintre cele trei luni ale planetei. Pe ea se stabilise, încă din zorii erei

fondării Colonilor, o reprezentanță secretă a Directoratului.

Nu avu timp să răspundă. Cele trei minute se scurseseră. Vocea ascuțită, puțin nervoasă, a lui Carl bubui din nou, anunțând perechile şi misiunile. Sorții îi fixară cu Thomas, în districtul 62.

Pe moment, nu ştiu dacă să se bucure sau să se întristeze. Districtul 62 se afla la marginea pădurii, în zona premontană.

DOI

Roverul zburase trei ore aproape de vârful copacilor, în direcția vest. La fiecare sfert de oră, Phaos se mai înălța cu câțiva centimetri din spatele colinelor. Aşa încât, în momentul în care pilotul automat decuplă şi începeni deasupra luminişului, astrul violet se îndrepta din nou spre amurg, punând pe obiecte o lumină tulbure. În timp ce cobora pe scara subțire de metal, Gareth îşi spuse din nou că trebuia să se fi strecurat o greşeală în calcule, pentru că anelidele nu aveau dreptul să existe în acea parte a planetei. Toată lumea ştia că Sierra Melona era una din zonele cele mai „curate" din punct de vedere biologic: un uriaş laborator în aer liber, unde după fiecare experiență germenii vii erau distruşi cu multă grijă.

Părăsiră în grabă poiana, hotărâți să profite din plin de ultimele sclipiri ale amurgului. Detectorul biologic indica o prezență vie către sud-est.

— Un om-câine! Mototolise dezamăgit hârtia pe care erau înscrise coordonatele punctului vânătorii şi scopul misiunii. De aproape două luni, capăt numai

astfel de misiuni de mâna a doua. Cred că în curând o să mă reprofilez pe oameni-şobolani.

Thomas ridicase hârtia, o citise la rându-i şi îl bătuse consolator pe umăr.

— Ei şi? Prefer o chestie din asta, unde am certitudinea revenirii la bază, unui om-leopard care să-mi sfâşie burta prin hăţişurile de la Maadevena. În regulă?

Făcuse, evident, aluzie la Sartos. Întotdeauna exista şi o incertitudine oarecare în privinţa reîntoarcerii.

Ajunseră la marginea pădurii şi se opriră să examineze terenul. Dincolo de ultimul val de trunchiuri uriaşe tremura, liniştită, brusa. În lumina dureroasă, măciuliile ţepoase ale ierbii-de-Man îşi ridicau frunţile către cer. Mirosea puternic a mlaştină şi a vegetaţie strivită. Frigul curgea uşor din înalturi, strângându-şi fălcile în jurul lor. Detectorul bâzâia tot mai ascuţit în căşti.

— Acolo! indică Thomas un punct în spuma unduitoare a ierbii-de-Man.

Îşi potriviră lentilele şi ajustară imaginea.

Omul-câine stătea în două picioare şi adulmeca în direcţia lor. Era ca şi cum i-ar fi văzut, dar Gareth ştia sigur că toate încrucişările biologice, după care alergau de atâţia ani, aveau vederea slabă. Probabil însă că animalul îi simţea instinctiv, ori poate că vântul îi aducea mirosul iute, pătrunzător, de sudoare de om.

Gareth îl vedea acolo, la aproape doi kilometri, în burta istovită a brusei, încordându-se speriat şi neştiind dacă trebuie să fugă sau nu.

Hotărârâ să se apropie cât mai mult cu putinţă, după care urma să pornească hăituiala în cerc. Alergau cocoşaţi, străduindu-se să nu scoată capul prea mult deasupra ierburilor înalte. Ţânţari uriaşi se ridicau furioşi în stoluri, tăbărând peste ei. Sub pielea caldă a costumului, Gareth se întreba ce ar fi simţit dacă ar fi fost în situaţia omului-câine. Apoi hotărî că nu putea face nicio substituire: trebuie că la mijloc era vorba de adaptare. În general, oamenii-animale erau dotaţi cu o blană deasă şi cu instincte foarte ascuţite, depăşindu-le de departe pe cele umane. Datorită lor supravieţuiseră legilor severe impuse de natură şi de Vânători.

Thomas sălta înaintea sa ca un iepure şchiop. În afară de echipament, avea în grijă şi cutia pătrată a detectorului, prinsă cu o curea de umăr. Din când în când, se oprea, îi făcea semn să se apropie şi redetermina direcţia.

Alergau aşa de aproape o jumătate de oră. Transpiraţia le curgea în şuviţe prelungi prin spatele pavilioanelor urechilor şi, cu tot sistemul de climatizare al costumului, Gareth simţea că se sufocă. Înghiţea în sec şi înjura în gând întregul bloc de comandă al unităţii, începând cu locotenentul Carl şi terminând cu maiorul Webwer. Nu-l ajuta cu nimic, bineînţeles, dar

era o modalitate de a se răzbuna pe cineva pentru neplăcerile pe care le îndura.

Brusc, Thomas înțepeni, făcându-i semn să se oprească.

— Ne-a simțit, jigodia! şuieră în laringofon. Uite cum o şterge!

Îşi fixă lentilele pe vizor. Omul-câine alerga în patru labe, în salturi lungi, dar fără grabă. Gareth îşi trase sufletul şi-şi umezi buzele cu limba. Ar mai fi fost vreo trei sute de metri.

— Să-l lăsăm, spuse într-un târziu. Se îndreaptă către sud. Vreo 40 de kilometri în direcția asta nu e decât brusă. Am studiat harta. La vreo 10 kilometri curge un râu. Dacă nu-l prindem până acolo, o să ne aştepte pe mal. Ştii că nu suportă apa.

Lăsară ranițele şi armele să alunece în iarbă. Îşi desfăcură vizierele şi vântul nopții le crestă pielea umedă. Vânătoarea trebuia încheiată până în zori. Laboratoarele aveau nevoie de material pentru experiențe până cel târziu dimineața la opt. O noapte întreagă pentru a prinde viu un om-câine. Se răsuci către celălalt.

— Ce vrei să faci cu banii ăştia?

— Dar tu?

Cum să-i spună că se săturase? Că voia să o şteargă? În Colonie nu exista decât o lege: aceea a contractului. Dacă nu-ți respectai semnătura, ajungeai direct la închisoare. Gareth auzise vorbindu-se nu o dată că, de fapt, punctul-terminus ar fi fost pe o masă de disecție.

— Mai am ceva de pus deoparte. Îmi doresc un jet personal. Ca al maiorului. Găsesc eu unul de ocazie prin bazar. Solid să fie...

Thomas dădu din cap şi îşi aprinse un trabuc. Fumul gros, albastru, zbura drept în sus ca şi cum ar fi fost aspirat de o gură nevăzută.

— Îmi doresc să ajung în staţiunile alea grozave, de le fac reclamă la holovizor. Oricât ar costa. Măcar o dată să mă simt şi eu precum sfrijitul de Willis. Aş muri de ciudă dacă nu mi-aş putea permite. Totul depinde de dihania aia de acolo, la ce parametri ne-o vor cataloga.

Strivi trabucul de carâmb şi îl strecură în buzunar. Gareth îşi spuse că dintotdeauna existaseră oameni pe care nu reuşise să-i înţeleagă. Thomas era unul dintre ei.

Se întunecase de-a binelea, Pe bolta incredibil de senină, stele îndepărtate îşi scoteau rând pe rând baionetele reci. Privindu-le, Gareth simţi cum i se strânge inima într-un spasm necontrolat. Probabil că şi Thomas încerca aceeaşi senzaţie, pentru că îşi coborâse viziera şi îşi focaliza lentilele.

Sclipirile reci ale aştrilor îi înnebuneau de spaime neînţelese şi, probabil, dacă nu ar fi avut vizierele care să atenueze şocul, nici nu ar mai fi revenit la bază.

— S-a oprit, şopti înfrigurat Thomas şi-şi înşfăcă lucrurile. E momentul să încercăm din nou. Poate că acum nu va mai fi nicio greşeală.

Porniră după câteva clipe. Înăuntrul costumului era cald şi Gareth se gândi cu un început de milă la vietatea care pândea, din ierburile înalte, o primejdie nevăzută. Pe ei. Dinspre nord țâşni, imperioasă, albastra Odra şi văzduhul se umplu de ceţuri neliniştite şi de sunete stranii.

TREI

Treptat, lujerele înalte şi aspre ale alaunului cu ţepi otrăvitori luaseră locul firelor mustind de sevă ale ierbii-de-Man. Trecuseră mai bine de două ceasuri de când începuseră cursa şi omul-câine nu dădea niciun semn de osteneală.

Aproape ca într-un joc cu reguli bine puse la punct, gândi Gareth şi izbi enervat cu vârful cizmei într-o piatră. Cât timp se odihneau, stătea şi sălbăticiunea. Când porneau, îi lăsa să se apropie o vreme, apoi, cu puţin înainte de a apuca să se desfăşoare pentru încercuire, o lua din nou la goană. Niciodată prea repede, ca şi cum înadins s-ar fi lăsat urmărit. *Ca şi cum urmărirea i-ar fi făcut plăcere,* tresări el.

Thomas înjură şi se pregăti din nou de cursă. Era un individ rezistent la oboseală, iar antrenamentele obligatorii îl menţinuseră în formă. Lui Gareth îi plăcuse încă din primul moment compania sa, deoarece vorbea puţin şi dovedea o incredibilă eficienţă în acţiuni.

Temperatura scăzuse atât de mult, încât nu mai îndrăzniră să ridice vizierele. Se pornise un vânt subţire

dinspre est, culcând până la pământ măciuliile veninoase ale alaunului.

— Cred că ar fi bine să aşteptăm până răsare Syris, spuse Thomas, strângând chingile. După aceea, ne vom despărți: tu o să continui urmărirea în linie dreaptă, la limita vizibilității, iar eu fac un arc de cerc şi îi cad în față. Cu detectorul, nu există riscul de a mă rătăci.

— Am senzația idioată că alergăm în gol. Nu-ți lasă impresia că, de fapt, ne aşteaptă? Parcă şi-ar bate joc de noi.

— Ai altă propunere?

Gareth oftă şi privi către culmile dealurilor. În lumina albastră a Odrei păreau fantomatice valuri ale unui ocean dispărut.

— Poate că e vorba de asta, spuse şi bătu cu palma în țeava armei. A simțit, probabil, că-l vrem viu şi nu se îndepărtează prea mult, pentru a nu ne obliga să le folosim. Atâta timp cât ne lasă speranța că-l vom prinde, ştie că nu vom trage.

Era un punct slab în raționamentul său, dar nu voia să o ia de la capăt. Miza pe ideea că Thomas nu va căuta dedesubturile, ci îl va chestiona direct.

— Ai altă propunere? repetă acesta, parcă fără să ia în seamă întreruperea.

— Da.

Arătă către dealuri.

— Aşteptăm să răsară Syris, cum ai spus tu. Apoi, eu mă debarasez de raniță şi de armă şi voi încerca să

mă apropii, mergând normal. Cât mai la vedere. Dacă mă va lăsa să ajung la 30 de metri, folosesc plasa.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, tragi tu şi-l răneşti. Fiind aproape de el, îl voi captura oricum. Cu puţin noroc, îl vei răni uşor.

Părea plauzibil. Iar o diversiune era întotdeauna o surpriză care te putea apropia de rezultat mai repede decât continuarea liniară a unei acţiuni de tip clasic.

Luară loc din nou. Mai aveau de aşteptat doar câteva minute. Dacă priveai cu atenţie în direcţia sudului, puteai observa cerneala roşcată ce se infiltra prin puzderia de stele: Syris îşi înalţa fruntea de rubin din prăpastia înspăimântătoare a Cosmosului.

— Aş fuma un trabuc, mărturisi Thomas, dar nu făcu niciun gest. Stătea în fund, rezemat de raniţă. Smulse o măciulie de alaun şi o sfărâmă între degete. Un trabuc negru, cu foiţă lucioasă, şi un pahar de Uzo...

Îl întrebă unde a fost în ultima vreme.

— La nord de Waita. În zona marilor lacuri. Trebuia să capturăm două sirene. Thomas îl privi lung şi fluieră uşor. Nu te-am văzut înainte de plecare, amice. A fost vreo chestie...?

— Am avut metaplazie şi am dormit câteva zile la infirmerie.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Doctoriţa spunea ceva despre transformarea unor ţesuturi în altele.

— Aha!

Majestuoasă, Syris îşi croi un drum de aur şi sânge pe boltă. Era aproape de două ori mai mare decât Odra, căreia îi stinse văpaia rece şi o alungă spre nord-est.

Gareth se ridică. Verifică lansatorul plasei ataşat pe mânecă şi îl bătu pe spate pe celălalt. Thomas înălţă degetul mare de la mâna stângă, în semn de „ai grijă de tine". Mormăi ceva drept răspuns şi porni.

Lumina era suficient de puternică acum pentru a-l zări pe omul-câine chiar şi fără ajutorul lentilelor. Deşi acesta încă nu-i vedea, îl simţise probabil apropiindu-se, pentru că se ridicase, la rându-i, în picioare şi adulmeca neliniştit vântul ce-i aducea mirosul de primejdie. Atunci înţelese Gareth că dacă nu voia să îl piardă, trebuia să îi vorbească şi îi mulţumi în gând creatorului costumului pentru că îl concepuse cu difuzor exterior.

— Mă auzi, Thomas? Cască bine urechile. Am cuplat pe difuzor. Încep să-i vorbesc. Ţine-mi pumnii!

— Noroc.

Păşea tot mai încet, sigur că la prima mişcare bruscă sălbăticiunea ar fi şters-o fără să privească înapoi. Terenul devenise dificil, ascunzând sub pătura groasă a ierbii o mulţime de gropi şi de pietre. Nu mai erau ţânţari, în schimb, mii de tricotere cât pumnul, cu elitre fosforescente, spintecau noaptea roşie aidoma ochilor unor fantasme.

— Hei! strigă, dar nu foarte tare. Propriul glas i se păru străin şi uscat. Hei, omule-câine, ştiu că mă auzi, ascultă cu atenţie, vreau să-ţi spun motivul pentru care te urmărim. Nu e nevoie să fugi, nu am nicio armă, mă auzi? Nicio armă, uite, braţele mele sunt sus, vin cu intenţii paşnice şi, chiar dacă nu ar fi aşa, tot n-aş putea să-ţi fac vreun rău, eşti mult mai iute decât un om, chiar dacă el e Vânător. Nu fugi, am să mă opresc la distanţă tocmai pentru ca să vezi că nimeni nu-ţi doreşte răul.

Înainta mereu. Iarba foşnea stins sub şfichiul vântului şi Syris se căţăra harnică spre crugul bolţii. Omul-câine aştepta pe jumătate răsucit, gata să zvâcnească în faţă prin marea ondulată de verdeaţă. Dar nu o făcea. Nu încă. Printr-un miracol neînţeles, aştepta tremurând, părând că ascultă.

Dar ce, Dumnezeule, ce?! se înfioră Gareth, înaintând greu prin iarba până la piept. La cursurile intensive li se repetase cu insistenţă că oamenii-fiare nu cunoşteau limbajul articulat. Şi, într-un fel, trebuia să fie adevărat, doar nu locuiau în mediul social adecvat care să le impună utilizarea limbajului.

Continua să îi vorbească. Acum, după risipirea primelor emoţii, vocea îi suna aproape firesc, în timp ce fabula despre un tratament extraordinar la care urma să fie supuşi toţi locuitorii brusei, din cauza unei molime cumplite aduse de şobolanii roşii de pe Azola.

Câteva exemplare, infestate cu un virus necunoscut, scăpaseră din laborator şi se pierduseră în pădure, în zona marilor lacuri, obligând echipajele medicale de intervenţie să facă deplasarea pentru a izola focarul de boală.

Oricât părea de ciudat, fiinţa cu trup de om şi cap de câine asculta cu o atenţie nedisimulată. Cuvintele curgeau într-una, molcom, ţinându-l sub vraja lor.

Când Gareth se opri la mai puţin de 20 de metri, căutând cu disperare încă vreo trei-patru fraze, pentru a-şi putea coborî mâinile aproape amorţite, încă nu se mişcase de pe loc. Lumina roşcată îi permitea să zărească spasmul fugar ai muşchilor feţei, dezvelind involuntar un canin alb.

Practic, între momentul în care declanşă sistemul de lansare al plasei-corolă şi cel în care firele lipicioase se strânseră în jurul corpului său nu trecură mai mult de câteva secunde. Omul-câine se prăbuşi fără să se zbată.

— Thomas... s-a făcut, poţi să vii.

— Totul e în regulă?

Se apropie de forma întunecată, vrâstată cu dungi subţiri, albicioase, şi nu se putu stăpâni să nu întrebe de ce nu i se opusese în niciun fel, de ce îi cedase atât de fără sens.

— Da, răspunse după câteva clipe. Aşa cred...

PATRU

Thomas termină de legat capul funiei de dispozitivul metalic al tărgii şi se ridică. Scuipă într-o parte, pe sub vizor, şi trase un şut trupului imobilizat. Albastra Odra tocmai dispărea în spatele liniei negre a pădurii. Noaptea ajunsese la jumătate şi bolta se golise de stele. Gareth îşi ridicase şi el viziera, după ce se asigurase temeinic mai întâi că niciuna dintre fulgerările ascuţite cu care Cosmosul îi ameninţa sistematic, nu mai rămăsese pe vechile poziţii.

— Ştii, acolo, la marginea marilor lacuri, se răsuci Thomas către el, am găsit... poate că nu fac tocmai bine că-ţi spun, am găsit higrofite.

— Nu înţeleg.

— Higrofite, măi omule! Plantele acelea uriaşe, cu stomatele permanent deschise.

Era ceva în aer, ca un miros neplăcut şi primejdios. Syris ajunsese exact în crucea invizibilă a cerului şi se pregătea să coboare.

— Sunt plante de uscat, adaptate atmosferelor cu umiditate excesivă. De zece cicluri, au devenit carnivore.

— Şi?

— Nu trebuia să se afle acolo! Nu le-a plantat nimeni, înțelegi? Zonele sunt foarte „pure" biologic, ştii şi tu asta. Higrofilele nu aveau habitat în zona aceea, m-am interesat la întoarcere. E o migrație, omule, o deplasare scăpată de sub supraveghere. N-am îndrăznit să-l anunț pe locotenent. Oricum, nu era treaba mea. Pentru asta există *supraveghetori*. Dar ideea în sine, înțelegi?

Lui Gareth îi stătea pe limbă să-i spună despre anelidă, dar nu o făcu. Nu era treaba lui, aşa afirmase. Thomas avea dreptate şi, de când activa în ghilda Vânătorilor, învățase foarte bine un lucru: să îşi îndeplinească strict atribuțiunile.

Brusc, omul-câine gemu sfâşietor. Mirosul necunoscut din aer avea persistența unei substanțe astringente, înțepându-le nările. Exact din punctul către care se rostogolise Odra, se repezi spre cer fața vânătă a Azolei. Mirosul acela îi amintea de... Gareth urlă şi-şi coborî viziera, cu un gest smucit. Se repezi către Thomas, încercând să i-o coboare şi pe a lui. Celălalt se feri, neînțelegând.

— Lasă viziera! articulă Gareth, amintindu-şi de existența laringofonului.

Thomas atinse butonul şi casca deveni etanşă. Nişte degete reci îl apucară fără veste de gât, încercând să-l sugrume. Sub țeastă izbucni un zgomot infernal de metal ciocnit. Limba îi deveni tare ca iasca şi nu reuşi

să scoată din gură decât câteva sunete dezordonate. Vocea lui Gareth sosi parcă de la mari depărtări:

— Întinde-te şi stai complet nemişcat. Ar fi trebuit să ne aducem aminte în ce Sector vânăm. Nu te mişca! Şi mai ales, nu-ţi înghiţi saliva. O să treacă în câteva minute. Noroc că n-am inspirat prea mult. Suntem în zodia blestemului Azolei, ai uitat?

Azola îşi căra repede veninul către înalturi, târând după ea sufletele neajutorate care uitaseră şi-şi părăsiseră, imprudente, adăpostul. Era vorba despre un fenomen ciudat, pe care Biologii nu reuşiseră să-l explice. Se vorbea despre o anumită „chimie astrală", despre o descompunere a unor conglomerați gazoşi în elemente toxice, din cauza unei emisiuni în spectrul gamma. Nimeni nu ştia însă nimic precis. Singură Azola îşi purta chipul vânăt, târând după ea moartea, în anumite Sectoare.

Thomas îşi reveni după un timp şi se ridică. Trupul avea spasme greu de stăpânit.

— Bine că nu sunt prea dureroase, îl linişti Gareth, care se aplecase peste prizonier şi îl examina cu atenție.

Omul-câine părea mort.

— E numai leşinat, constată el. Ar fi fost curat ghinion ca, după ce l-am alergat atât, să-şi dea sufletul tocmai acum. Cu doar 15% din primă, singura chestie pe care am fi putut să o facem ar fi fost să bem un pahar cu Uzo amândoi.

Săltară targa pe umeri şi porniră în direcţia pădurii. Pentru mai multă siguranţă, Thomas arunca din când în când priviri atente către acul detectorului, care avea un punct de cuplaj energetic în bordul roverului.

Primii cinci kilometri îi străbătură în pas vioi. Omul-câine era incredibil de uşor, nu cântărea mai mult de 40 de kilograme. Făcură o pauză în apropierea unei gropi pline de apă, ca un ochi negru, care întrerupea monotonia alaunului sălbatic. Băură din lichidul proteinizat, cu gust sălciu, apoi schimbară locurile.

Următorii trei kilometri îi făcură într-o tăcere absolută. De două ori, detectorul îşi clipi luminile de alarmă, indicând prezenţa unor fiinţe vii către sud. Probabil că, în noaptea din ce în ce mai adâncă, alte patrule se intersectau pe deasupra Sectorului în căutarea prăzii.

În clipa în care schimbară pentru a doua oară locurile, omul-câine îşi reveni şi gemu încetişor. În apa înceţoşată a ochilor părea că licăreşte nedumerirea unei întrebări.

— Să nu te-aud, javră! Thomas îl lovi cu vârful cizmei peste bot. Din cauza ta am ajuns până aproape de munţi. Îi mai trase una cu sete. Na, uite una şi din partea lui Gareth!

Îşi şterse mâinile transpirate de combinezon şi îşi trase mânuşile.

— Mergem?

Gareth îl privi pe furiş pe omul-câine: pentru prima oară de când era vânător se simţea ruşinat şi nu ştiu ce să răspundă. Un firicel de sânge albastru se prelingea pe la colţul întins al buzelor zdrelite. În adâncurile întunecate, situate de o parte şi de alta a nasului, întrebarea se transformase într-o nesfârşită milă. Tresări surprins. Milă, din partea unui animal? Îşi scutură capul şi constată, cu uşurare, că-l simţea greu. Totul nu era decât efectul întârziat al blestemului Azolei.

„Al blestemului Azolei", repetă şi apucă mânerele târgii.

— Mergem.

Când atinseră liziera pădurii, Azola se sprijinea pe linia de sud a orizontului, pregătindu-se să se facă nevăzută. Lipită de cupola vestică, Syris, luna roşcovană, întârzia îngăduitoare deasupra întinderilor nesfârşite. Brusa respira calm, uriaşă felină adormită sub cerul veşted. Prin bruma roşiatică din aer, milioane de fasciculi îşi învârteau haoticele dansuri ale reproducerii şi morţii. Aripile lor transparente, tăiate transversal de o dungă fosforescentă, păreau stranii „V"-uri ce se închideau şi se destindeau în unghiuri incredibile.

— Efemeride, spuse Thomas şi, cu palma făcută căuş, prinse una. Fragila vietate continua să-şi agite aripa liberă. Ar fi bine s-o ştergem cât mai repede, până nu apar prădătoarele.

Se strecurau printre arborii înalţi, luminându-şi calea cu torţele electrice. În câteva minute, ajunseră în

marginea luminişului. Mânerele metalice ale tărgii le înviniseră umerii, iar vânatul părea să atârne cu mult mai greu decât la început.

— Roverul! strigă furios Thomas şi aruncă dintr-o mişcare greutatea de pe umeri, făcându-l pe celălalt să se retragă câţiva paşi şi să se prăbuşească peste un tufiş.

Se repezi către luminiş, înjurând. Gareth se ridică uluit, îşi desfăcu, la rându-i, legăturile din jurul gâtului şi se apropie de spărtura vegetală, feeric luminată de Syris.

Maşina zburătoare, în formă de trabuc, dispăruse. În iarba măruntă zăcea o cutie albă, pe suprafaţa căreia sclipea intermitent cuplajul energetic. Se lăsă într-un genunchi, în faţa aparatului, şi îl decuplă. Se gândi cu uimire că, departe de a fi o legendă, blestemul Azolei exista şi că îi lovise cu duşmănie de două ori în noaptea care se scurgea nepăsătoare în jur.

CINCI

Thomas stătea lungit în iarbă, cu picioarele deasupra unui trunchi prăbuşit. Fluiera uşor şi, din când în când, strivea înjurături între buzele unite într-o linie subțire. Gareth aştepta tăcut, rezemat de un trunchi de govya zebrat, ferindu-se să-l zgândărească. La urma-urmei, el era pilotul şi răspunderea cădea în întregime pe umerii lui. Nu era deloc plăcut să pierzi un rover. Gareth nu mai cunoştea niciun caz asemănător, dar îşi închipuia cam cât trebuie să fi valorat libelula aceea subțire, cu aripile acoperite cu straturi micronice de vanadiu, şi nu îşi dorea să se afle în pielea celuilalt.

Oricum, mai întâi trebuia să se poată întoarce în Colonie.

— Bătrâne, uite, hai să luăm totul aşa cum este, încercă într-un târziu, cu voce blândă. Sigur, nu e plăcut să-ți dispară roverul, dar poate că situația nu este chiar atât de neagră, cum pare la prima vedere. Maiorul e şi el Vânător, va înțelege până la urmă că nu ai avut nicio vină. Voi depune şi eu mărturie, ok? Mai întâi, e obligatoriu să ne întoarcem.

— Da, să ne întoarcem, consimți Thomas pe neaşteptate, privindu-l straniu. Ăsta e cel mai simplu lucru.

Gareth simți că se enervează. Se frecă de trunchiul neted şi numără, rar, până la zece. Apoi o luă de la capăt. Când vorbi, veninului îi făcuse loc răbdarea:

— E simplu: o luăm la picior şi gata, nu?

— Sunt 510 kilometri până la Colonie, răspunse senin Thomas şi se răsuci într-o rână, pentru a-l privi mai bine. Drum prin pădure şi prin mlaştini. Între noi şi bază se află latura nord-vestică a Sectorului 49. Țara lui O Ka-noon. Ai auzit de ea, nu?

Auzise. Ca, de altfel, oricare alt vânător, se rugase la începutul alarmelor să nu-i pice o misiune în această zonă.

— Nu avem decât costumele, laringofoanele, armele şi o provizie de nutritive şi apă pentru 24 de ore. Ştii bine că dacă nu revenim din misiune, ne vor da dispăruți la datorie şi nu vor trimite nicio echipă de salvare în ajutorul nostru.

Asta era regula jocului, cel mai dur pe care îl jucase până acum – ruleta morții. El îşi oferea, de fiecare dată, viața, ceilalți, banii. Când devenise vânător, acceptase implicit şi schimbul, fără să se gândească prea mult la paritate. Nu trebuia să o facă nici acum, dacă voia să-şi păstreze o fărâmă de speranță.

Se aşeză pe pământ, alături de Thomas. Un vaier nocturn se furişă printre frunze, făcându-l să tresară.

— Hai, hai Thomas, ştii la fel ca şi mine că nu avem decât două variante: sau rămânem aici, copleşiţi de disperare, sau plecăm imediat, în speranţa, fie ea şi infimă, că vom întâlni pe drum o altă patrulă.

— De ce nu-ţi duci ideea până la capăt? În ambele variante, şansa de a trece în lumea cealaltă e de peste 90%.

— Ai spus-o tu. Oricum, eu prefer să trec Marele Prag măcar încercând să-mi salvez pielea. Principala regulă în meseria noastră este să nu abandonezi niciodată, oricât de vitrege ar fi condiţiile.

— Poate ca ai dreptate. Thomas îl privi inexpresiv. Dar tu, în cazul în care reuşim să ajungem în Colonie, te vei duce liniştit la dormitor. Pe mine mă vor toca mărunt pentru neglijenţă în timpul serviciului.

— Voi depune mărturie pentru...

— Vei depune mărturie falsă, băiatule, se strâmbă celălalt. Apoi se ridică în picioare. Pentru că asta a şi fost, la urma-urmei: neglijenţă în timpul serviciului, înţelegi? De foarte mult timp am renunţat să mai închid uşile roverului. Fiind suspendat în aer, fără a avea telecomanda, în mod logic, nicio fiinţă terestră nu poate ajunge până la el.

Gareth îşi frecă faţa cu mânuşa. Parcă nu mai resimţea atât de acut frigul. Un miros amărui de solanacee îşi plimbă degetele tremurătoare pe la nasul său, apoi dispăru într-o adiere. Undeva, în urmă, tre-

cutul îi făcea, abia sesizabil, semn cu degetul. Dintre toţi coechipierii cu care lucrase până în prezent, cu Thomas se înţelesese cel mai bine. Bărbatul cu ochi verzi, puţin saşii, şi părul ţepos, tuns foarte scurt, era printre puţinii din ghildă căruia nu îi plăcea să dea ordine şi să se amestece în viaţile altora. Îşi reaminti de seara în care fuseseră împreună la fete. Şi de glumele sale porcoase, care nu vizau pe nimeni şi-i vizau pe toţi. Zâmbi şi-i întinse mâna.

— Ascultă, bătrâne, fiecare vânătoare comportă riscurile ei. Să zicem că a fost o explozie care ne-a proiectat spre sol. Crezi că-şi vor bate capul să identifice rămăşiţele unui aparat de patru metri, într-un Sector care măsoară aproape 12.000 de kilometri pătraţi?

Hotărâră să plece imediat ce vor fi terminat de ingurgitat nutritivele şi sucurile tonifiante. Era mult mai lejer să umbli noaptea, din cauza temperaturilor de peste zi. Omul-câine avea să-i însoţească. Gareth argumentă că tot pierduseră o grămadă de timp fugărindu-l. Dacă-l omorau sau dacă-l eliberau, oricum nu câştigau nimic.

— Şi cu hrana? se împotrivi vag Thomas.

— Va face foamea! decise Gareth şi se apucă să îl dezlege.

Avea să-i însoţească, legat de gât cu o zgardă şi cu o pereche de cătuşe în jurul labelor din faţă. În mod surprinzător, acesta nu făcu niciun gest de împotri-

vire în timpul pregătirilor de plecare şi porni chiar în clipa în care Thomas se puse în mişcare.

— Parcă ar înțelege despre ce e vorba, remarcă mirat Gareth.

— Înțelege pe dracu! Ne vede pe noi că ne agităm şi ne imită.

Gareth nu insistă. Aşa fuseseră instruiți la cursuri, nu avea niciun rost să contrazici afirmațiile primite în bloc: oamenii-animale erau lipsiți de inteligență, dar perfect adaptabili la mediu. Un instinct deosebit al speciei, datorită căruia supraviețuiseră.

Înaintau mult mai încet, încercând să-şi economisească, pe cât posibil, forțele. Thomas stabilise o aproximativă direcție spre nord, orientându-se după locul spre care aluneca, gata să apună, Syris.

Nici nu se punea problema să străbată cei 500 de kilometri care îi despărțeau de Colonie. Singura lor şansă era să reziste cât mai mult în marş şi, cu ajutorul detectorului, să depisteze eventualele patrule ce activau prin apropiere.

După aproape trei ore se opriră sub coroana firavă a unui mezoderm, ale cărui fructe sferice putrezeau împrejurul trunchiului. Era un întuneric desăvârşit, care anunța apropierea zorilor.

Gareth propuse să facă un popas pentru somn. Traseră la sorți gărzile. Ca de obicei, în ceea ce ținea de noroc, nu avea baftă: primul serviciu îi aparținea.

Îl legară bine pe omul-câine de copac, după care adunară, pe pipăite, câteva crengi uscate şi încropiră o vatră. Flăcările jucăuşe prinseră să salte cu vioiciune, alungând tenebrele. Thomas îi ură pază uşoară şi se trânti în iarbă, cu spatele la foc.

Se aflau singuri, absolut singuri în pustietatea stranie a pădurii. Gareth ascultase multe poveşti despre vânători rătăciţi, despre drumuri uluitoare şi aventuri fabuloase, dar le considerase, aidoma majorităţii, simple poveşti. În realitate, nimeni nu avea habar când un vânător dispărea sau era, pur şi simplu, mutat în altă colonie. Exista, fără îndoială, o evidenţă undeva, dar, pentru a ajunge la ea, trebuia să fii ceva mai mult decât un vânător oarecare. Nici măcar gradele superioare, funcţionari de profesie, nu aveau o libertate cu mult mai mare. Cineva, nu îşi mai amintea cine, asemănase odată Coloniile cu un fagure uriaş, în care fiecare îşi avea locul său, cu strictețe determinat. Şi, deşi îşi închipuia că poate face tot ce voia, în realitate se dovedea a fi o libertate rigidă, cu cătuşe la mâini, aidoma omului-câine.

Îi aruncă o privire fugară: adormise în legături, într-o poziţie pe care o bănuia foarte incomodă, iar botul îi căzuse în piept. O lume ciudată, se trezi tresărind, în care singura lege era alergarea. Unii alergau pentru a nu fi prinşi, iar ceilalţi pentru a prinde.

Focul zvâcnea în răstimpuri, aruncând către coloanele copacilor îndepărtate jerbe de scântei. Zorile se

ţineau pe undeva, foarte aproape, trimiţând înainte şerpi groşi de abur şi un val subţire de picături acide.

Gareth îşi simţea capul tot mai greu şi, pentru a rezista, şi-l sprijini în ţeava armei. În poziţia aceasta şi adormi, iar când, după două ore, se trezi, constată că nici măcar nu se clintise din loc. Thomas sforăia uşor, împingând cu picioarele în mezoderm. Focul se stinsese probabil mai demult, deoarece în vatră nu se mai înălţa decât un firicel de fum.

Numai omul-câine dispăruse de la locul său, cu legături cu tot.

ŞASE

Intruder, uriaşul soare albastru, se înălța greoi deasupra frunzişului, prevestind o zi caniculară. Toropeala urma să se accentueze când Nictare, astrul cel galben, avea să se ițească pentru aproape trei ore pe cerul de sud, rotocol sfrijit şi neînsemnat în comparație cu companionul său. Thomas era de părere că puteau să coreleze cele două tipuri de dispariții: şi roverul şi omul-câine fuseseră, evident, manevrați de acelaşi sau de aceiaşi indivizi. Întrebarea nu lăsa însă posibilitatea unui răspuns. Cine?

— Greu de presupus că oamenii-animale ar putea fi amestecați în ambele cazuri.

— Dar nici nu putem exclude definitiv această posibilitate.

Thomas se strâmbă neconvins. Stăteau față în față, pe un trunchi prăbuşit şi muşcau gânditori din batoanele nutritive.

— Să zicem că nu. Să admitem că pe omul-câine l-au eliberat semenii lui. Dacă nu ai fi adormit, am fi discutat acum pe baza unor elemente concrete, nu doar pe supoziții. Roverul nu l-au furat însă oamenii-animale.

Gareth zâmbi strâmb. Era vina lui că adormise, nu îl putea scuza nici măcar oboseala. Iar ipoteza a două tipuri de hoți părea, până la un punct, corectă.

— Adică?

— În afara vânatului, prin aceste locuri se mai plimbă două categorii umane: noi... şi ceilalți.

— Ceilalți?

— Hai, hai, Gareth, nu mai face pe prostul, ştii foarte bine despre cine vorbesc. Ştii foarte bine că în inima sălbatică a brusei veghează nevăzută o sectă de Vânători, evadați de-a lungul timpului din Colonii. Numai ei s-ar încumeta să fure un rover, pentru că numai ei ar şti să-l manevreze. S-ar putea ca tot discreta lor mână să fi eliberat şi ostaticul. Am vaga presupunere că simpatizează cu oamenii-animale.

Gareth aştepta în tăcere urmarea. Dar Thomas păru că nu mai e interesat să continue şi începu să-şi strângă lucrurile risipite prin iarbă. Nu încercă să-i răspundă în niciun fel. În general, când cineva îți vorbea despre chestiile astea, era preferabil să te faci că nu auzi. Întotdeauna după, te trezeai implicat în cine ştie ce murdărie politică.

Îşi reluară marşul de îndată ce terminară de închingat ranițele. Pe timpul zilei, regulamentul nu prevedea nimic în privința vizierei, aşa încât nu le mai coborâră. Nu prevedea, gândi Gareth, deoarece vânătorile se desfăşurau pe timpul nopții.

Atmosfera devenea din ce în ce mai caldă şi mai uscată. La fiecare zece paşi se opreau, timp de câteva clipe, pentru a-şi şterge sudoarea. În lumina albastră, chipurile trase păreau ieşite direct din mormânt. Gareth îşi amintea de viaţa tihnită din Colonie şi se întrebă, aproape zăpăcit, cum de puteau unii să prefere sălbăticia brusei. Spiritul său, destul de simplu, se revolta la ideea complicaţiilor inutile pe care unii păreau să şi le dorească cu tot dinadinsul. Gândul i se furişă printre amintiri către Crescătoria Antropologică, din care, la împlinirea vârstei adecvate, fusese dirijat direct către meseria de Vânător. Nu se chinuise niciodată să înveţe mai mult decât era necesar pentru a trece testele obligatorii. Nu ceruse explicaţii şi nu crease probleme Direcţiei de Coordonare psihosocială.

Cu puţin înainte de următorul popas, descoperiră limita de vest a mlaştinii, care se pierdea, mohorâtă, printre coroanele arborilor. Un fir de potecă se strecura temătoare pe margine, abia ghicit prin iarba măruntă. Se deciseră să o urmeze, deoarece nu se îndepărta de direcţia pe care înaintaseră până atunci.

Deşi nu spusese nimic, Gareth ştia că şi Thomas se gândea la acelaşi lucru: poteca era făcută de picioarele oamenilor-animale şi conducea către o vizuină.

O vizuină, zâmbi el brusc însufleţit. O vizuină presupunea existenţa a două sau mai multe sălbăticiuni, ce puteau fi capturate fără alergătură. Nu era nevoie

decât să contureze o baliză energetică în dreptul zonei şi s-o identifice apoi de la bordul roverului, ori de câte ori s-ar fi dovedit necesar. Apoi îşi aminti că, până una-alta, era foarte posibil să nu mai ajungă la bază cu informaţiile şi buna-dispoziţie se evaporă ca luată cu mâna.

În unele locuri, malurile joase ale mlaştinii erau străjuite de un stufăriş des, înalt, dintre tecile negre ale căruia îşi ieşeau capetele măciulii ţepoase, de forma unor sfere pline cu spori, care explodau la atingere.

— Plante de tip dioic, semnală Thomas. Am întâlnit chestia asta şi la marile lacuri. Priveşte-le cu atenţie: există două tipuri de măciulii şi de săculeţe. Adică au sexe separate. Sunt însă cuplate printr-un braţ aerian, aşa că, dacă atingi un fir, se clatină amândouă, făcând să explodeze simultan săculeţele cu gameţi sexuali. Încrucişarea se realizează în aer, până să atingă suprafaţa apei. Ingenios, nu?

— Ingenios, admise Gareth, străduindu-se să zărească legătura aeriană.

— Cu atât mai mult cu cât tipul acesta de plantă a fost obţinut în laborator, în urmă cu mai mulţi ani şi, după ce s-a descoperit că forma o linie închisă, neevolutivă, a fost distrusă, fără a fi fost experimentată în condiţii naturale.

Gareth grăbi pasul. Poteca urca o pantă uşoară, depărtându-se de apă. Prin frunzişul des, Intruder reuşea să scape din când în când mănunchiuri de raze

oblice, care desenau cu claritate contururile obiectelor peste care alunecau.

— Gareth, ai auzit? Plantele de colo nu au ce căuta în acest loc. Şi, de fapt, nicăieri în altă parte.

— Nu mă interesează, se strâmbă Gareth.

Dinspre apa întunecată venea un miros greu, de stârv. Doi fluturi uriaşi, cu aripi transparente, dănţuiră câteva clipe în jurul lor, apoi dispărură în jurul unui copac.

— Pădurea asta nu are nicio pasăre?

— Ba te interesează, Gareth Miller Morgan, te interesează foarte mult. Crezi că nu ştiu de geamantanul din dulapul cu veselă? Există o lege care interzice persoanelor particulare să deţină sau să folosească asemenea instrumente.

Încremeni lângă o pată de albastru strălucitor. Se răsuci foarte încet către celălalt. Arma îi atârna foarte greu pe umăr. Thomas se apropie şi îl bătu pe spate.

— Nu fi tâmpit, Gareth! E clar că informaţia a scăpat de sub control. O mulţime de oameni ştiu că sectoarele nu sunt „pure" biologic. Că specii sortite din principiu dispariţiei le-au invadat, adaptându-se. Problema este următoarea: cum de au reuşit să depăşească uşile laboratoarelor? Înţelegi? Mai bine, mi-ai povesti ce ai descoperit în Sierra Melona.

Poteca înclina din nou către apă. Gareth îi spuse despre anelida Hirudinea, viermele inelat, despre exis-

tența căruia aflase întâmplător, într-o secție a depozitului de lamele reproductive din Muzeu.

— A fost conceput în urmă cu mai multe cicluri, de un genetician acum necunoscut. În devize este consemnat printr-un „S". Informația a fost depozitată, iar experimentul distrus. Îți dai seama ce am simțit când l-am identificat aseară, în sala de mese!?

Nu mai avu vreme să continue. Firul îngust al potecii cotea brusc şi dispărea sub mantia vânătă a apei. Se opriră.

— Este probabil că adăpostul jivinelor se află pe celălalt mal, spuse Thomas. M-ar interesa să-l descopăr. Ce zici?

— M-ar interesa să ajung cât mai degrabă în Colonie, spuse rece Gareth.

— În cazul acesta, drumurile noastre se despart.

Crezu că nu înțelesese bine. Thomas își lăsase ranița să alunece în iarbă şi îşi potrivea diagonala armei peste piept.

— Secta de care ți-am pomenit chiar există, băiete. De câteva săptămâni, mă tot gândesc cum s-o descopăr. Sarthos mi-a trimis veste că s-ar putea să-mi realizez dorința în acest sector. Am făcut tot ce s-a putut ca să capăt misiunea asta.

Chiar atunci, Nictare îşi aprinse ochiul de aur în stânga lor, transformând balta într-o baie de lumină. Dinspre coroanele coborâte până la suprafața apei, izbucni un val de cârâieli şi de țipete ascuțite.

ŞAPTE

Ultimul semn pe care îl făcuse Thomas înainte de a pătrunde în apă fusese ridicarea degetului mare către cer. Adică, ne despărţim, dar rămânem prieteni. Apoi coborâse în mâlul şi lintiţa atotcuprinzătoare, dispărând în scurt timp în păpuriş, în direcţia lui Nictare.

Gareth rămase o vreme pe mal, urmărind cum se sting valurile şi cum se destramă cercurile. Se apropia amiaza. Foarte curând, orbita lui Intruder şi a lui Nictare aveau să se intersecteze, îmbrăcând lumea într-un azuriu aurit şi ridicând temperatura la limita suportabilităţii. Apoi Nictare urma să coboare aproape vertical şi să apună dincolo de peretele verde al pădurii.

Trebuia să se întoarcă exact pe acelaşi drum pe care îl urmaseră până în momentul descoperirii bălţii. Thomas îi explicase detaliat modul de utilizare al detectorului şi de racordare la memoria electronică. Nu era ceva foarte complicat şi Gareth spera să se descurce. Dacă şi practica semăna cu teoria, atunci ar fi trebuit să atingă punctul căutat înainte ca temperatura să-l doboare.

Ridică detectorul, îi petrecu firul translucid pe după umăr şi porni la drum. Ori de câte ori schimba direcția, aparatul țiuia speriat, determinându-l să revină pe drumul cel bun. Înainta cu paşi mari, străduindu-se să respire regulat, pentru a păstra ritmul.

„Thomas este mort. A alunecat de pe o stâncă şi a căzut în râu, cu puțin înainte de cascade. Trebuia să îi taie retragerea omului-câine. După ce l-am gonit între doi pereți de pământ, nu a mai avut unde se retrage şi s-a lăsat prins în cursă. Pe Thomas l-am auzit strigând, nu departe de locul unde mă găseam. Până să ies, însă, în zona de vizibilitate, totul se terminase. Nu neg posibilitatea ca acesta să fi fost atacat prin surprindere de vreun om-leopard, specie frecventă în zonă, dar eu nu am văzut niciunul prin apropiere. Pe stâncă am găsit detectorul şi telecomanda pe care, probabil le pusese alături, pentru a avea libertate în mişcări. Arma a căzut în râu, odată cu el. Poate că, totuşi, va fi fost un om-leopard".

Gareth ridică din umeri. Spera ca povestea să țină. O pregătiseră împreună, înainte de a se despărți şi nu vedea niciun motiv cu care ar fi dat de bănuit. Era destul de veridică şi nu exista niciun alt martor, în afara lui.

Căldura devenea mai înăbuşitoare. Miasme grele se ridicau din tufişurile poleite cu albastru putred. Într-un luminiş, aproape că strivi sub cizme o colonie

de ascomycetes monokafiote, ciuperci foarte mici, deținând uluitoarea proprietate de a zbura. În contact cu anumiți compuşi chimici, apăruți în aer la un moment dat, mărunțelele ascomycetes umflau în câteva ore un balon, o bulă minusculă din cauciuc natural, şi se lăsau purtate de vânt către alte zone. Gareth le feri cu atenție şi îşi continuă drumul cu regretul de a nu putea staționa câteva ceasuri pentru a studia o asemenea raritate.

Ajunse în dreptul uriaşului cu patru trunchiuri, cu puțin înainte ca Nictare să se suprapună peste companionul său cosmic. Era atât de cald, încât se simțea istovit, cu toată climatizarea interioară a costumului protector. Exact în fața lizigenului cvadruplu, lumina de control tresări şi se stinse. În aceeaşi clipă, izbucni bâzâitul detectorului, marcând o prezență vie în zonă. Omul-câine era strâns legat într-una din scorburile adânci ale lizigenului. Când îl eliberă, se clătină, apucă să facă doi paşi într-o parte şi se prăbuşi fulgerat. Gareth abia reuşi să-i descleştеze fălcile umflate şi să-i scoată căluşul îmbibat cu sânge. Îi făcu un tranchilizant şi îl părăsi pe iarbă, leşinat de toropeală.

Tastă indicativul de apel şi roverul cobori uşor ca un fulg din înălțimi, îndoind şi rupând crengile îmbinate ale bolții de coroane de deasupra. Se aşeză în luminiş, pe cele trei picioare scurte şi inestetice, emițând sunetul modulat de control. Gareth palpă sen-

zorul cu grabă şi telecomanda răspunse într-o altă tonalitate. Roverul tresări liniştit şi deblocă uşa.

Târî corpul inconştient şi îl vârî făcut ghem înăuntru. Căldura şi oboseala îi încleiau încheieturile de parcă cineva ar fi turnat miere în spaţiul în care se mişca. Pătrunse, la rându-i, în aparat, se lăsă să pice în fotoliu, se închingă aproape la întâmplare, după care îi comandă pilotului automat să revină în poziţia iniţială.

Când roverul începeni la câţiva metri deasupra lizigenului, Gareth trase o înjurătură, se răsuci într-o parte, cu pumnii sub falcă, şi adormi imediat. Se trezi în mai multe rânduri, dintr-un somn agitat cum nu avusese de mai multă vreme, însă, înainte de a conştientiza actul revenirii la realitate, aluneca din nou în apa vâscoasă a coşmarului. Se făcea că aparatul de zbor se prăbuşeşte într-o baltă şi-l striveşte în nămolul de pe fund, în vreme ce Thomas râde, jucând tontoroiul pe carcasă, împreună cu omul-câine, care lătra ascuţit.

Omul-câine lătra, într-adevăr. Căscă iar pleoapele grele, leşioase şi se zbătu, crezând că a alunecat deja în alt vis. Se lovi cu dosul palmei de pupitrul de comandă şi roverul se răsturnă brusc într-o parte. Omul-câine lătra. Sunetele îi pătrundeau în urechi, se loveau de un fel de vată şi refuzau să înainteze. Îşi scutură greoi capul şi privi prin hubloul îngust. Din poziţia în care se afla, îl văzu pe Intruder scăldându-se

în frunzişul albastru, gata să spună. Şi mai văzu aripile uriaşe ale perigonului învăluind cu totul aparatul, ca într-un caliciu. Un perigon gigant, gândi Gareth, fără a realiza sensurile exacte ale cuvintelor. Care se pregătea să-i devoreze.

Brusc, omul-câine tăcu. Răsuci mirat capul către el. Acesta îl fixa cu ochi strălucitori. Un firicel de sânge i se coagulase pe părul scurt al botului. Un perigon...

Adică o libelulă obişnuită, în trupul căreia ştiinţa numită genetică grefase un codosom, oferindu-i zburătoarei fragile posibilitatea să-şi dizolve prada cu ajutorul unui suc gastric, mai eficient decât orice acid anorganic cunoscut.

Gareth reveni fulgerător către comenzi. În faţa primejdiei iminente, organismul superantrenat reacţiona după cum învăţase. Aproape fără să conştientizeze, creierul lucra cu febrilitate, căutând o soluţie de rezolvare.

Nu avea rost să încerce să deplaseze aparatul în văzduh, deoarece perigonul ar fi rămas agăţat de el. Atunci îşi aminti de vibrator şi mâna stângă împinse maneta până la capăt. Văzu pe hublou o pâclă cenuşie care sfârâia, ţesând băşici subţiri.

Roverul începu să tremure, întâi uşor, apoi din ce în ce mai violent, până când nu-şi mai simţi dinţii în gură. Aripile uriaşe se fisurară în mai multe direcţii, apoi se împrăştiară în vântul fierbinte. Intruder alu-

neca înspre adâncurile pădurii, anunțând sosirea amurgului.

Readuse aparatul în poziție normală şi porni motoarele. Nu-i rămânea decât să se lase în grija pilotului automat, care memorase cu exactitate drumul-tur.

Întoarcerea dură aproape patru ore. Gareth se strădui de câteva ori să formuleze un plan de discuții, însă gândurile nu voiau să se lase ordonate în direcția dorită de el. Renunță, consolându-se la gândul că, oricum, nu ar fi putut să prevadă toate întrebările chestionarului aşa încât tot improvizația rămânea elementul de bază. Thomas îşi croise planul de fugă cu atâta minuțiozitate, încât nu era probabil că lăsase vreun semn compromițător în urmă. Se întreba dacă şi celelalte accidente, anunțate la sfârşitul atâtor misiuni, avuseseră parte de o evoluție asemănătoare, dar nu ştiu ce să răspundă.

Zâmbi, încercând să-şi facă singur curaj. În cel mai rău caz, dacă descopereau ceva, risca o recluziune de câteva luni şi mutarea definitivă într-un alt serviciu. Marea speranță rămâneau conturile depuse în mai multe bănci, pe nume diferite. Nu risca, aşa credea, să trezească suspiciunile vreunui funcționar prea conştiincios, care s-ar fi întrebat, de bună-seamă, ce avea el să facă cu o sumă atât de mare de bani şi care, fără nicio îndoială, ar fi anunțat Controlul Financiar.

O sumă ridicolă în fapt, zâmbi amar Gareth, căreia îi mai lipsea un zero la sfârşit, pentru a deveni echi-

valentul unui bilet de clasa a III-a la bordul unui cargou stelar.

Când atinseră primul punct de control al rețelei ce împrejmuia Colonia, Odra ridicase o geană deasupra orizontului, transformând pădurea într-o linie neagră. Coborî să predea indicativul şi să anunțe baza de sosire. Nu apucă să intre, însă, în încăperea elipsoidală: prăbuşit peste bordul de control, Geissler îl fixa cu ochii holbați şi cu gura plină de sânge.

OPT

Reveni în rover şi stabili legătura cu Baza pe frecvenţa de alarmă. Le comunică situaţia şi promise să aştepte în linişte echipa de intervenţie. Aceasta sosi în mai puţin de zece minute, efectuă o serie de măsurători, sigilă tot şi îl puse să îşi povestească amintirile în faţa unui înregistrator. Nu-i adresară nicio întrebare suplimentară, dar îl atenţionară că va trebui să stea la dispoziţia anchetatorilor până a doua zi la prânz.

Erau băieţi vioi, stabili Gareth, privindu-i cu oarecare invidie. Înalţi şi blonzi, cu falca de jos teşită şi părul ţepos, păreau cu toţii cópii mai mult sau mai puţin reuşite ale aceluiaşi exemplar uman. Şi n-ar fi putut pune pariu că nu era vorba de nicio manipulare genetică la mijloc. Îşi lăsă, în cele din urmă, indicativul noului intrat în serviciul de gardă şi porni cu maşina pe şoseaua dreaptă, către luminile strălucitoare ale Coloniei. Omul-câine îi pândea, nemişcat, gesturile. Încercă să nu-l ia în seamă şi să se concentreze asupra comenzilor.

A merge pe şosea se dovedea infinit mai greu decât să zbori. Acolo, sus, te bazai pe pilotul automat, care

îți corecta greşelile. Aici, erai singur cu drumul. Şi cu o maşinărie pe care nu mai pusese mâna de când dăduse testul de absolvire...

Pe lângă ei, trecură şuierând, în mai multe rânduri, bolerouri prelungi, încărcate până la refuz cu marfă.

— Amice, încă puțin şi vei avea parte de o surpriză... nu tocmai plăcută. Bănuiesc că nu e nicio bucurie să suporți experiențele Laboratorului Genetic. Ce zici?

Întrebarea era retorică. Omul-câine tăcea. Arunca din când în când priviri în stânga şi în dreapta, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama unde se află, apoi revenea şi-l fixa cu insistență. De parcă ar fi vrut să-i transmită ceva, descoperi Gareth şi lucrul acesta nu-i plăcu. Era ceva iritant în apa neagră a acelor ochi, care ar fi trebuit să fie reci şi ostili. Încetini, apoi frână şi scoase maşina pe unul din nenumăratele refugii ce mărgineau ruta.

Se răsuci către el şi-l zgâlțâi de zgarda metalică din jurul gâtului.

— Ascultă, nu-mi place cum te uiți! Să-ți fie foarte clar: eu sunt vânătorul, tu eşti vânatul! Misiunea mea, de pe urma căreia îmi câştig existența, e aceea de a te captura, viu sau mort. Obligația ta de ființă vie e să te aperi. Să fugi. Nu eu sunt cel care a conceput jocul şi care a fixat legile. Amândoi urmăm regulile scrise de alții. Nu putem face altfel, înțelegi? Aproape că țipă: Nu putem face altfel, fir-ar al dracului să fie!

Îi dădu drumul şi se răsturnă înapoi în fotoliu. Gâfâia şi îi era, dintr-odată, ruşine. Îşi aminti de gestul ostentativ al lui Thomas, când îl lovise peste bot cu cizma. Acelaşi val de ruşine şi de ciudă pe sine însuşi îl încerca şi acum.

— Am să te duc la secţie şi am să te predau, spuse într-un târziu, mai calm. Voi semna un act de predare. Un certificat de autentificare, un stat de plată, voi încasa un cec, voi primi mulţumiri şi apoi îi voi lăsa dracului pe toţi si mă voi duce să văd un film. Un film cu femei adevărate şi cu bărbaţi adevăraţi, de pe vremea când perpetuarea speciei se mai făcea încă pe cale naturală, prin simplu contact sexual. Asta am să fac, înţelegi? Şi după asta, voi intra într-un restaurant şi voi mânca din acele alimente pe care numai maiorul şi le permite de două ori pe lună, nu ştiu cum se numesc, dar am văzut cum arată, am simţit cum miros şi am rămas cu gura plină de salivă. La miezul nopţii mă voi duce la un hotel şi voi dormi cu una din fetele alea drăguţe care abia aşteaptă să te revadă când te întorci dintr-o misiune.

Oftă adânc, ca şi cum abia ar fi reuşit să scape de o mare greutate. Luminiţele de la bord clipeau tăcute. Pe partea stângă fulgerau, când şi când, acele de lumină ale roverelor plecate în misiune.

— Asta am să fac, înţelegi? Asta am să fac, am să mă distrez, fir-ar al dracului, să mă distrez la gândul că,

în acest timp, tu vei muri de frică aşteptând dimineaţa, când te vor fixa sub bisturiu. Vei tremura, înţelegi, pentru că mâine te vor transforma într-o pastă de carne în care vor vârî atâta ser, atâţia monocloni şi atâta mioglobină, care-ţi va colora muşchii în roşu, încât te vei ruga să poţi muri, dar n-ai s-o poţi face aşa de repede, pentru că interesul lor este să te menţină...

Omul-câine urlă. Nu ca un animal rănit sau speriat, ci ca un om care a văzut mai multe grozăvii decât poate să îndure. Gareth se cutremură. Şi dacă, totuşi, înţelegea? îi trecu prin minte, apoi alungă, neconvins, gândul. Nu-i mai spuse nimic. Emoţia aproape i se risipise şi se simţea puţin istovit. Dar era mai bine. Era mult mai bine, iar gândul la Thomas nu-l mai obseda, acum nu-i mai era frică de ceea ce aveau să-l întrebe, iar Giessler rămăsese undeva în urmă, o moarte care nu-l afecta, nu avea de ce să-l afecteze, el îşi făcuse conştiincios datoria şi se întorsese cu vânatul.

Porni motorul şi reveni cu roverul pe pistă. O urmă de ruşine îi stăruia încă în fundul sufletului şi nu mai îndrăzni să privească în direcţia omului-câine, până în clipa în care termină de parcat în mijlocul cercului fosforescent din spatele depozitului. În mod ciudat însă, omul-câine îşi feri faţa şi se lăsă condus fără împotrivire către una din cuştile libere, fixate într-un spaţiu semicircular, chiar între deschiderea zonei de agrement şi spaţiul verde. Două dintre cuşti erau ocu-

pate de un om-leopard şi de o broască țestoasă imensă, cu două capete. Înainte de a-l introduce înăuntru, Gareth îi arătă zăbrelele subțiri, de consistența fumului, şi aruncă în direcția lor o piatră mai mare. Se auzi un sfârâit strident, apoi ceea ce mai rămăsese încă nevitrificat din ea ateriză de cealaltă parte, pe iarbă.

Îl părăsi după ce se asigură că protecția s-a stabilizat în dreptul intrării. În birouri, se schimba tura. Nimeri peste un funcționar căruia nu-i venise încă schimbul şi nu manifesta niciun fel de interes pentru facturile lui. Renunță să insiste şi se trânti într-un fotoliu, pentru a urmări programul de ştiri. Nu avea nici cea mai mică intenție de a-i da bacşiş bărbatului gras, cu început de chelie, care transpira abundent, în ciuda aerului condiționat, şi aştepta să iasă cu niscaiva marafeți la interval.

Dacă Thomas ar fi fost lângă el, situația s-ar fi prezentat altfel. Acesta s-ar fi răstit, pur şi simplu, la funcționar şi ar fi făcut un tărăboi atât de mare, încât ar fi obținut vizarea actelor în mai puțin de zece minute.

El nu se simțea însă în stare să facă asta. Singurul lucru cuminte care-i rămânea era să aştepte. Să aştepte să i se facă milă funcționarului. Sau să se roage să se schimbe mai repede tura. Aruncă o privire pe fereastră: Odra se ridicase sus de tot şi probabil că Syris urca voiniceşte pe boltă, undeva în spatele clădirilor înalte ale Coloniei. Ştirile transmise pe display se re-

fereau la şedinţa extraordinară de pe Azola şi la noile legiferări adoptate.

În cele din urmă, funcţionarul îi făcu semn să vină cu testele. Fie că i se făcuse milă, fie că se plictisea.

— Şi colegul? Trebuie să semneze şi el...

— O fac tot eu. Accident, adăugă şi se uită atent la faţa albă, grasă, pentru a-i surprinde reacţiile.

— Nu mă miră, se strâmbă celălalt. Completează formularul acesta şi, pe dos, scrie pe scurt cum s-a petrecut. O să ai de lucru şi la Serviciul de Identificare.

Dădu din cap şi completă formularul pe un colţ al biroului. Povestea morţii lui Thomas o scrise cu multă atenţie, apoi o reciti de două ori, pentru a-şi întipări amănuntele în memorie. Aceeaşi versiune trebuia să o prezinte în cel puţin trei locuri diferite.

În cele din urmă, funcţionarul îi eliberă talonul de intrare şi îi ură distracţie plăcută. Gareth dădu din nou din cap, în semn de mulţumire, şi se îndreptă către uşă. Alţi doi funcţionari intraseră râzând şi, când trecu pe lângă ei, îl priviră surprinşi.

Pe display apăru, în chenar violet, ştirea morţii lui Giessler, precum şi un comunicat din partea Serviciului de Protecţie, care anunţa că asasinul a fost identificat în persoana vânătorului Mitch Thomas, nerevenit din misiune. Îşi înghiţi saliva amară, care-i invadase brusc gura, şi ieşi cât putu de repede din încăpere.

NOUĂ

Bulevardul Nouă era cunoscut în Colonie drept bazarul în care se desfăşurau cele mai neverosimile afaceri de vânzare-cumpărare, aparent interzise prin lege, locul unde se perfectau cele mai deocheate misiuni. Aici puteai să cumperi, între răsăritul lui Syris şi cel al Azolei, un permis de schimbare de domiciliu, ori un bilet pentru vreuna din cursele cosmice zonale, un hipnotic modern, cu acţiune cutanată, sau un drog ordinar, sub formă de ţigară sau de praf de prizat. Animale şi plante rare, apărute din cauza anomaliilor genetice, viruşi demult dispăruţi din biosul planetar, gaze nobile, care cristalizau în anumite condiţii atmosferice sub forma unor polipi multicolori...

Gareth ştia că uriaşa arteră, care începea în apropiere de Parcul Public şi sfârşea la celălalt capăt, într-o puzderie de străduţe înguste, chiar în dreptul Centrului Energetic, oferea pe timpul nopţii cel mai sigur adăpost împotriva oricărui ochi indiscret.

Înainta de-a lungul Bulevardului Nouă, cât mai nepăsător cu putinţă, străduindu-se să-şi concentreze

gândurile asupra a două probleme: dacă Thomas era vinovat de crimă, cât de mult l-ar putea implica şi pe el în rahatul acesta cei de la Protecţie; în altă ordine de idei, fusese dat sau nu (încă) în urmărire? Pentru că nu se îndoia că punctele auxiliare de colectare a informaţiilor îşi deversaseră marfa în colectorul Computerului Central şi o grămadă de lume aflase că el revenise din misiune, anunţând moartea coechipierului său.

Un olog, într-un cărucior pe pernă de aer, îi oferi spre cumpărare o întreagă colecţie de instrumente pentru bărbierit, de la anticele razoare cu lamă detaşabilă, până la ultramodernele destabilizatoare moleculare, care transformau firele de păr într-un praf foarte fin, şi la cremele acide, care ardeau barba până la nivelul pielii. Refuză oferta, strâmbând din nas, şi se grăbi să se îndepărteze. Una din păpuşile străzii îi zâmbi strâmb din buzele rujate violet şi îi făcu semn cu ochiul. Se prefăcu a n-o fi observat-o şi se postă în spatele unui grup de agenţi ai Serviciului de Igienă, care reveneau de la slujbă.

Îi rămâneau trei variante, gândi, în timp ce se sprijinea de marginea unei vitrine sub care erau expuse pentru vânzare specii rare de orhidee. Se putea duce direct la Secţie, să raporteze locotenentului Carl îndeplinirea misiunii, precum şi evenimentele care urmaseră. În ipoteza unui Thomas criminal, se putea considera eliberat de promisiunea făcută.

Dar dacă Thomas nu ucisese? Gareth zâmbi fără veselie, o salută din cap pe vânzătoare şi arătă cu degetul o superbă Dendrobe sângerie, cu petalele străbătute de o dungă neagră. Fata luă ghiveciul transparent şi-l introduse într-un ambalaj colorat, iar floarea propriu-zisă o acoperi cu o emisferă lucioasă. Gareth vârî cartela magnetică în contorul casei de marcat şi fata efectuă operaţiunea de transfer a soldilor.

Până nu se convingea de vinovăţia lui Thomas, nu avea niciun rost să ajungă la Secţie. Între momentul încheierii misiunii şi acela al raportului avea dreptul la şase ore de odihnă. Putea să meargă la un film, apoi la restaurant, şi de ce nu, la una din casele de toleranţă... exact aşa cum îi povestise omul-câine.

— Amice, nu vrei să încerci ceva bun?

Individul cu părul roşu, îmbrăcat într-un combinezon terfelit, îl examina cu mâinile în buzunare, răsturnat pe un scaun cu spătar înalt. Pe terasă se mai aflau doi negri, care beau Uzo şi fumau în tăcere. Patronul privea scena din prag, cu mânecile suflecate. Lumina galbenă a globurilor plutitoare îl făcea să semene cu un şobolan de apă.

— Am adus, de pe Torsion, o iarbă rară. Îţi creează halucinaţii auditive extraordinare. În funcţie de cum combini dozele, poţi asista la un concert marin, la o avalanşă în munţi, la efectele unui incendiu în brusă. E o chestie absolut nouă, pot să ţi-o garantez.

— Nu mă interesează, spuse încet dar clar. Nu sunt dependent.

— Atunci poate ai cunoştinţe. Dau ieftin şi nu livrez cu doza, ci cu valiza. S-ar putea zice că ai noroc, nu prea am timp să-mi caut oameni, mâine noapte trebuie să dispar, am o cursă spre Ophiucus. Batem palma?

Gareth râse şi se îndepărtă, strecurându-se printre baloturile de mărfuri expuse direct pe trotuar.

— Hei! E o ocazie bună! strigă după el roşcovanul, dar nu se ridică de pe scaun. Păreai un tip simpatic. Nu se poate s-o ratezi!

În fine, ar putea să meargă la Inda, în ipoteza în care nu avea deja clienţi. O noapte întreagă, în care să facă dragoste până la istovire cu femeia aceea subţire în talie, cu părul negru ca smoala, o noapte în care să povestească unei alte fiinţe ce i se întâmplase şi de la care să ceară un sfat. Nu voia decât să îşi limpezească gândurile.

Ocoli mesele aşezate în stradă ale unui restaurant cu profil pescăresc şi trecu nepăsător pe lângă plecăciunile câtorva picolo, înarmaţi cu tridente lungi, în colţii cărora se zbăteau nereide şi tritoni solzoşi. Văzu în ultima clipă patrula celor de la Protecţie, mânându-şi foarte încet turbojeturile printre aparatele de locomoţie parcate de-a lungul arterei. Scrutau cu atenţie trotuarele, părând a fi în căutarea cuiva.

În căutarea mea, îşi zise şi înţepeni lângă un automat video. Introduse un soldi în fantă şi-şi lipi faţa de

oculare. Nu era prea convins, dar o măsură de siguranță în plus nu putea să strice. Nu dorea să zgândărească viitorul prea tare. Dacă tot era să fie prins, era mai bine ca acest lucru să se întâmple cât mai târziu posibil.

În obiectiv, imaginea se structura din zecile de frânturi, după câteva rotiri ale dispozitivului în jurul unui ax. Holograma finală reprezenta un final de pădure, un lup sau un câine în poziție de veghe şi o femeie fără trăsături, care-i făcea semn să se apropie. „O frântură din viitorul dumneavoastră în ziua care abia începe", citi pe manşeta care mărginea partea de jos a desenului. „Sunteți născut sub zodia Purpuriului şi veți intra într-o perioadă agitată. Feriți-vă de oamenii-păianjen şi de tenebrele adâncurilor!".

Oamenii-păianjen! se miră Gareth şi trase cu coada ochiului spre stradă. Patrula tocmai îl depăşea, ocolind o tonetă cu sortimente de pământuri rare. Tenebrele adâncurilor...

Se opri în prima stație de aerojeturi, aşteptă să-i vină rândul, în spatele unor funcționari superiori ai Secției de Clasificatori, apoi urcă într-un vagon, numără trei stații şi coborî, ocolind pe departe aglomerația din jurul unui cazinou.

Inda lucra într-o Casă a Plăcerii, instituție de lux care le permitea angajatelor să dețină un apartament proprietate personală în clădirile firmei. O prostituată

de clasă, gândi Gareth, în timp ce urca scările una câte una, încercând să-şi încropească o poveste. O prostituată ce-şi putea permite privilegiul să aibă un amant de suflet.

Scara spiralată era cufundată în semiobscuritate şi, în două rânduri, fu cât pe ce să se ciocnească de bărbaţi grăbiţi care coborau, sporovăind cu însufleţire. Apartamentul avea o uşă ciudată, ovală ca formă şi puţin bombată în exterior. Sună. Numără până la zece şi sună din nou. Numără din nou şi apăsă iar pe buton. În fine, dincolo de metalul gros se auziră paşi vătuiţi, o lumină îl mătură fugitiv din tavan, apoi uşa se întredeschise.

— Bună ziua. Pot să intru? Femeia îl privea tăcută, fără să facă niciunul din gesturile obişnuite în asemenea ocazii. Brusc, avu senzaţia că ceva nu e în regulă. Sunt în trecere. Voiam să te văd şi să îţi dau un cadou. Zâmbi strâmb şi îi întinse ghiveciul. Nu-mi oferi o cafea? râse, dar auzi sunetul aspru, scrâşnit, care-i ieşea din gât şi se încruntă. Ceva... ceva nu mergea.

Inda dădu din cap că nu. Pe umeri îşi agăţase cu o agrafă de cupru pelerina purpurie din mătase, iar părul, lăsat liber în jurul capului, îi dădea un aer de fetiţă îmbufnată.

— Te-am rugat de atâtea ori să nu mai vii neanunţat. Îmi pare rău, am pe cineva.

— Pe cineva mai simpatic decât mine?

Femeia ridică din umeri. Luă floarea şi dădu capacul la o parte.

— Mulţumesc. Nu mi-ai adus niciodată flori.

— Pentru că sunt foarte scumpe, răspunse acru. Acum, m-am întors din misiune şi sunt plin de bani. De bani şi de ghinion. E-n regulă, nu trebuie să te scuzi, e vina mea. Arătă cu capul către apartament. Un mahăr, nu?

— Tocmai că nu. Femeia râse subţire. Un boboc: locotenentul Carl Forbes: de la... Stai puţin, nu cumva....

— Nu! răspunse scurt, simţind cum îi îngheaţă spinarea. La revedere.

Se răsuci şi coborî scările în grabă. Afară, dincolo de cupola de sticlă, Syris îşi vărsa sângele peste fire.

ZECE

Era căutat!

Constatarea îl umplu de o spaimă viscerală. Locotenentul o vizita pe Inda pentru el. Fusese un dobitoc imaginându-şi că s-ar putea adăposti în singurul loc unde ceilalţi l-ar fi căutat din prima clipă.

Se opri la scara imobilului şi privi cu suspiciune în jur. Nu zări însă nicio cască albă în mulţime. Se putea, foarte bine, să fie pândit din celelalte clădiri. Atunci de ce nu-l arestaseră când venise?

Pentru că nu-l cunoşteau, descoperi cu uşurare. Îşi trecu mâna peste barba aspră ce-i acoperea faţa. Dacă transpirau, ascunşi prin preajmă, trebuie că aşteptau un semnal, dinainte convenit, din partea lui Carl. Probabil că, urmând acest sistem logic până la capăt, în toate punctele cunoscute unde ar fi putut eventual să încerce să se refugieze, se afla un om care-l cunoştea, gata să emită un astfel de semnal.

Trebuia să găsească un loc comun şi atât de neutru, încât să nu determine o supraveghere specială din partea autorităţilor. Un cinematograf, de pildă. În timpul

cât rula filmul, putea să se gândească la un plan de acțiune.

Mai întâi, era necesar să devină cât mai de nerecunoscut pentru cei care-i ştiau figura. Îşi scoase cuțitul din teaca de pe piciorul combinezonului şi îi verifică tăişul cu buricul degetului. Apoi, fără nicio ezitare, îşi făcu o crestătură lungă de-a curmezişul obrazului stâng. Sângele țâşni cât ai clipi. Strânse din dinți, ca să nu geamă, şi aplică o compresă sterilă deasupra, apoi vârî cuțitul înapoi în teacă. Porni grăbit către colțul străzii.

Probabil că avea o figură atât de nenorocită, încât un actor ambulant îşi întrerupse pantomima, fără să i-o ceară, şi îi arătă ghereta metalică a punctului de prim-ajutor. Ceilalți doi clovni îl priveau compătimitor, dar nu fu sigur că nu încercau de fapt un nou sistem de repetiție pentru spectacolele viitoare.

În gheretă era de serviciu un sanitar bătrân, cu ochii puhăviți de băutură. Când se apropie să-i cerceteze rana, aproape că-l ameți cu damful de zoid prost. Gareth bănui că borâse pe el nu mai departe de dimineața în care intrase de gardă. Îl pansă, oprind curgerea sângelui cu o soluție astringentă, apoi îi aplică un plasture de toată frumusețea.

Nu-l întrebă absolut nimic. Ieşi, după ce-i lăsă pe colțul mesei doi soldi.

Rana îl ustura de-l treceau lacrimile, dar acum era în ordine. Cei care-l căutau pe baza unei fotografii nu

aveau cum să-l mai recunoască. Ştia în apropiere, la intersecţia cu Bulevardul Opt, un cinematograf ordinar unde se putea intra şi pe datorie.

În drum, se opri la un restaurant mărunt şi comandă o friptură şi o stacană de bere. În vreme ce aştepta comanda, aplecat deasupra mesei, zări ceasul poziţionat deasupra intrării: era cu puţin trecut de miezul nopţii. Probabil că Odra se apropia de apus, iar Syris mustea de sânge deasupra brusei. Ce se va fi petrecut, oare, cu Thomas? Dumnezeule, cine mintea pe cine? Dacă Thomas era un ucigaş, de ce făcuse tot circul acela cu roverul şi cu omul-câine, când mult mai uşor ar fi fost să-l fi lichidat, pur şi simplu, în cursul vânătorii? Momente propice existaseră mai mult decât suficiente.

Friptura era prost preparată, dar Gareth, se abţinu să facă vreun comentariu. Nu voia să rămână în memoria patronului sau a vreunui client, făcând scandal. În schimb, berea se dovedi bună şi o bău pe îndelete.

Până la cinematograf nu era mult de mers, dar nu vru să rişte. Urcă într-un sferoid portocaliu, la care erau înhămaţi doi syrincşi negri. Mai plăti doi soldi, dar avu certitudinea că nu-l putea repera nimeni.

În sala de aşteptare a cinematografului, se aflau vreo două duzini de persoane. Stătu la rând şi luă bilet în cont, urmând să-l achite la sfârşitul lunii. Mirosea a parfum prost şi transpiraţie. Se rezemă de un

perete şi închise ochii, încercând să se concentreze. Nu reuşi. Ştia cu siguranţă numai trei lucruri: Thomas rămăsese în pădure; Serviciul de Protecţie îl acuza de o crimă săvârşită înainte de a pleca; el însuşi era urmărit.

Se auzi sunetul strident al unei sonerii şi uşile glisară încet într-o parte şi în alta. Lumea prinse să iasă, îmbulzindu-se. Câţiva adolescenţi comentau, cu voce tare, o secvenţă pornografică. Când în sală lumina verde o înlocui pe cea roşie, îşi părăsi locul şi se apropie de incinta spaţioasă, în care mirosul de verdeaţă proaspătă, împrăştiat de aparatele de climatizat, îl înlocuise pe cel de aer stătut şi acru.

Se aşeză pe un fotoliu, mai în margine, pentru a o putea şterge la nevoie, şi îşi fixă căştile stereofonice şi ochelarii pentru proiecţie în relief. Fiecare client era servit cu filmul dorit. Prin faţa ochilor i se perindară, pe rând, mai multe secvenţe din filme diferite, pentru ca să-şi poată selecta unul. Se opri asupra unei producţii de epocă, cu o astronavă de tip „Gilbert", trimisă de Therra pentru a cuceri un sistem solar din Vega. Îl amuza acest tip de ficţiuni, care încercau să reconstituie faza iniţială de construcţie a fostului Imperiu.

La început, timp de câteva minute, urmări cu interes acţiunea, apoi se plictisi, scenariul se dovedea neinspirat, aşa că introduse o variabilă şi o lasă să se

dezvolte automat. În loc să aplanetizeze pe Dora III, astronava nimeri în vârtejurile unei găuri negre, care însoţea steaua principală a sistemului.

Când ajunse la concluzia că toată sala era cufundată în vizionare, îşi scoase căştile de proiecţie şi, în întunericul absolut, se lăsă furat de gânduri.

Nu avea curaj să rişte tot pe o singură carte, adică să meargă, pur şi simplu, la secţie şi să raporteze exact ceea ce se întâmplase: mitologia locală consemna multe cazuri de dispariţie la datorie a unor vânători „curaţi".

Presimţea că nu va fi crezut că nu are niciun amestec.

O singură soluţie, se strâmbă Gareth, simţind arsura tăieturii de pe obraz până în fundul sufletului. Să dispară. Era obişnuit cu viaţa de vagabond, cu trecerile dintr-un Sector în altul, de la o poziţie socială la alta. Era obligat numai să-şi schimbe identitatea. Să-i găsească pe fabricanţii de cartele false de identitate şi să-şi procure una. La nevoie, va sacrifica exact atât cât se va dovedi necesar din conturile ascunse în bănci. Nu va mai pleca nicăieri, visul său stelar o să mai aştepte. La urma-urmei, nu credea o iotă din acuzaţia adusă de cei de la Protecţie.

I se păru că aude un zgomot şi ciuli urechea. Se aşeză comod şi îşi prinse faţa în mâini. Mai întâi, conturile. Va încerca o şmecherie: un cuplaj prin telefon cu terminalul din camera sa, pentru a transfera conturile la purtător. Se va servi de terminalul Indei, imediat ce spălăcitul de Carl va renunţa să-l mai

pândească. Îi va telefona după film. Apoi va reveni pe Bulevardul Nouă şi va aştepta un moment potrivit. Im- posibil să dea greş: banii îi putea obţine la orice adresă. Nu ştia cât putea dura fabricarea unui înlocuitor de identitate. Dar avea serioase motive să presupună că, în cel mai rău caz, peste cel mult două zile, Nictare avea să-l îmbăieze în bura sa aurită, în drum către altă Colonie. Până la terminarea spectacolului, reuşi să ațipească. Când lumina roşie inundă încăperea, se ridică buimăcit şi se grăbi să iasă, laolaltă cu ceilalți. Cotul unui bărbat înalt, cu cască albă, de colonist, îl lovi involuntar în obrazul rănit, făcându-l să geamă.

Trecu pragul şi pătrunse în lumina odihnitoare a sălii de aşteptare. Câțiva adolescenți stăteau răsturnați pe banchete, fumând. Era în ordine. Oftă uşurat şi se îndreptă către ieşire, în spatele unui cuplu înlănțuit. Zâmbi obosit, ignorând pulsațiile dureroase ale crestăturii.

Afară, două perechi de brațe vânjoase îl înlănțuiră în strânsoarea lor de fier, blocându-i palmele la spate. Se lăsă târât către jetul portocaliu, fără să se împotrivească.

— Te sfătuiesc să nu ne faci necazuri, îi suflă la ureche casca din stânga. Avem ordine stricte şi te putem duce sub formă de sită. Clar?

Mai clar nici că se putea! Dădu din cap afirmativ şi intră în patru labe în cabina strâmtă.

UNSPREZECE

Drumul până la Secție nu fu deloc plăcut. Stătu tot timpul în genunchi, cu fața apăsată spre podea. La coborâre, unul dintre agenți îi fixă o pereche de ochelari orbi. Realiză că intrase într-o clădire după scările pe care îl obligară să le urce şi să le coboare, precum şi după nenumăratele coridoare cotite, prin care i se păru că trece.

Când îi scoaseră ochelarii, Gareth constată că se afla într-un birou mare, mobilat auster: un dulap metalic, un pupitru terminal, două ecrane video, o masă şi două scaune. Pe unul stătea un ofițer superior şi mesteca miez de copra, învelit în ciocolată. Le făcu semn agenților să iasă şi îl invită, printr-un gest, să ia loc. Apoi îşi şterse degetele pe un şervețel de hârtie, îl aruncă la coş şi se aplecă peste foile unui dosar, fără să-l mai ia în seamă.

Pe Gareth îl dureau genunchii şi ceafa. Îşi masă pe furiş rotulele, apoi îndrăzni să arunce priviri piezişe împrejur. Pe unul din ecrane se vedea interiorul unei celule în care era închis un bărbat fără vârstă, cu fața

mâncată de o boală de piele. Stătea răsturnat în pat, cu mâinile sub cap şi fixa tavanul. După câteva momente, imaginea îşi schimbă unghiul: acum, deținutul era filmat din tavan, exact de deasupra capului. Gareth putea să-i vadă foarte clar expresia de oboseală şi de silă ce i se degaja din priviri.

— Gareth Miller Morgan, Vânător din trupele de elită?

— Da-da, se bâlbâi, luat prin surprindere.

Ofițerul închise dosarul şi îl puse pe colțul mesei. Îşi împreună mâinile şi îşi muşcă uşor buza inferioară.

Da, el era Gareth Miller Morgan, iar acum începea interogatoriul. Se încruntă: pierduse partida chiar înainte de a o începe şi acum cursul evenimentelor depindea în exclusivitate de alții. De omul din fața sa, de pildă, care tocmai îşi întindea degetul arătător către rana de pe obraz.

— Presupun că e vorba de o încercare de schimbare a fizionomiei, pentru a scăpa de eventualele filtre, nu?

Nu-i răspunse. Era conştient că fiecare cuvânt putea să decidă soarta unei poziții din joc, dacă nu chiar soarta bătăliei. Era hotărât să vorbească numai strictul necesar.

Brusc, ecranul mut prinse viață şi chipul roşcovan al unui sergent îi solicită atenția celuilalt. Roşcovanul raportă un şir interminabil de cifre şi două litere. Ofițerul se gândi câteva secunde, tastă ceva pe terminal, citi răspunsul şi îşi dădu acordul. Ecranul se stinse.

— Să revenim, domnule Morgan. Ați fost reținut de către Serviciul de Protecție la cererea noastră şi ne-ați fost livrat în vederea obținerii unor informații considerate vitale pentru Serviciul în cadrul căruia lucrez. Sunt aici pentru a vă solicita colaborarea.

Ciudat mod de a cere sprijinul cuiva... Gareth zâmbi nesigur şi îşi frecă din nou rotulele. Sferele cu diogen lichid, risipite de-a lungul tavanului, într-o dezordine studiată, răspândeau o lumină caldă, asemănătoare cu cea a lui Nictare. Îşi linse buzele. Simțea acut nevoia de a se afla sub cerul liber, în plină brusă, incendiată de focul sacru al lui Syris, de a trage în piept mireasma amară a ierbii-de-Man, acum la fel de departe şi de intangibilă ca şi libertatea.

— Colaborarea... începu, apoi renunță.

— Exact, colaborarea dumneavoastră. După cum probabil ați aflat, înainte de a pleca în misiune, pe Azola a avut loc o şedință de urgență a membrilor Guvernului, care a avut în vedere, în principal, soluționarea unei stări social-politice de criză. Lumea aceasta, lumea noastră, domnule Morgan, se află în pericol, iar situația e suficient de gravă ca să solicite o serie de intervenții rapide, la nivel macro şi micro social. Ca cea de pe Azola. Ca asta de aici.

Gareth înălță din umeri.

— Mărturisesc că sunt suficient de puțin inteligent ca să vă pot înțelege.

— Există riscul ca actuala structură socială a lumii, care durează în deplină stabilitate de aproape o mie de ani, să se schimbe.

Ofițerul se ridică în picioare, făcu doi paşi, tastă un cifru pe decodor şi deschise uşa dulapului. Extrase de pe unul din rafturi un dosar cu scoarțe negre şi îl puse pe masă, în fața lui.

— Aici se găsesc copiile unor acte intrate în arhiva secretă a Serviciului. Le veți lua şi le veți studia cu atenție, apoi veți decide dacă doriți să colaborăm. Orice explicație pe care v-aş furniza-o înainte de a fi parcurs dosarul, s-ar lovi ca de un zid de lipsa dumneavoastră de informații în domeniu. Lissner!

Ca şi cum ar fi tras cu urechea la discuție, un agent echipat complet în negru îşi făcu apariția în cadrul uşii şi salută cu o înclinare a capului.

— Îl duci pe domnul Morgan la 1018. Atragi atenția gardianului ca atunci când dumnealui va solicita să fie readus aici, să anunțe fără întârziere.

Se răsuci către el, cu o sclipire rece în priviri.

— Lectură plăcută, domnule Morgan! Cu cât va fi mai scurtă, cu atât mai bine! Sper să ne revedem în curând.

Gareth se ridică şovăind şi, văzând că ofițerul se reaşezase la masa de lucru, se luă după bărbatul în negru, care tocmai deschidea uşa. Ieşiră într-un coridor iluminat într-un albastru strident.

Trecură pe lângă mai multe uşi, urmăriți de ochii curioşi ai videocamerelor de supraveghere. Gareth intrase o singură dată într-un spital rezervat hibrizilor: Părea că şi acum nimerise în acelaşi loc sau într-unul foarte asemănător. Lipseau numai oamenii în halate albe, cu trese violete pe mâneci, şi cărucioarele electrice. Coborâră o lungă scară în spirală şi ajunseră într-o răscruce din care porneau mai multe coridoare, cu însemne diferite în gura de acces. Agentul îi făcu semn către coridorul cu triunghi roşu şi, timp de zece de minute înotară printr-un aer sângeriu, obositor.

În cele din urmă, ajunseră înaintea unei încăperi înalte, cu pereții formați din zăbrele subțiri şi translucide. Chiar în mijloc, răsturnat într-un fotoliu gonflabil, un gardian muşca cu poftă dintr-un măr şi privea concentrat la un ecran uriaş. Agentul strigă la el şi Gareth se simți aproape amuzat de graba cu care acesta sări în picioare şi începu să-şi aranjeze ținuta. Ascultă cu luare-aminte mesajul ofițerului, după care tastă un număr de cod pe claviatură şi, din peretele în fața căruia se opriseră ei, câteva perechi de zăbrele dispărură, lăsând liber un spațiu de dimensiunea unei uşi. Agentul îi comunică încruntat că de aici va fi preluat de gardian, apoi se răsuci pe călcâie şi se întoarse în spațiul sângeriu.

Intră încet în încăpere şi, la invitația celuilalt, se aşeză pe un taburet. Gardianul, un bărbat voinic, cu

mustăți groase, îl puse să completeze un formular cu datele personale, îi înregistră amprenta, dimensiunile pupilei ochiului drept şi matricea genetică, apoi îl pofti să semneze o declarație cum că a luat act de normele ce trebuie respectate în incinta instituției.

— Nu am luat act de nimic, se împotrivi fără energie Gareth. Nu am citit nimic în acest sens.

— O să citeşti, o să citeşti, se strâmbă plictisit gardianul, cu un ochi la holovizor, şi îi aruncă un pliant gros pe masă. Deocamdată, am nevoie de o semnătură, pentru ca să te pot introduce în celulă. Aşa e regulamentul.

Gareth ridică din umeri şi semnă. Dintr-un dulap, i se înmână o salopetă roşie, cu pantaloni de aceeaşi culoare, o beretă, un stilou şi un carnet.

— În celulă vei găsi papucii şi halatul de baie. Să mergem!

Acelaşi cod şi un alt grilaj îşi retrase zăbrelele energetice, lăsând liber accesul către un coridor mărginit pe ambele părți de celule cu ferestruici la uşi. Gardianul se opri în fața ultimei de pe dreapta şi introduse în fanta unui aparat fixat în perete un baton rotund de metal. Uşa glisă automat într-o parte şi bărbatul mustăcios îi făcu semn cu capul să intre.

— Dacă ai nevoie de ceva, suni. Receptorul e la capul patului. Masa de dimineață, la 7:30. La prânz, duş obligatoriu, iar seara, între 17 şi 18, gimnastică la sală.

Uşa reveni şi se închise fără zgomot. Se afla într-o celulă strâmtă, cu două paturi suprapuse, un dulap încastrat în zid, o masa şi un scaun. De un suport roşu din plastic atârna un receptor telefonic.

Pe patul de sus, cu mâinile sub cap şi cu ochii fixaţi în tavan, omul cu faţa mâncată de boală se răsuci într-o parte.

— Morgan? În sfârşit, credeam că nu te vor mai prinde niciodată, iar eu o să putrezesc de viu în celula asta, în vreme ce lumea ameninţă să-şi dărâme vechile structuri moştenite din epoci imemoriale. În sfârşit... Poţi să iei loc, patul de jos e al dumitale, atâta vreme cât vom sta în recluziunea asta forţată.

DOISPREZECE

Ştia cu siguranţă trei lucruri: că se numea Gareth Miller Morgan, că practica meseria de Vânător şi că tocmai revenise dintr-o misiune care se dovedise, în final, periculoasă, misiune în care colegul său căzuse la datorie. Spuse toate astea dintr-o răsuflare, privind cu coada ochiului către camera ascunsă în structura tavanului, apoi se aşeză pe pat şi, cu gesturi obosite, prinse să se dezechipeze.

Celălalt îl privi în tăcere cum îngrămădeşte combinezonul pe unul din rafturi şi cum trage pe el salopeta roşie. Apoi se săltă în fund pe marginea patului şi îşi aprinse o ţigară. Trase de câteva ori din ea, gânditor, şi vorbi, straniu de limpede, în tăcerea aproape absolută a încăperii:

— Morgan, cunosc afacerea asta de la începutul-începutului, înţelegi? Îţi cunosc, deci, şi propria poveste sau, mă rog, una din cele câteva variante pe care Computerul le-a sugerat ca posibile. Nu avem timp să ne jucăm de-a pisica şi şoarecele, în regulă?

Arătă cu degetul către tavan.

— Cel ce ne veghează face şi el parte din plan. Urechile lui nu aud nimic din ceea ce nu trebuie să audă. Captatoarele magnetice sunt bruiate şi pe ele se înregistrează acum o cu totul altă discuție, prefabricată din timp.

Gareth puse dosarul pe masă, apoi se răsuci încet, îl privi timp de câteva clipe pe conlocutor şi spuse apăsat:

— Nu mă interesează. E bine? Nu mă interesează nimic din ceea ce spui sau din ceea ce mi s-a spus. Sunt extrem de obosit şi vreau să dorm. Tocmai am revenit dintr-o misiune din districtul 62, care a durat mai mult cu o zi. Iar acum m-am trezit arestat şi închis pentru nu ştiu ce vină imaginară, ofițerul care mă anchetează îmi vorbeşte despre nu ştiu ce pericol potențial care ar pândi această lume, dumneata, un deținut, mă amenințI cu dărâmarea vechilor structuri ale ei... Într-un cuvânt, m-am săturat şi, pur şi simplu, vreau să dorm şi să am certitudinea că atunci când mă voi trezi totul va arăta altfel.

Se trânti pe pat şi se înveli până la gât cu pledul subțire. Cel de deasupra ridică din umeri.

— La urma-urmei, de ce nu? Vezi, la ipoteza că vei fi fiind atât de obosit şi de zdruncinat de evenimente nu ne-am gândit serios. Ai dreptate, domnule Morgan, eşti om, iar oamenii obosesc mai repede decât hibrizii. Vom continua mâine discuția. Noapte bună!

Făcu un gest cu palma către tavan şi lumina prinse să scadă în intensitate, apoi, după câteva secunde, se stinse cu totul.

Gareth avu un somn agitat şi fără vise. Se trezi brusc, transpirat tot, cu părul făcut ghemotoc într-o parte. Se întâmpla ceva. Nu ar fi putut spune ce, dar se întâmpla un fapt mai puţin obişnuit, recepta asta cu toate simţurile. Stătu un timp rezemat în coate, încercând să-şi descifreze emoţiile. Parcă un cer invizibil ameninţa să se prăbuşească peste el şi să-l strivească. Senzaţia de claustrofobie se amplifică dintr-odată, atât de mult încât ţipă, aproape involuntar, şi sări pe podea.

Omul cu faţa mâncată de boală se trezi, la rându-i, şi se strădui să înţeleagă ce se petrece. Întunericul era însă prea dens pentru a vedea ceva, cu excepţia unui vag contur uman, decupat abia sesizabil în dreptul uşii.

— S-a întâmplat ceva, domnule Morgan? întrebă în cele din urmă şi se întinse căscând. Patul scârţâi. Mi s-a părut, ori ai ţipat?

Gareth îşi ţinu o clipă răsuflarea. Senzaţia de apăsare devenea din ce în ce mai acută. Salopeta îl strângea ca un cauciuc şi îl încingea. Începu s-o smulgă de pe el cu violenţă.

Celălalt coborî din pat şi întinse palma către tavan. Lumina izvorî mai întâi ca un abur subţire, apoi ca o transparenţă strălucitoare. În fine, în cele din urmă, încăperea prinse să-şi scoată contururile din lumea

somnului. Gareth se simți apucat de umeri şi zgâlțâit. Atunci cerul năvăli peste el sub strivitoarele-i perdele de văzduh. Căzu în genunchi, apucându-se cu mâinile de gât.

— Cade... ceva peste mine, horcăi peste un timp. Parcă... cerul sau altceva... se prăbuşeşte peste mine. Îmi plezneşte inima. Aş vrea să ies! Nu mai suport şi vreau să ies! țipă isteric, făcând spume la gură.

Se auzi declicul telefonului, apoi lumina invadă întreaga încăpere, desenând violent obiectele. Gareth se târî până la masă şi se aşeză pe scaun. Îi vâjâiau tâmplele şi înaintea ochilor îi jucau pete colorate.

— Hall, mă auzi? Alo... Hall, ce e cu păcănitul acesta pe circuit? Mă auzi?

O clipă, Gareth reuşi să şi-l închipuie pe ofițerul din biroul situat undeva, la unul din etajele superioare, mâncând calm cuburile de copra şi bătând cu degetul în furca aparatului.

— În regulă, Hall, acum te aud bine. Nu, cred că totul e în ordine. Cu excepția stării fizice a subiectului. Are sentimentul claustrofobiei. Insistă că se prăbuşeşte cerul peste el.

O gheară îl înhață de gât şi îl încovoie spre pardoseală. Vomă violent un lichid vinețiu, cu pete sângerii.

— Are crampe violente, Hall. O fi mâncat ceva alterat. Să vină un sanitar cu aparatura necesară. Alo, mă auzi? Să vină... Da, ascult.

Gareth săltă fruntea şi îl văzu ridicând sprâncenele. Fața îi deveni cenuşie, de parcă o pensulă uriaşă îi aşternea, în dezordine, strat după strat, culoarea pe piele.

— Am înțeles. În cazul acesta, nu mai e nevoie de sanitar. Va trebui să grăbim lucrurile atâta cât se poate. Pregăteşte rezerva.

Agăță receptorul şi se aşeză pe pat. Lui Gareth îi mai trecură crampele, dar senzația de strivire rămânea. Mirosul acru de vomă se răspândise în toate colțurile încăperii.

— Ştii cât e ora?

Îşi ridică privirea către ceasul de serviciu de deasupra uşii.

— Exact: trei fără un sfert.

— A răsărit Azola, spuse încet, ca pentru sine.

— De unde ştii? tresări celălalt.

— Sunt Vânător. Şi etapele unei misiuni depind în mare măsură de ciclurile celor trei sateliți. Simțea în gură un gust de cocleală: Azola este timpul blestemat.

— Azola e timpul blestemat, repetă celălalt şi-şi cuprinse fața în palme. Nici nu bănuieşti câtă dreptate ai!

O clipă de tăcere pluti între ei.

— Azola, domnule Morgan, a răsărit în noaptea aceasta cu patru centimetri mai aproape.

Gareth se chirci pe scaun. Senzația de apăsare sporea.

— Nu înțeleg, mormăi.

— Nici eu. Dar e un lucru cert. Distanța dintre planetă şi satelit s-a micşorat cu patru centimetri. Fără nicio explicație. Şi, se pare, continuă să se micşoreze. Eşti singura ființă vie din această lume care a simțit pe propria piele această apropiere. Nu, nu e vorba despre niciun simț special. Eşti, pur şi simplu, un Om şi, probabil, oamenii simt aşa. Istoria noastră a început să se schimbe, domnule Morgan, şi dumneata eşti una din pârghiile care au declanşat mişcarea.

TREISPREZECE

Trecuseră trei ore de când începuse să citească şi nu reuşise să străbată nici măcar o treime din dosar. Din când în când, se oprea şi îşi nota ceva în carneţel, apoi îşi relua lectura.

În tot acest timp, omul cu faţa mâncată de boală stătuse pe marginea patului şi fumase, aruncând mucurile pe jos, deşi la capul patului, în perete, se afla încastrată o scrumieră-scoică.

La ora şase fără zece, Gareth se opri din studiu şi închise copertele dosarului.

— Nu mai pot, spuse iritat, după care se ridică de pe scaun şi începu să se plimbe prin încăpere. E prea mult material pentru capacitatea unui singur creier. Bănuiesc că aici e munca a zeci, poate sute de oameni.

— Bănuieşti bine. Dar va trebui să-l citeşti pe tot, ca să înţelegi tot. Nimeni nu-ţi poate explica sub formă de sinteză amploarea evenimentelor, pentru că nimeni, până acum, nu a cunoscut întregul. Eşti prima persoană, domnule Morgan, care are acces la dosar în ansamblul său. Există, desigur, şi alţii care...

Tăcu o clipă, se ridică, la rându-i, în picioare şi ascultă cu atenţie un sunet inaudibil pentru Gareth. Ridică mâna către tavan, dar lumina refuză să se micşoreze. Refuză, realiză Gareth, privindu-l uluit. Celălalt se strâmbă şi figura i se descompuse într-o grimasă oribilă.

— Da, sunt şi persoane care au citit mai mult sau mai puţin din el. Cei mai mulţi au murit în mod misterios. E un dosar ucigaş, domnule Morgan. I s-ar putea spune şi aşa.

Gareth se opri în dreptul dulapului şi se sprijini cu o mână de el. Avea senzaţia evenimentului straniu, a forţei iraţionale care-l înfăşura încet dar sigur în plasa ei, manevrându-l pe imensa tablă de şah a istoriei. El, un biet pion...

— Să spunem (rosti rar şi apăsat cuvintele, pentru a le sublinia importanţa), să spunem că aş accepta versiunea asta. Nu cred în ea, dar să spunem că aş accepta-o ca pe o ipoteză de lucru. Din câte am citit, înţeleg clar un lucru: anumite bariere, considerate de toţi imuabile, au început să cadă. De exemplu, Zonele nu mai sunt curate din punct de vedere biologic. Specii vegetale, animale şi insecte au trecut, într-un fel sau altul, neiertătoarele bariere iradiante şi s-au dezvoltat în locuri nepermise. De altfel, eu însumi am făcut, la un anumit nivel, această constatare. Şi nu doar eu. Înţeleg că, deşi teoretic e imposibil, practic au apărut noi hibrizi, fără ajutorul ştiinţei geneticii.

Se întrerupse, amintindu-şi de perigonul gigant. Se auzi un sunet ca un oftat şi uşa celulei alunecă în nişa din perete. Îşi făcu apariţia gardianul care-i întocmise formele de intrare, împingând în faţă o măsuţă pe rotile, pe care se afla o tavă cu două ceşti, pline cu cafea aburindă. Mirosul puternic îl făcu pe Gareth să saliveze.

Gardianul se înclină cu respect în faţa bărbatului din patul de deasupra şi explică foarte pe scurt:

— Am primit dispoziţie să vă aduc cafeaua. Dacă mai doriţi şi altceva, vă rog să sunaţi, sir.

Se retrase cu spatele şi uşa glisă la loc, în tăcere. Gareth tresări.

— Sir?!

Celălalt râse.

— Ei da, e un grad ştiinţific. Cel mai înalt în ramura de care mă ocup. Sunt un Lord al Geneticii, domnule Morgan. Cred că am uitat să mă prezint dintru început. Niciodată însă nu este prea târziu. Numele meu este Blumberg. Francis Blumberg. Şi sunt unul dintre cei trei lorzi care manipulează această ştiinţă sacrosantă, care este genetica...

Gareth îl privi suspicios.

— Un Lord Genetician, aici?!

— Mda, nu s-ar putea spune că e un loc prea propice pentru cercetări. Şi, totuşi, oricât ar părea de ciudat, chiar pentru asta sunt aici (sublinie ultimul cuvânt).

Vom discuta mai târziu despre asta. Important este **acum** să termini de parcurs dosarul şi să-ţi determini neclarităţile. Unul dintre rolurile mele este să ţi le lămuresc.

Luă una din ceşti şi se aşeză pe marginea patului. Sorbi din lichidul negru şi-şi ţuguie buzele subţiri în semn de apreciere.

— Nedumeriri? Gareth se încruntă, încercând să se concentreze. Am o mulţime. Dar e probabil că o mare parte din ele vor fi dezlegate de celelalte cinci capitole necitite ale dosarului. Poate că ar fi o întrebare: ce trebuie să înţeleg despre planetă, în ansamblu, despre Colonii, într-un cuvânt, despre această lume despre care toţi spun că se clatină?

Exact când pronunţă ultimul cuvânt, lumina se stinse.

— Ciudat, spuse lordul Blumberg, credeam că această celulă reprezintă un spaţiu izolat, ferit de accidente din Exterior. Te rog să rămâi exact unde te găseşti, domnule Morgan. Voi încerca să activez sistemul de avarie.

Se auziră câteva zgomote indescifrabile, apoi sunetul provocat de răsturnarea unui scaun. O lumină galbenă, aproape cețoasă, se aşternu peste lucruri, izvorând din două tuburi fluorescente instalate de o parte şi de cealaltă a dulapului comun. Blumberg ridică receptorul, ascultă câteva clipe, apoi îl agăţă la loc.

— A căzut şi reţeaua telefonică, explică. În lumina galbenă, faţa îi arăta îngrozitor. Cred că e cazul să te grăbeşti, domnule Morgan.

Mai sorbi o gură de cafea.

— În privinţa întrebării... Lumea noastră, aşa cum, probabil, bănuiai de mai mult, este un uriaş laborator de experienţe biologice. Foarte bine pus la punct, trebuie s-o recunosc cu admiraţie. Fiecare element are o mare durată de funcţionare şi direcţii de evoluţie riguros determinate, înţelegi? Nimic nu se mişcă la întâmplare. Totul are un scop şi un sens care, cel mai adesea, ne scapă. Practic, suntem obligaţi să acţionăm aşa cum acţionăm, având impresia că totul nu este decât selecţia liberului nostru arbitru. Chiar şi această discuţie de acum, înţelegi, domnie Morgan?

Dacă înţelegea? Ar fi dorit să poată spune că nu! Pentru că, dacă Lordul avea dreptate, o mulţime infinită de lucruri se schimba fundamental. Şi o mulţime de întrebări, aparent complet diferite, căpătau baza comună a unui răspuns pe care urma să şi-l formuleze în linişte, ulterior.

Gareth se aşeză din nou pe scaun şi deschise dosarul.

Luă ceaşca, gata să soarbă, la rându-i, din lichidul plăcut mirositor, dar se răzgândi în ultima clipă. O aşeză înapoi pe tavă şi se aplecă spre Blumberg.

— Suntem nişte creaţii experimentale, nu?

Omul cu fața mâncată de boală zâmbi nesigur.

— Suntem nişte experimente, da. Nu e nevoie să continui întrebarea. Ei, Creatorii, se numesc Oameni.

— Toți suntem oameni! protestă Gareth, dar o linie strălucitoare continua să fisureze întunericul gros al neştiinței sale.

— Toți suntem umani, da. Pentru că Ei ne-au făcut după chipul şi asemănarea Lor, la fel de uşor şi de neînțeles pentru noi, cum au făcut tot ce vezi în juru-ți: animale, insecte, bacterii, hibrizi, păsări, vegetație, Colonii, clădiri, aerojeturi, rovere, bulevarde, aparatură de control... Tot, tot, inclusiv programele genetice conform cărora ne mişcăm, vânăm, facem dragoste ori descifrăm tainele intime ale materiei vii cu ajutorul sacrosanctei ştiințe a Geneticii. Mă urmăreşti, domnule Morgan? Ştim înspăimântător de puține lucruri despre Ei...

— Ştim că există sau... cel puțin, că au existat, spuse încet Gareth. Şi asta mi se pare un lucru capital.

— Fii sigur că asta a fost prevăzut în sofisticatele lor programe genetice. Personal, bănuiesc că au prevăzut că anumite schimbări sunt inerente sistemelor vii şi atunci le-au programat special, pentru a le putea ține sub control.

Blumberg vorbea clar, accentuând cuvintele finale din fiecare frază.

— La fel cum au programat prememoriile cu care suntem dotați în momentul creării. La fel cum...

— Prememorii? Adică?

— Nu există evoluție completă pe planetă, domnule Morgan. Pentru că nimeni nu îmbătrâneşte şi nu moare. Nimeni şi nimic din ceea ce cunoaştem noi, cel puțin. Adică nu există un început şi un sfârşit, ci numai o perpetuă ființare. Apărem pe lume gata maturi, în laboratoarele din adâncul planetei, cu date, lucruri, gesturi, sentimente şi fapte în memorie, care în realitate n-au existat niciodată. Ele constituie zestrea afectiv-emoțională care trebuie să ne mențină între anumite limite de tip exclusiv social. Adică ni se...

Lordul Blumberg îşi duse brusc mâinile la gât şi scoase un geamăt înfundat. Ochii i se bulbucară şi îi ieşiră din orbite, apoi se prăbuşi dincolo de banda metalică a patului, înainte ca Gareth să apuce să se ridice de pe scaun pentru a-i sări în ajutor. Lumina galbenă se stinse şi ea.

Gareth înțepeni în poziția în care fusese surprins, cu auzul încordat până la refuz: percepea aproape distinct un sunet cunoscut din perioada antrenamentelor în subsolurile blindate – şuierul caracteristic al unei conducte de gaz, deschisă în mod progresiv.

PAISPREZECE

Când moartea-ți calcă pe urme, nu te mai interesează ce se întâmplă cu ceilalți. Este legea nescrisă a autoconservării, respectată cu sfințenie de fiecare Vânător. Şi, totuşi, Gareth rămase în continuare nemişcat, gândindu-se că dosarul continua să ucidă, neluând în seamă mijloacele deosebite de protecție ce fuseseră special luate. Sau poate că tocmai de aceea!

Cafeaua otrăvită şi, acum, gazul...

Pe cine vânaseră: pe Blumberg sau pe el? Sau, şi mai probabil, pe amândoi?

Îşi prinse nările cu degetele şi plecă bâjbâind către dulap. Nu era decât o chestie de secunde, dar Gareth spera din toată inima ca acestea să nu fie ultimele secunde din viața sa. Trebuia să dea de urma combinezonului mai înainte ca oxigenul din plămâni să fie epuizat. Într-unul din buzunarele speciale se găsea un filtru pentru zonele mlăştinoase.

Se lovi de scaunul răsturnat, apoi de paturile metalice. Schimbă direcția către dreapta, însă imediat piciorul izbi trupul moale al lui Blumberg. Apropie cu

grijă şi celălalt picior, apoi trecu pe deasupra. După doi paşi, palmele i se loviră de zid. Începu să-l pipăie cu toată graba pe care i-o permitea întunericul.

Când ajunse la suprafaţa metalică, aproape că se sufoca. Desfăcu uşa, lovindu-se la umăr, şi trase cu violenţă de combinezon. Buzunarul special se afla sub genunchiul drept. Sfâşie cu unghiile învelişul celular, extrase pachetul foarte plat şi îl pocni între palme. Se auzi şuierul ascuţit al dizolvării membranei protectoare în contact cu aerul. Pipăi cu buricele degetelor cele două gogoloaie minuscule şi moi. Le introduse în nări, cu toate că procesul de sinteză încă nu se încheiase. Inspiră profund, de mai multe ori, simţind că-i explodează plămânii. Se sprijini de zid şi se lăsă să alunece în fund. De o parte a pericolului, cea mai presantă, scăpase. Acum avea nevoie de un plan de acţiune care să-l scoată viu de acolo. Uşa era cel dintâi obstacol. Singurul care o putea desface era...

Gareth îşi duse mâinile la frunte: o venă i se zbătea dureros sub piele, şarpe veninos amintind de moartea uitată, aflată undeva, foarte aproape.

Gardianul avea să vină! hotărî într-un târziu şi-şi înfundă filtrele şi mai adânc în nări. Atunci când va socoti că ei vor fi murit. Sau când un telefon îl va anunţa să o facă.

Se hotărî să se prefacă mort. Nu înainte de a distruge obiectul aducător de moarte: dosarul. Nu era

sigur că alte copii nu circulau deja sau că persoana interesată să-i ucidă dorea şi obţinerea lui. Nu voia însă să rişte nimic, cu toate că-l înţepau nenumărate semne de întrebare, al căror răspuns se afla, cu siguranţă, în celelalte zeci de pagini rămase necitite.

Se târî în patru labe către zona unde bănuia că s-ar afla masa. Atinse din nou corpul lui Blumberg şi îl ocoli. Ajunse lângă un zid şi-şi continuă drumul de-a lungul său. Peste puţin, se lovi de unul din picioarele de plastic, pipăi cu dreapta deasupra capului, şi descoperi copertele tari chiar în margine.

Tresări: nu, nu se înşela. Şuierul gazului încetase. Apucă dosarul şi se grăbi către marginea patului. Se ridică, urmărind cu mâna traversa până la receptorul telefonic. În dreapta se afla incinta crematoriului pentru hârtii. Uşiţa automată refuză însă să se deschidă. Pipăi peretele pe o suprafaţă mai mare, în speranţa depistării vreunui senzor, renunţă şi izbi cu pumnul în ea. Ca prin minune, uşa basculă într-o parte. Aruncă dosarul în nişă, închise aparatul şi se întinse în pat, în poziţie chircită.

Din acest moment, se putea întâmpla orice. Orice, cu condiţia ca el, Gareth Miller Morgan, să scape cu viaţă din porcăria asta în care se trezise fără voia sa. Şi chiar se întâmplă: lumina izvorî din toate părţile, rănindu-i pupilele şi făcându-l să-şi înfunde capul în pernă. În această poziţie îl găsiră cei doi gardieni, ve-

niți cu un deplasator pe pernă de aer, pentru a elibera încăperea de cadavre.

— Ăsta a murit de gaz, spuse o voce şi Gareth îşi imagină pe unul din cei doi arătând către ceaşca plină de pe masă.

— Grăbeşte-te, răspunse scurt cealaltă voce.

Gareth se simți apucat de mâini şi de picioare şi ridicat în aer. Apoi, suprafața dură, netedă, a deplasatorului îi trecu coastele una prin alta, obligându-l să-şi muşte buzele ca să nu icnească. Nu văzu ce tratament i se aplică lui Blumberg, însă auzi sunetul oaselor ciocnite de suportul de sub el. Oricum, pentru Lordul Genetician nu mai avea nicio importanță.

Înțelesese că ieşiseră de pe coridor, după curentul de aer care-i mângâie obrazul. Deplasatorul înainta într-o linişte perfectă şi auzea distinct sunetul paşilor pe podea. Unul dintre paznici călca într-o parte, de parcă ar fi avut o băşică în talpă.

— Aici. Gareth recunoscu vocea mustăciosului. Rămân la răcoare până la prânz, când soseşte o echipă specială să-i salte.

Deplasatorul se opri, apoi se răsuci la 90 de grade. Probabil că o uşă se deplasă la comanda unui cifru, pentru că un val înghețat de aer îi izbi obrajii şi mâinile.

— Mergi la 1017, auzi vocea mustăciosului chiar lângă fața sa. Formează tu numerele de înregistrare, numai să ai grijă să nu-i cuprinzi în fascicula B.

Gareth înțelese că dacă exista vreun moment propice acțiunii, acesta sosise şi-l pipăia cu antenele moi prin atmosfera congelatorului. Deschise ochii cu hotărâre şi-l văzu pe paznic aplecat în dreptul unui imens dulap acoperit cu sertare. Sări pe podea şi, mai înainte ca acesta să se răsucească, surprins de zgomotul neaşteptat, împinse cu putere deplasatorul peste el.

Omul căzu într-o rână, lovindu-se cu tâmpla de peretele metalic. O dâră de sânge se ivi la colțul sprâncenei şi îşi tăie drum către obraz. Lovitura nu fusese destul de puternică, realiză Gareth dintr-o privire: deplasatorul aproape că nu avea greutate, datorită unei perne de aer care reducea frecarea până aproape de zero. Gardianul se ridică rapid în picioare şi apucă mânerul unui sertar. Gareth nu mai aşteptă însă riposta: se lansă cu capul înainte, cu toată forța pe care ți-o dă disperarea în clipa în care ştii că nu mai ai nimic de pierdut. Îl lovi direct în coşul pieptului. Omul icni, se clătină, dar refuză să cadă. O clipă mai târziu, îl pocni cu dreapta în plină figură. Dar Vânătorul ajunsese deja în poziția de luptă corp la corp, la care era imbatabil în sălile de antrenament. Mâinile se încleştară cu sălbăticie, urmă o jumătate de răsucire spre stânga, gardianul se desprinse de podea, pluti câteva fracțiuni de secundă în aer şi bufni de sol cu un zgomot surd. Apoi talpa goală a lui Gareth îl lovi sec, rupându-i traheea.

— Hei, se întâmplă ceva acolo?

Strigătul izbucnise primejdios de aproape. Şi-l închipui pe celălalt gardian venind în pas alergător spre morgă. Se aplecă, îl trase pe mort lângă uşă, iar el se lipi de zid, cu mâna stângă ridicată. Celălalt se opri dincolo de prag, îi auzea respiraţia întretăiată, scoase o exclamaţie de surpriză, intră şi se aplecă peste trupul camaradului său.

— Forbes, ce dracu' se...?

Braţul lui Gareth i se strecură pe sub bărbie, surpriza ţinu mai puţin de o secundă, dar se dovedi suficient pentru ca dreapta Vânătorului să i se încleştеze în păr şi să-i împingă cu violenţă capul spre înainte. Lupta fu aprigă, dar scurtă. Practic, bărbatul înalt şi subţire, în uniforma verde a gărzii Institutului Genetic, nu avu nicio şansă. Totul dură până în clipa în care Gareth reuşi să tragă suficient de mâna stângă pentru a-i deplasa omuşorul într-o parte şi a-i jugula carotida. Când zbaterea încetă, târî corpul lângă celălalt şi se aşeză pe podeaua rece, pentru a se odihni.

Omorâse doi oameni! Respira greu din cauza efortului şi îşi simţea palmele transpirate. Acum, chiar dacă ar fi reuşit să-şi dovedească nevinovăţia în privinţa acuzaţiei de complicitate la fuga lui Thomas, avea să fie el însuşi judecat şi condamnat pentru crimă.

Oare avusese dreptate Lordul Blumberg când spusese că nimic din ceea ce se întâmpla în societate nu

era rezultatul hazardului, ci al unor calcule savante care, deşi emise în zorii unei istorii pe care nu o înțelegea, continuau să guverneze implacabile lumea? Dacă era aşa, atunci în destinul său fuseseră înscrise aceste două omoruri, iar vina era exclusiv a acelui invizibil şi omnipotent Programator.

Când gândurile îi ajunseră în acest punct, o alarmă prinse să sune înăbuşit şi vocea unui ciber răsună de-a lungul coridorului:

— Temperatură în creştere în Sectorul de Congelare. Blocajul uşii ține de cauze externe sistemului de protecție. Când plafonul va atinge cota de decongelare, compartimentul va fi izolat de uşile exterioare. Rugăm personalul uman care se află înăuntru să părăsească zona în timp util. Repetăm: temperatură în creştere în Sectorul de Congelare. Blocajul uşii ține de cauze externe sistemului de protecție. Când plafonul...

CINCISPREZECE

În mai puțin de două minute, dezechipă corpul gardianului mustăcios, apoi răsturnă cele două cadavre pe deplasator, rugându-l în gând pe Blumberg să-l ierte pentru impietate şi îi făcu vânt de-a lungul zidului metalic.

Întrucât nu exista frecare şi niciun obstacol previzibil, calculă că vehiculul va călători multă vreme până când va întâlni un zid sau un grilaj de separație. Oricum, avea să dureze ceva timp până să-l găsească.

Făcu hainele sul, le puse sub braț şi se grăbi să părăsească zona amenințată cu izolarea. Îşi impuse să nu alerge. Dacă vreuna din uşile laterale s-ar fi deschis sau dacă supraveghetorii ochilor electronici, care se roteau încet la trecerea lui, l-ar fi surprins fugind, imediat ar fi făcut legătura cu sunetul grav al alarmei, care părea că îl însoțeşte de-a lungul culoarului.

Dar nu se deschise nicio uşă. Probabil că un blocaj la Congelator era un lucru minor, de el trebuia să se ocupe depanatorii, îşi spuse Gareth. Când ajunse, în fine, la primul colț, hotărî că era cazul să scape de sa-

lopeta compromițătoare. Îi venea bine, atât numai că pantalonii aveau turul cam mic şi fermoarele se închideau greu. Salopeta o părăsi chiar după colț, în fața unei uşi. Remarcă modul în care tubul subțire, cu ochiul electronic în vârf, face o răsucire de 90 de grade şi priveşte curios exact în jos.

Dar nu se întâmplă nimic. Cum nimic nu avea să se întâmple în următoarele 20 de minute, timp în care schimbase de trei ori culoarul şi ezitase nehotărât înaintea unei scări metalice care cobora prin tuburi înguste către etaje inferioare.

Încă un cot... Preventiv, Gareth se opri câteva secunde şi privi circumspect dincolo. Îşi trase capul înapoi cu violență, de parcă l-ar fi izbit un pumn. Văzuse... Se strâmbă, ridică din umeri şi îşi apropie din nou fața de muchia albă. Dincolo se afla... o piațetă. O piațetă în centrul unui oraş aglomerat. Umbrele mari de soare adăposteau mese rotunde, la care îşi beau în linişte cafelele bărbați şi femei, în costume surprinzătoare. Vehicule ciudate, pe două şi pe patru roți, se încrucişau printre trecători, animale domestice necunoscute se frecau de gambele domnilor cu pălării negre şi cerşeau din priviri o mângâiere sau, poate, ceva de mâncare. Câini! aproape că strigă Gareth, strângând puternic muchia între degete. Nu oameni-câini, hibrizii studiați în laboratoarele genetice, pentru care alergau punându-şi viața în primejdie ei, Vânătorii, ci nişte

animale mărunte, care nu aveau în comun cu primii decât conformaţia facială.

În mijlocul pieţei, statuia din bronz a unui băieţel împroşca jeturi de apă din podul palmelor peste glastrele cu flori din jur. Copii cu baloane colorate în mâini alergau, împleticindu-se, printre grupurile de femei îmbrăcate în culori deschise, cu rochii lungi până la călcâie.

Copii! tresări Gareth şi inima prinse să îi bată nebuneşte. Nu văzuse niciodată copii, deşi, abia acum realiza, nu-şi dăduse niciodată seama de asta. Pentru că în Colonie nu existau copii.

Îşi îndreptă spatele, îşi aranjă ţinuta şi dădu colţul străzii. Dacă voia să ajungă în Colonie, trebuia să treacă prin piaţă. Avea şansa unei uniforme a Institutului şi voia să profite de ea.

Dar apariţia sa nu produse niciun fel de efect. Agitaţia continua, lumea se mişca după legi neştiute şi rigide. Abia atunci înţelese care era cel mai bizar element din toate câte le observase pe când pândea ascuns dincolo de muchia zidului: tăcerea. Totul se petrecea într-o linişte absolută. Oamenii vorbeau, copiii ţipau, vehiculele funcţionau, animalele scheunau, dar niciun sunet nu se întrupa în spaţiul care-l înconjura.

Gareth tuşi ostentativ şi reverberaţia fonică se prelungi timp de câteva secunde precum vibraţia unei lame destinsă prea brusc. Lumea continua să nu îi

acorde atenție. Se apropie de primul grup de bărbați, care discutau cu atenție, arătând ceva într-un ziar cu format mare. Întinse mâna şi îl bătu pe umăr pe cel care gesticula.

De data asta nu mai reuşi să-şi înăbuşe strigătul şi spațiul rezonă puternic, făcându-l să înlemnească de spaimă: mâna trecuse prin trupul atins, fără să simtă vreo împotrivire. O hologramă...

— O hologramă! țipă Gareth şi din nou vibrațiile sonore năvăliră asupra sa ca o avalanşă.

Era o hologramă, într-adevăr, dar o hologramă-film, care derula un segment din viața unei societăți necunoscute lui, într-o sală imensă a unui Institut Genetic dintr-o Colonie oarecare.

Trebuia să iasă de aici!

Habar nu avea de direcție, aşa încât îşi propuse să meargă drept, sfâşiind vălurile holoramei, care-şi desfăşura nepăsătoare înainte-i ipotetica existență. Oricum, sala avea undeva un capăt. Undeva, unul sau doi pereți urmau să-i închidă orizontul.

După un timp, se opri în fața unei tarabe unde un bărbat cu barbă roşcată şi ochelari pe nas expunea spre vânzare bijuterii din aur. Gareth întinse mâinile şi încercă să pipăie formele curioase din metal prețios. O clipă, avu strania senzație că simte ceva sub buricele degetelor. O femeie tânără, cu trăsături fine, se opri alături, ferindu-se parcă să nu-l atingă. Negusto-

rul făcu o plecăciune uşoară şi îi spuse o frază lungă. Femeia râse uşor şi Gareth înghiţi un nod. Alături de el, atât de aproape încât aproape că îi simţea parfumul pielii, se afla o femeie frumoasă şi delicată.

Întinse din nou mâna şi îi mângâie umărul. Ţipă speriat şi sări un pas înapoi. Putea să jure că, de această dată, atinsese un element material. Femeia întoarse brusc capul în direcţia sa şi se uită cu atenţie, de parcă ar fi vrut să zărească un obiect expus într-o vitrină prăfuită. Avea ochi verzi şi gene codate.

Gareth o luă la fugă şi sunetul paşilor săi, risipiţi cu dărnicie pe podeaua imensă, urca înspre tavanul invizibil, de unde se prăbuşea în cascadă peste el.

O hologramă dincolo de rigiditatea materiei vii! Niciodată nu-şi pusese problema dacă materia nevie, în carnea căreia omul copia formele materiei vii, nu căpăta cumva o parte din proprietăţile acesteia.

Trecea prin inima magazinelor şi i se părea că surprinde, cu coada ochiului, rafturile pline cu produse prăbuşindu-se în urma sa. Dar apa unei fântâni arteziene rămase neclintită sub paşii lui şi palma trasă cu putere unui tânăr care încăleca un cal, nu avu niciun efect. Nu putea să fie nimic. Cu toate presimţirile ce-l asaltau, gândi Gareth, animalele nu-l simţiseră. În cele din urmă, ajunse într-o piaţetă la fel cu prima: aceleaşi umbrele, aceleaşi vehicule, acelaşi grup de bărbaţi comentând ziarul. Rămase debusolat şi se întrebă

dacă nu cumva rătăcise în cerc în imensa încăpere, sosind din nou în punctul de plecare.

Apoi realiză că nu se mişca nimic.

Se apropie de grupul de bărbaţi şi întinse mâna către cel care gesticula. Şi degetele atinseră o haină care fâşâi şi o piele moale, dar rece. Secvenţa care punea punct ciudatului bazar nu mai era o hologramă, ci un mulaj. O piaţetă cu statui. Gareth oftă şi se apropie de una din mese. Luă copia căţelului şi o puse jos, apoi se aşeză pe scaunul confortabil.

Dumnezeule, dacă dincolo de zidul pe care-l bănuia la câteva zeci de metri îl aştepta o altă lume asemănătoare sau diferită de cea de aici? Şi cea de aici ce putea să însemne? De ce drumul îl dusese exact prin mijlocul acestei holograme, înspăimântător de aproape de realitate? Îşi masă tâmplele: o mulţime de întrebări aşteptau un răspuns, iar el nu se simţea în stare să-l formuleze.

Ar fi băut o cafea, precum doamna în vârstă de alături, care, cu o mână pe ceaşca frumos pictată, privea fix către buzunarul salopetei sale, locul unde cu câteva clipe mai înainte se aflase capul animalului aşezat pe podea. Oare ce se afla în ceaşcă? Gândul îl ciocăni cu insistenţă, nedându-i pace. Întinse mâna, cu o strângere de inimă, şi desfăcu degetele femeii de pe toartă. Apucă ceaşca şi o aduse în faţă. Înăuntru clipocea un lichid negru.

Gareth îi simți căldura prin porțelanul alb.

Cafea fierbinte! Apropie buzele şi sorbi. Cafea amară şi aromată. Cineva îşi bătea joc de el. Un lucru înspăimântător se petrecea sub privirile sale neînțelegătoare, riscând să îl implice prea tare pentru a mai putea să se desprindă ulterior şi să scape.

Întinse din nou mâna şi o aşeză peste cea a femeii. Dacă n-ar fi fost răceala evidentă a materialului din care era realizată, ar fi putut să jure că avea de-a face cu piele adevărată, într-atât se dovedea de flexibilă şi de moale la pipăit.

Atunci femeia ridică încet, extrem de încet, pleoapele şi-l privi eu ochii ei bătrâni şi verzi.

ŞAISPREZECE

— Ai simțit vreodată un şarpe rece şi umed strecurându-ți-se de-a lungul spinării, prin căldura sacului de dormit? Gareth nu mai aşteptă răspunsul şi continuă cu voce scăzută. Exact asta era senzația pe are am încercat-o în clipa aceea. Ochii ei verzi aveau ceva din gheața şi din hipnotismul privirii de şarpe.

— Şi?

— M-am ridicat dintr-o zvâcnitură, scaunul s-a răsturnat cu zgomot, singurul zgomot produs de un alt corp decât de al meu, în spațiul acela mort, populat cu umbre, şi am țâşnit către presupusul zid din față. Se afla acolo. Patru uşi s-au deschis simultan, invitându-mă să-mi aleg coridorul. Exista, probabil, un cod al culorilor, pe care-l receptam instinctiv, fără ajutorul rațiunii. L-am ales pe cel violet şi iată-mă aici, povestindu-ți o istorie în care nici eu nu cred prea mult.

Stăteau amândoi pe podea, cu mâinile făcute colac în jurul picioarelor. Între ei, un rând subțire de vergele verticale, translucide, din energie.

Coridorul violet îl condusese pe Gareth, fără niciun ocol, drept în fața improvizației de celulă. Când dă-

duse cu ochii de el, Giessler dormea, cu gura întredeschisă, aşezat pe patul scund, acoperit cu un pled verde.

Îl trezise, iar Giessler îi povestise un fragment de istorie care se potrivise exact peste mozaicul său descompletat: despre moartea sa aflase din buletinul informativ, pe când se afla într-un bar de noapte. Fusese săltat chiar de la ieşire de doi tipi de la Protecţie, sau aşa păreau după uniforme, şi adus în incinta Institutului de Genetică Aplicată. Îl aruncaseră în hruba asta, fără nicio explicaţie.

— Nu pot să plec, înţelese el privirea interogativă a lui Gareth. De îndată ce depăşesc o anumită linie, se declanşează o alarmă şi un zid de forţă mă împiedică să mai înaintez. La început, am crezut că nu au celule disponibile şi că au improvizat una pentru modesta mea persoană. Acum, bănuiesc că întâlnirea nu e întâmplătoare şi...

— Şi?

Giessler îşi plesni palmele cu zgomot.

— Sunt convins că, oricine ar fi cel sau cei care m-au arestat, au avut o singură dorinţă: aceea ca tu să nu dai ochii cu mine la suprafaţă, în libertatea Coloniei. Făcu o pauză şi zâmbi straniu: Ci aici.

Gareth îşi muşcă nervos buza de sus.

— Nu înţeleg.

— Nici eu. Dar mi se pare evident faptul că, după ce ai evadat din congelator, ţi s-a indicat mereu dru-

mul spre acest loc. Tu însuți vorbeai ceva despre un cod al culorilor. Poate că nu trebuie să ne gândim numai la lucruri rele.

Tăcu preț de câteva clipe şi îl fixă pe sub sprâncene.

— De vreme ce nu s-a dat încă nicio alarmă şi nimeni nu aleargă încă pe urmele tale, e de presupus că există şi alte persoane, în afara acelui Lord Blumberg. care doresc ca tu să ieşi viu şi nevătămat din Institut. Şi, probabil, în această ecuație, rolul necunoscutei îl joc eu. Deoarece tot eu am fost elementul pe valoarea căruia s-a mizat pentru ca tu să fii adus aici. Înțelegi? Două forțe care se opun complet una alteia şi care joacă marele joc, utilizând aceleaşi cărți.

Gareth strânse degetele în pumn, simțindu-şi vârfurile congelate.

— Presupunând că ar fi aşa, rămân numai zăbrelele, nu?

Celălalt înclină din cap.

— Presupun. Dacă nu cumva există şi alte capcane ascunse.

Gareth se lăsă într-o rână şi privi cu atenție către picioarele patului.

— Sunt pe rotile... Fă-i vânt, cu putere, în direcția peretelui de forță. Dacă e aşa cum bănuieşti tu, trebuie să ne fi lăsat cel puțin o portiță de scăpare.

Patul rulă încet câteva clipe, apoi prinse viteză şi continuă să se deplaseze, mult timp după ce Geissler

luă mâna de pe cadrul său. Gareth dădu mulţumit din cap.

— Exact cum bănuiam. Undeva, ascunsă discret în spaţiul care te înconjoară, se află o cameră de luat vederi, care declanşează câmpul de forţă şi menţine grilajul dintre noi, în funcţie de deplasarea strictă a persoanei tale. În regulă. Dacă o găsim, drumul se va deschide singur. E plasată, probabil, la un metru sau doi de linia de alarmă.

O descoperi aproape imediat într-unul din carourile mărunte ce decorau, din loc în loc, pereţii coridorului. La sfatul celuilalt, Giessler îşi rupsese o bucată din buzunarul combinezonului şi o mască. Simultan, dispărură şi gratiile energetice, coridorul recăpătându-şi înfăţişarea normală.

Porniră înainte şi, în scurt timp, depăşiră patul oprit lângă unul dintre pereţi. După alte câteva minute, poposiră într-un spaţiu închis, mărginit din şase părţi de uşile inconfundabile ale unor ascensoare.

— Pe aici m-au adus, recunoscu Giessler locurile. Am venit cu ascensorul numărul patru.

Se priviră în ochi, apoi Gareth dădu din cap şi palpă senzorul de comandă. Lumina de poziţie indică drumul în sus al cutiei metalice, se auzi o frântură de melodie şi uşa se deschise automat. Era un lift pentru 40 de persoane, extrem de încăpător, cu un mic bar într-unul din colţuri.

— Vom avea ceva de mers, gândi cu glas tare Gareth, privind barul.

— Posibil, dădu din umeri celălalt. Am fost legat la ochi până în clipa în care am coborât din lift.

Tastară comanda pentru etajul trei. Nu era bine să încerce să iasă prea aproape de suprafață, în cazul în care cineva îi urmărea, totuşi, în ciuda presupunerilor avansate de Giessler. Vârâră câte o sondă sub robinetul strălucilor şi opriră selectorul în dreptul sucului concentrat de fructe. Lichidul galben se scurse încetişor, aproape uleios, exact până la linia verde ce indica măsura medie a sondei. Băură şi aruncară paharele din plastic în cuva incineratorului situat sub automatul de dozat.

Era aproape bine. Lui Gareth burta i se strângea de foame, dar spera să reziste fără probleme până în clipa în care va ajunge în Colonie.

— Ai vreun plan, dacă ieşim vii de aici?

— Dacă... Giessler se strâmbă şi îşi frecă nasul. Vreau să las dracului tot şi să mă car unde-oi vedea cu ochii. Am să încerc să schimb Colonia. Nu e plăcut să vină câte unul şi să-ți spună că te-a văzut mort. Dar tu?

Gareth îşi frecă şi el nasul. Era o întrebare la care prefera să-i audă răspunzând pe alții. Dădu din cap, în semn că nu ştia, apoi schimbă sensul discuției.

Urcară timp de şapte minute. Se auzi un semnal de avertizare şi liftul prinse să se deplaseze lateral. După

câteva zeci de secunde, semnalul se repetă şi liftul îşi reluă ascensiunea. Se opri brusc, luându-i prin surprindere. Uşile se deschiseră larg, într-un spaţiu circular, iluminat în verde pal. O mulţime de oameni intrau şi ieşeau din celelalte ascensoare.

Alţii, strânşi în mici grupuri în faţa intrărilor în mănunchiul de coridoare ce exploda către burta întunecată a masivului de piatră al clădirii, purtau discuţii cu glas scăzut.

Nimeni nu le acorda nici cea mai mică atenţie. Ieşiră firesc, străduindu-se să se comporte ca nişte veritabili angajaţi ai Institutului. La urma-urmei, trebuie că formau un cuplu obişnuit în aceste puncte de trecere: un gardian conducea un Vânător către o destinaţie oarecare.

Coridorul pe care apucaseră îi scoase aproape imediat într-o nouă intersecţie. Adevărat că încă nu sunase nicio alarmă, recunoscu Gareth, studiindu-şi partenerul pe furiş. Dar, că nu se descoperise încă evadarea şi nici cadavrele celor trei gardieni, asta i se părea o chestiune inacceptabilă, atât teoretic cât şi faptic, într-o situaţie extrem de bine pusă la punct, cum era cea în care se găseau ei.

Se opriră în dreptul unui punct de ghidaj inactiv şi se contraziseră în privinţa direcţiei.

— Blumberg mi-a spus că lumea noastră este răsucită spre dreapta, în jurul propriului ax. Nu am înţeles

prea exact ce dorea să ilustreze, dar principiul mi se pare bun şi acum. Înclin să cred că drumul spre ieşire se află într-acolo.

— Lordul Blumberg enunța principii generale, prietene. Intuiția îmi spune că drumul din stânga este cel corect.

Gareth întoarse capul, simulând că se uita după doi funcționari ce coborau dintr-un vehicul magnetic, oprit pentru câteva clipe într-o stație marcată printr-un cerc roşu. Giessler folosise pentru a doua oară titlul de lord al lui Blumberg, fără ca el să fi menționat ceva în această privință până acum. Prima oară nu acordase prea mare importanță faptului, trăise cu impresia că i se năzărise, dar acum lucrul devenise evident.

Scutură din cap, în semn de negație şi, profitând de apariția a doi bărbați încărcați cu registre şi benzi magnetice, care se grăbeau către vehicul, îl apucă de cot şi îl conduse către cei din dreapta. Giessler îl urmă, fără să se împotrivească. Exact în clipa în care pătrundeau în coridor, o voce venită din spate îi țintui cu autoritate. Gareth se răsuci încet, străduindu-se să îşi amintească de ultimele persoane pe lângă care trecuse.

ŞAPTESPREZECE

— Hei, gardian!

Erau trei bărbaţi, dintre care unul îmbrăcat în uniformă, cu grad de ofiţer superior. Stăteau în dreptul unui post telefonic de interior şi priveau în direcţia lor.

Se uită înapoi, de-a lungul coridorului: dinspre intersecţia cu lumini policrome se apropia un grup de funcţionari, cu insigna de personal auxiliar, albastră, prinsă la reverul sacourilor lungi. Nu avea nicio şansă să se strecoare printre ei.

Îl apucă de cot pe Giessler şi se îndreptă către cei trei.

— Nu spui nimic, şopti, fără să mişte buzele. Aprobi ceea ce voi înşira eu şi, dacă ne despart...

— Mai repede, gardian!

— ...fiecare cu norocul lui, apucă să sfârşească.

Se opri, luă poziţie de drepţi şi salută cu rigiditate. Habar nu avea dacă gestul era măcar adecvat. Giessler înclină capul şi mormăi ceva.

— Sunt general-doctor Benett Graham, de la secţia Hibrizi.

Bărbatul înalt vorbea uşor sâsâit. Avea ochi albaştri şi trăsături frumoase, remarcă Gareth, simțind că îl trec sudorile. Se străduí să stea neclintit.

— Te rog să-i conduci pe dumnealor la Sala Violetă, pe artera 168. Peste un sfert de oră trebuie să participe acolo la o şedință foarte importantă.

Aruncă o privire către Giessler. Acesta aştepta cu mâinile la spate şi cu ochii pierduți într-un punct al tavanului.

— Domnule general, sunt în misiune. Domnul colonel...

— Las-o dracului de misiune! se răsti celălalt şi ochii albaştri scăpărară. Nu înțelegi că aceşti domni trebuie (şi apăsă pe fiecare silabă, scandând-o) să ajungă în Sala Violetă?

— Am înțeles, domnule general.

Nici nu era greu. Părea o situație fără ieşire şi Gareth îşi umezi buzele în aşteptarea unei idei salvatoare. Care se încăpățâna să nu vină. Se răsuci către Giessler.

— Aştepți în dreptul acestei cabine telefonice. Nu te mişti de aici până când mă întorc!

Vânătorul dădu din cap, fără să scoată un cuvânt. Generalul Graham le strânse mâinile celor doi şi le ură succes. Gareth le făcu semn către intersecție.

— Gardian, cunoşti Sectorul? îl opri din nou generalul, încruntat.

— Desigur, domnule general. Înghiți în sec: pricepuse din tonul celuilalt că făcuse o prostie. Numai că...

— Aveam impresia că pentru a ajunge la Sala Violetă trebuie să o apuci în sens invers. Fac drumul acesta de două ori pe săptămână.

Transpirase. Sudoarea i se scurgea de-a lungul spinării, lipindu-i maioul de corp. Înghiți din nou în sec. Viața îi atârna de firul de păr al unei clipe de inspirație. Îşi muşcă buza de jos: nu-i plăcuse niciodată să depindă de o improvizație, de o clipă de spontaneitate. Bărbatul din față îl fixa cu nedumerire şi cu oarecare suspiciune.

— Prietenul meu cunoaşte în amănunt zona, domnule general. Gareth văzu, uluit, un zâmbet complice înflorind pe fața lată a lui Giessler. Amândoi o cunoaştem foarte bine. În intersecție se află o trecere de serviciu care scurtează drumul cu aproape zece minute. Prietenii dumneavoastră vor ajunge la timp.

Generalul căscă gura să spună ceva, dar Vânătorul i-o luă înainte.

— Facem parte din serviciile speciale, domnule general. Recunoaşteți însemnul?

Răsuci reverul şi îi arătă ceva pe spatele lui. Generalul Graham dădu din cap în semn că îl recunoaşte. Giessler se apropie de urechea lui Gareth şi-i şopti într-o suflare.

— Îi blochezi în încăperea protejată de uşa cu blindaj, dincolo de staţie. Apoi pleci. Fără să mă aştepţi.

Gareth simţi palma celuilalt bătându-l pe umăr.

— M-ai fi ucis, nu, dacă nu ne întâlneam cu generalul?

Ridică din umeri, dar nu-i răspunse.

— Misiunea mea s-a încheiat. Te-am întârziat exact atât cât a fost necesar. Laboratorul a început să sintetizeze Vânătorul. Multă şansă! Oricum, soarta ta rămâne pe mâini bune.

Zâmbi larg şi se îndreptă către telefon. Gareth salută mecanic şi-i invită din nou pe cei doi. Presimţirea nu-i înşelase: Giessler nu era Giessler, ci o copie, din nou o copie, care primise ordin să-l întârzie pe drumul spre ieşire. Dar de ce nu încercase chiar el să-l captureze? De ce nu dăduse alarma pe parcurs? De ce nu-l trădase generalului?

Prea multe întrebări, hotărî şi începu să se concentreze exclusiv asupra evenimentelor care aveau să se declanşeze în minutele următoare.

Chiar înainte de a pătrunde în intersecţie, observă o rază roşie care tăia lăţimea coridorului la înălţimea pieptului. Un baraj. Primul. Undeva, cineva declanşase, în cele din urmă, alarma. Începuse urmărirea. Ce voise să spună Giessler cu sintetizarea Vânătorului?

— Un baraj, observă bărbatul în salopetă gri, cu guler colant.

Celălalt dădu din cap şi le făcu semn să rămână în spate. Se apropie primul de raza de lumină. Din tavan coborî cu rapiditate un braţ mobil, cu un ochi electronic la unul din capete. Bărbatul întinse sfera minusculă chiar sub cristalinul de sticlă. Acesta şovăi preţ de o secundă, apoi se retrase la fel de repede. Raza dispăru, permiţându-le trecerea.

Intrară în încrucişarea de coridoare, în formă hexagonală. Fiecare intrare de coridor era dublată, în partea dreaptă, de o uşă numerotată. A treia avea un blindaj aplicat în forma unor benzi late. Gareth porni într-acolo, când bărbatul în salopetă gri îi puse mâna pe umăr, oprindu-l.

— Într-acolo, spuse şi-i arătă cu bărbia prima uşă. Mergem la rezerva de la numărul unu.

— Nu înţeleg. Trecerea despre care aţi fost informat se află la numărul trei. Dacă vă interesează să ajungeţi în timp util la Sala Violetă...

Deşi se străduise să vorbească cât se putea de firesc, constată că vocea îi tremura uşor, din cauza încordării.

Un flux de benzi transportoare îi ocoli şi pătrunse pe coridorul din care tocmai ieşiseră. Benzile circulau automat, cărând trupuri nemişcate de hibrizi, închise sub clopote de sticlă.

— Domnule Morgan, nu ne interesează în niciun fel Sala Violetă. A fost numai un truc, înţelegi?

Domnule Morgan...!

Gareth se cutremură, deşi vocea celui cu păr albastru sunase absolut normal. Fusese aşteptat, îşi spuse, încercând să se concentreze, se ştiuse cu siguranţă că va trece prin acest punct. Nimic nu se petrecea la voia întâmplării, aşa cum precizase Blumberg.

— Exact, nimic nu se întâmplă sub semnul hazardului, îi citi gândurile celălalt. Ai fost aşteptat, domnule Morgan. Despre asta vrem să discutăm. Şi despre altele. Pentru că prietenul dumitale, copia biologică Giessler tocmai a terminat de raportat încheierea misiunii, înţelegi? Spre acest loc se îndreaptă acum cu toată viteza singurul vânător care te poate imobiliza: hibridul Vânător de Oameni.

— Tot nu înţeleg, şopti Gareth, deşi înţelegea perfect.

Avea nevoie de timp. Timp pentru a judeca noile date, pentru a se lămuri că nu intrase într-o nouă cursă. Ar fi putut să-i părăsească brusc şi să fugă pe unul dintre coridoare, la întâmplare. Probabil că nu l-ar fi ajuns din urmă. Dar dacă era adevărat că Vânătorul...? Sau dacă întâlnea un nou baraj?

Cei doi se priviră o fracţiune de secundă, apoi bărbatul în salopetă gri zâmbi.

— Domnule Morgan, e vital să ai încredere în noi! Ştim că-ţi vine foarte greu. Au încercat de mai multe ori să te ucidă, nu? Ascultă, dacă nu ne permiţi să te protejăm, înseamnă că Lordul Blumberg a murit degeaba şi că schimbarea de care ţi-a vorbit nu va mai putea fi controlată.

Înghiți în sec. Dacă nu-l uciseseră până în clipa aceea şi nu alertaseră paza... Îi întrebă ce doreau să facă.

— Să mergem într-un spațiu izolat. Sperăm că mult mai bine izolat, domnule Morgan. Încăperea numărul unu a fost construită acum o mie de ani. Abia acum două ore am fost înştiințați despre existența şi scopul ei.

— Şi dacă mă îndreptam spre direcția opusă? se agăță Gareth de o ultimă idee.

— Există planuri pentru absolut orice fel de situație. În regulă?

Gareth oftă şi dădu din cap. Nu avea niciun rost să le explice că Blumberg afirmase acelaşi lucru despre izolarea celulei în care petrecuseră câteva ore. Ultimele din viața lui.

— Acolo s-a improvizat un spațiu izolat, domnule Morgan. Se ştia că Sistemul Central are milioane de senzori, risipiți pretutindeni în structura zidurilor. S-a încercat o izolare, dar nimeni nu a ştiut cum anume să o realizeze. Acum, însă, am priceput că în plan era înscrisă şi moartea lordului Blumberg. Altminteri, încăperea aceasta ar fi apărut cu mult înainte.

Gareth se răsuci şi-l privi cu uluire.

— Da, citim gândurile, domnule. Suntem, ca şi însoțitorul dumitale de adineaori, nişte cópii biologice ale unor umani dotați cu puteri speciale, morți de multe mii de ani. Pe aici, cred că ar fi bine să ne grăbim.

OPTSPREZECE

Pătrunseră într-o încăpere întunecată. Bărbatul în salopetă gri pipăi unul dintre pereți, la înălțimea ochilor şi, după câteva secunde, o lumină portocalie izvorî din linia de îmbinare a tavanului cu zidurile. Celălalt se grăbi să închidă uşa şi înaintă spre ou.

„Un ou!" se miră Gareth, fără a se exterioriza însă. O construcție bizară, alcătuită parcă din pânze de păianjen suprapuse, plutind neclintită între podea şi plafon. Un ou fragil, cu o destinație necunoscută lui.

— Un ou din plase de păianjen, îi citi presupunerile nerostite omul în salopetă gri. O metaforă care ascunde, dincolo de imagine, rețele antitelepatice, foarte eficiente şi deloc fragile, din vanadiu, a cărui structură electronică a fost modificată cu ajutorul biofizicii moleculare, până a ajuns să copieze aranjamentul celulei neuronale.

Întinse un deget şi o atinse. Compoziția prinse să vibreze abia lămurit, răspândind împrejur un vaier surd, care îi pătrunse până în adâncurile sufletului, sfredelindu-i creierul.

— Ajunge! mormăi şi se trase înapoi, astupându-şi urechile.

Vaierul continua însă să crească, asurzindu-l.

— Ajunge! urlă. Ajungeee!!!

Bărbatul cu păr albastru zâmbi şi întinse podul palmei către oul aflat în oscilaţie. Dar nu-l atinse. Zgomotul şi durerea ascuţită din creier amuţiră brusc. Gareth îşi lăsă mâinile în jos, aruncându-le o privire fugară: erau pline de sânge.

— Spaţiul a fost special realizat pentru creierul dumitale, înţelegi, domnule Morgan? Numai dumneata ai perceput vibraţia de adineauri ca pe o realitate biologică. Noi nu am auzit nimic.

— Mă credeţi idiot? se răsti, răguşit. O încăpere construită acum o mie de ani pentru mine?

Frica îl făcea să devină furios. Acum o mie de ani?! Cei doi îl priviră surâzători.

— Exact, acum o mie de ani această încăpere a fost construită ca să te aştepte, domnule Morgan. Nimeni nu şi-ar permite să te considere idiot. Eşti implicat într-un joc ale cărui limite temporale nu le cunoaşte nimeni. Va trebui să intri în acest spaţiu şi să te pătrunzi de el. De el şi de dimensiunile spaţio-temporale ţesute în structura sa.

Trasă cu degetul un contur invizibil pentru ochii săi şi o secvenţă dreptunghiulară se autoabsorbi, dispărând.

— Acolo? întrebă prosteşte. De ce?

— E un spaţiu protejat de orice influenţă psihică produsă de vreun organism sau aparat. Mai mult nu ştim să îţi spunem.

Îşi trecu limba peste buzele uscate. Ultima cursă?

— Şi după ce intru? După ce intru ce se va întâmpla? Veţi pleca? Vom sta de vorbă, eu de o parte a grilajului, voi de cealaltă? Sau veţi asista, pur şi simplu, la spectacolul dizolvării mele în drăcia asta?

Cei doi se priviră din nou şi lui Gareth i se păru că vede apa nedumeririi lucindu-le în ochi. Apoi, bărbatul cu păr albastru ridică din umeri.

— Spaţiul acesta, ţi-am mai spus-o, te aşteaptă de o mie de ani nefolosit şi, de la dumneata înainte, nefolositor. Nu ştim, poate că înainte va fi fost un altul, servind aceluiaşi scop. Poate că e vorba de o matrice iniţiatică, un sistem care te va penetra cu fluxuri informaţionale ce-ţi vor servi la realizarea misiunii. Pentru ducerea până la capăt a misiunii. Pentru ducerea până la capăt a jocului. Poate fi orice, domnule Morgan, orice. Ţi se cere încredere oarbă. Şi nu ai posibilitatea să alegi.

Strânse pleoapele într-un gest de neputinţă: ştia că nu are de ales. O matrice iniţiatică! O clonă informaţională care i se va înfige în memoria subconştientului, rămânând inaccesibilă oricăror tentative de alterare. Un sistem cu autoapărare...

Prin Sector circulau tot felul de poveşti despre clonele informaționale. Thomas îi spusese odată că un organism putea să suporte injectarea a cel mult zece matrice, fiecare transformând parțial sau complet personalitatea şi amintirile cobaiului. Hibrizii constituiau elementul experimental cel mai adecvat.

Iar acum... I se cerea şi lui să se supună, de bunăvoie, unui tratament depersonalizant.

— Nu! se scutură şi se trase înapoi un pas. Nu sunt un hibrid pentru experiențele voastre. Nu vreau să sufăr transformări psihologice!

Urmă, din nou, un schimb de priviri nehotărâte. Bărbatul în salopetă gri întinse mâna şi retrasă conturul dreptunghiular cu arătătorul. Rețeaua se redesenă cu repeziciune, reîntregind structura.

Nu-l puteau obliga, îi spuseseră. Dar nici nu avea voie să părăsească rezerva decât după ce el va fi trecut prin Spațiul ovoidal. Îi arătară că uşa conținea un sistem automat, reglat să asculte comanda psihicului său, după ce matricea sau ce va fi fost ea îi va fi penetrat organismul.

— Nu există varianta de nesupunere, domnule Morgan. E vorba de un plan foarte bine pus la punct, în care noi suntem simpli pioni, iar dumneata o piesă grea, care trebuie, însă, în ciuda importanței care ți se acordă, să se conformeze legilor rigide ale jocului. Noi putem să aşteptăm oricât. Oricât, pentru că nu avem niciun fel de necesități fiziologice.

Iar el avea. Simți aceasta după câteva ceasuri, când prinse să îl bântuie setea. Îşi simțea gura din ce în ce mai uscată şi se văzu nevoit să admită că nu va putea rezista multă vreme astfel.

— De acord, spuse într-un târziu, recunoscându-şi neputința. Desfă porcăria aia!

Când păşi dincolo de închipuirea de prag, în spațiul întunecos al oului, simți cum milioane de ace îl înțeapă, în special în zona pieptului şi a picioarelor. Apoi, în vreme ce se aşeza în fund pe suprafața buretoasă, pentru a avea loc, îl inundă ceva ca un val de apă caldă, mâloasă, făcându-l să respire precipitat. Prin dreptunghiul portocaliu se zărea chipul încordat al bărbatului în salopetă gri. În cele din urmă, plasele de păianjen se suprapuseră din ce în ce mai dens, până când întunericul deveni intens.

Temperatura continua să crească. Gareth înghiți de câteva ori în sec, deoarece saliva îi dispăruse. Şi, brusc, o imagine cețoasă urcă tremurând din adâncuri: cândva, mai suferise o sete asemănătoare, în timp ce traversa un deşert. Un deşert... Nicăieri pe planetă nu exista vreun deşert, descoperi cu uluire. De fapt, ce era acela un deşert? Noțiunile păreau să se golească treptat de înțeles, bântuindu-l cu formele lor uscate şi goale. Apoi, soarele galben îi explodă brusc sub frunte, aerul dogoritor înghițea hulpav orizontul, întinderea neclintită de nisip vălurea o răsuflare fierbinte, strădu-

indu-se să înghită corpurile prăbuşite la poalele dunei... O căldură de iad îi ardea pielea, jupuindu-l de viu.

— Apă! gemu, cu limba încleiată.

Şi visul cel rău se sfârşi. Valul de apă rece şi clară îi spălă chipul şi mâinile i se cufundară până la umeri în lichidul răcoritor. Se ridică pe coate şi privi cascada ce pulveriza o perdea multicoloră de stropi, copacii înalţi, de un verde-brun, corolele gingaşe de flori roşii şi albastre, lancea cu vârf de obsidian, căzută alături, pe potecă, pasărea albă, ridicată pe două catalige înalte ce-l examina mirată cu un ochi...

Imaginea se prăbuşi în ea însăşi, fărâmiţându-se. O întindere domoală de coline îi struni goana calului roib, iar el strânse frâul şi se ridică în scări: sclipirile armelor umpleau orizontul de larmă şi mirosul dulce al sângelui îi umplea nările, ameţindu-l. Nu apucă să tragă spada: vârful săgeţii îi scobi între umeri valea unei dureri tăioase, risipindu-l în iarbă. Era singur, îmbrăţişând pământul ce voia să-l soarbă, singur cu firele fragile ale ierbii izbindu-i speriate faţa, singur cu cerul şi cu norii ca nişte scame albe.

Se strânse în el cu spaimă, încercând să se ferească. Milioanele de imagini continuau să se prăbuşească asupra sa, fără milă, sfârtecându-i creierul cu ciobu-rile tăioase ale amintirilor. Se zvârcoli, dar cercul mul-ticolor refuza să cedeze.

Se agăţă cu disperare de una, iar Cosmodromul prinse a se derula cu repeziciune în juru-i. Pista de

beton îşi vitrifica rănile spumegânde, în vreme ce ochiul de foc se făcea tot mai mic în inima neagră a cerului. Zeci de oameni, în costume albe de protecţie, alergau dinspre zona balizată către el, strigând ceva. Dar vacarmul înspăimântător al cilindrului lung de doi kilometri, supt de buzele vinete ale spaţiului, continua să umple câmpia şi să-i vătuiască urechile. Gura i se deschise şi-şi auzi numele izvorând din plămânii amestecaţi cu betonul, cu aerul, cu flăcările...

Apoi, roata îşi continuă sarabanda, înecându-l sub valul imaginilor colorate. Întâi el, apoi cerul negru, apoi Thomas, şi Blumberg, şi Carl, şi Azola... totul şi toate se răsuciră într-o linie violetă, care-i arse retina şi-l prăbuşi în beznă.

Tâmplele îi ardeau şi parcă îşi simţea fiecare neuron explodându-i sub calotă. Se încordă şi ştiu că vrea, cu violenţă, să iasă. Auzi distinct un pocnet, ceva îl atinse uşor pe cap şi pe umeri, apoi lumina năvăli cu violenţă de deasupra.

Leşină. Îşi reveni după câteva clipe, cu senzaţia că se uită într-o oglindă. De dincolo de marginea crestată a oului, propriul chip îl examina cu uimire. Părul albastru şi salopeta neagră.

— Eşti copia mea biologică, pricepu, cu sufletul absolut gol.

Celălalt înclină trist din cap.

— Şi... şi celălalt?

— Şi. Era ciudat să-ţi auzi vocea într-o gură străină care pretindea, totuşi, a fi a ta. Rostul său a fost să te aducă până aici. Viu şi nevătămat. Acum, când jocul a intrat în regulile fireşti, nu mai are nimic de făcut. Rostul meu de-abia acum începe.

Arătă cu capul către colţul încăperii. Gareth se ridică greoi. Peste tot zăceau risipite perdele zdrenţuite ale reţelei. Corpul copiei Gareth, cu mantie cenuşie, se topea, devenind o pastă gelatinoasă, absorbită cu rapiditate de podea.

Înghiţi cu greutate saliva amară şi coborî din matrice.

NOUĂSPREZECE

Doar se gândi la aceasta şi uşa se deschise fără zgomot, alunecând în lăcaşul ei. Pe coridor treceau grupuri de funcţionari, îndreptându-se către intersecţie. Nu-l luă nimeni în seamă. Gareth se simţi apucat de cot şi dirijat către ieşire. După un moment de ezitare, o apucară în sens contrar celorlalţi. Înaintau aproape lipiţi de zidul din dreapta, izbindu-se din când în când de coate şi de trupuri încinse.

Înaintau cu paşi mari, străduindu-se să pară nepăsători. Celălalt scosese însemnul special şi îl agăţase în piept, cât mai la vedere.

— Indivizii ăştia au fost chemaţi undeva, şopti Gareth, arătând către cei din stânga lor. Nu crezi?

— Au fost descoperite cadavrele celor doi paznici din congelator, răspunse celălalt după câteva clipe de ezitare. Nu eşti încă dat sub urmărire. Gândurile lor nu au formulată imaginea ta. Din cauza asta, nu ne cercetează nimeni. Încă.

Ajunseră la punctul telefonic. Un bărbat gras, cu capul chel şi lucios, vorbea înăbuşit, aplecându-se peste

receptor. Microcentrul de informare era un automat cuplat la unul din depozitele Memoriei Centrale. Pierdu câteva minute bune încercând să se lămurească asupra metodei de funcţionare. În cele din urmă, Gareth cel cu păr albastru îi ceru voie să încerce el. Apropie sfera translucidă de fasciculul luminos care se ţesea între cele două poziţii ale afişajului. Raza de lumină se retrase brusc, de parcă s-ar fi lovit de un obstacol, şovăi preţ de câteva secunde, retrăgându-se şi înaintând nehotărâtă, apoi, primind comanda aşteptată de la centru, se apropie uşor şi cuprinse obiectul introdus.

Din sferă ţâşniră două scântei mari, roşii, care explodară într-o mulţime de ţăndări strălucitoare. Se auzi un bâzâit şi afişajul se ilumină.

Gareth se repezi la taste, mormăind mulţumit. După încă un minut, pe ecran apăru harta sectorului în care se aflau.

— Mai avem puţin, bătu cu degetul în geam. Imediat, la capătul culoarului, ne aşteaptă o scară de incendiu. Sus, se află parterul clădirii. O bandă rulantă ne va conduce către ieşire.

Părăsiră aparatul în grabă. Pe culoar nu mai circula nimeni. Ultimii funcţionari se pierdeau în lumina albă a intersecţiei îndepărtate. La capătul coridorului aşteptau doi gardieni înalţi, rezemaţi de un baraj metalic. Fumau alene şi scuipau printre dinţi. Îi opriră, solicitând însemnele de identitate. Păreau foarte plicti-

siți, remarcă Gareth cu uşurare şi, în mod evident, nu credeau în eficiența misiunii încredințate.

Făcu un semn discret, iar celălalt le vârî sub ochi sfera şi le spuse, cu voce scăzută, că dețin informații importante în legătură cu cel evadat. Că sunt în drum spre generalul Feldman şi orice întârziere, intenționată sau nu, va fi aspru pedepsită.

Barajul fu înlăturat cu iuțeală şi unul dintre gardieni îl însoți până la scara auxiliară. Primul urcă Gareth. După aproape două sute de trepte, dădu peste o platformă şi se opri să-şi aştepte coechipierul. Stabiliră să urce fără pauze, mai înainte ca ştirea că au părăsit incinta subteranei Institutului să ajungă în zona parterului. Bluful jucat celor doi paznici avea să dureze până la apariția primei reprezentări video a chipului său.

Ştirile circulau însă totdeauna mai rapid decât oamenii, constată Gareth cu amărăciune, când se treziră, douăzeci de minute mai târziu, sub amenințarea a şase arme uşoare din dotarea unei patrule de intervenție. Stăpânii acestora, cu fețe acoperite de cagule verzi, se încolonară câte doi şi îi introduseră la mijloc.

Nu se rosti niciun cuvânt. Comandantul, un locotenent vânjos, cu însemnele gradului pe mânecă, le indică direcția cu arma şi trupa se puse în mişcare. Cincizeci de metri mai departe urcară pe o bandă rulantă, sub privirile neutre ale câtorva cercetători cu grad superior, care tocmai ieşeau dintr-un restaurant.

— Nu ştiu nimic din ceea ce urmează să se întâmple, şopti copia, când banda pătrunse într-o sală rectangulară dens populată. L-am sondat pe comandant. A primit ordin să se deplaseze cu echipa în zona unde ne-au interceptat, fără alte...

— Nu aveţi voie să vorbiţi! spuse unul dintre soldaţi şi se vârî între ei.

Banda se opri într-o staţie etajată. Coborâră pe platformă şi urcară la etaj, în urma locotenentului. Cea de-a două platformă avea un bar, un ecran cinematografic, un automat cu jocuri şi două puncte telefonice.

Gareth remarcă faptul că prin faţa lor licărea o undă neagră de interdicţie. Doi soldaţi se îndreptară către bar, după ce schimbară o privire întrebătoare cu comandantul. Acesta rosti un ordin scurt şi ceilalţi trei făcură cerc în jurul lor, cu armele în cumpănire. Locotenentul îşi aprinse o ţigară şi privi răbdător la ceasul-brăţară. După puţin timp, cei doi reveniră cu braţele încărcate de cutii cu lichide euforizante.

Băură cu toţii şi îşi aprinseră ţigările. Nu vorbeau deloc. Din vreme în vreme, locotenentul arunca priviri furişe spre ceas. Apoi, când sosi o anumită clipă, dinainte stabilită, reflectă Gareth, se îndreptă către una din cabine, anihilă protecţia şi intră sub carcasa de plastic. După câteva momente, aparatul făcu apel, iar el ridică receptorul şi raportă cu voce scăzută.

Ascultă îndelung, mormăind când şi când câte un „da", care abia răzbătea de sub cagulă.

— Ne vor despărți, suflă bărbatul cu păr albastru. Te vor duce...

— Nu aveți voie să vorbiți! se răsti același soldat care-i admonestase şi prima oară. Tu, treci acolo!

Gareth se îndreptă în direcția punctului indicat de degetul autoritar al bărbatului. Locotenentul părăsi cabina, aşteptă până ce linia de protecție se reinstală înapoia sa, apoi se apropie de grup şi făcu un semn ciudat către el.

Un simbol, bănui Gareth, un simbol ce-i privea strict şi care fusese de mai multă vreme stabilit în legătură cu prezenta misiune. Ori poate că era un simplu gest de comandă, utilizat ori de câte ori se dovedea a fi cazul. Nu avea s-o ştie niciodată.

Grupul se frânse în două: trei soldați rămaseră pe platformă, în jurul copiei sale cu păr albastru, care-i zâmbi trist şi-i făcu un semn de încurajare din degete; ceilalți, împreună cu locotenentul, îl înconjurară, după care coborâră scara în spirală şi se îndreptară spre banda rulantă. Ultima imagine pe care o văzu fu cea a unuia dintre soldați strângând cutiile goale şi aruncându-le într-un depozit de gunoi.

Înainte de a urca pe bandă, un paznic îi întinse o cagulă oarbă şi îi arătă prin semne că trebuie să şi-o pună pe cap. Nu avea niciun rost să se împotrivească, aşa că şi-o trase docil peste frunte. Se simți apucat de coate şi împins înainte. Banda se puse în mişcare.

Semnul încurajator al celuilalt... Rolul său fusese de a-l proteja din momentul ieşirii din camera în care... Dacă se lăsase prins şi nu reacţionase la separarea impusă în urmă cu câteva clipe, însemna că rolul său se terminase şi că se afla în siguranţă.

În siguranţă, cu o cagulă pe cap şi înconjurat de patru militari gata să-l ciuruiască la prima mişcare necugetată. Ciudat fel de siguranţă! Rânji, proptindu-se mai bine pe picioare.

Într-un târziu, simţi banda rulând din ce în ce mai încet, apoi oprindu-se lin. Mâini străine îl apucară din nou de coate şi îl împinseră iar către stânga. Înaintară câteva sute de paşi, apoi cotiră încă o dată, urcară un şir interminabil de trepte, le coborâră în sens invers şi continuară să avanseze în linie dreaptă.

Se opriră în faţa unui baraj energetic. Gareth îl recunoscu după bâzâitul stins. Locotenentul discută cu un grup de persoane care-i puseră mai multe întrebări, apoi bâzâitul încetă, iar ei porniră mai departe.

Nu prea departe. După aproape două sute de paşi, se pomeni brusc înconjurat de o larmă cunoscută, ciudat de cunoscută, şi Gareth se întrebă dacă nu cumva imaginaţia îi juca vreo festă.

O legătură se desfăcu şi braţele îi rămaseră libere. Înaintă, în virtutea inerţiei şi se izbi de un stâlp. Primul gest fu acela de a îşi smulge cagula. Se afla pe o stradă din Colonie, în plină noapte, lângă unul din

depozitele de fermenți ale Companiilor Unite. Câțiva metri mai departe, un bătrân lustragiu se aplecase peste cutiile cu creme şi îl privea uluit.

Uluit era şi el, trebuia s-o recunoască. În ce scop fusese adus până aici?

Se bătu cu palma peste salopetă, scuturând-o de praf. În buzunarul de la piept zdrăngăni ceva. O casetă, realiză, scoțând pe jumătate discul subțire de platină.

Se grăbi să dispară în spatele depozitului.

DOUĂZECI

Primul lucru pe care-l descoperise, strecurându-se către un adăpost necunoscut, printre miile de chipuri necunoscute, fusese propriul său chip. Locurile de afişaj erau pline de holograme uriaşe, majoritatea deja descentrate electromagnetic, cu figura sa, copiată de pe o fotogramă veche a Centrului de Recrutare. Sub ea, două cuvinte: „Căutat. Premiu.." şi o cifră cu mai multe zerouri în coadă.

Se opri o vreme chiar în spatele uneia, încercând să-şi pună ordine în gânduri. Locul de afişaj era înconjurat din trei părți de tomberoane cu reziduuri. De cealaltă parte a străzii, un cerşetor îşi expunea rănile purulente şi făcea gesturi obscene către trecătorii care îl ocoleau nepăsători. Îi vedea, pe sub panoul de stiren, picioarele vânjoase, încălțate într-o pereche de cizme vechi.

Mirosea puternic a putred şi a vărsătură. Îi era din ce în ce mai limpede că, în subteranele Institutului, aproape că nu fusese urmărit. Rarele şi aproximativele baraje, drumurile atât de pustii şi de fără capcane...

conduceau către o singură concluzie: existau, într-adevăr, două forțe în conflict, aşa cum îl lăsase să înțeleagă Blumberg. Până acum nu se manifestase clar decât una dintre ele: cea care îl protejase. Probabil, raționă Gareth rezemându-se de un tomberon, în incinta Institutului ea o anihilase în mare parte pe cealaltă, cu ajutorul unor planuri şi mecanisme socio-genetice moştenite din vremuri imemoriale.

Era o piesă grea, afirmase cel în salopeta gri. O piesă aşteptată, descoperi cu spaimă. Un joc ciclic, numai asta ar putea explica ideea unei aşteptări, în condițiile în care niciunul dintre invizibilii jucători nu era un magician al timpului.

În exterior, cealaltă forță nu va întârzia să-şi arate colții. Voiau să-l captureze? Sau să-l ucidă? Îşi pipăi obrazul: bandajul se afla încă la locul lui, dar nu ştia câtă eficiență mai avea în noile condiții.

Să-l ucidă. Îşi înghiți saliva amară. Nu voia să creadă în această variantă. Ar fi făcut-o până acum. Cafeaua otrăvită... îşi aminti şi un fior îi urcă de-a lungul spinării. Nu putea fi sigur decât de faptul că lichidul mortal se aflase în ceaşca lui Blumberg. Dar observația gardianului – „ăsta a murit de gaz"?

Nu, copia sa cu păr albastru vorbise de un vast plan de protejare a persoanei sale, iar despre moartea lordului Genetician ca despre un accident oarecare dintr-o uriaşă strategie atemporală.

Dar gazul? Blumberg era deja mort când celula fusese inundată cu gaz.

Singurul în viață rămă...

Picioarele cerşetorului dispărură. Un clopoțel îşi clincheți invizibil alarma stridentă. O primejdie nouă stătea la pândă, foarte aproape, despicând abia sesizabil valurile de noapte.

Chiar în clipa în care jeturile fusiforme ale Serviciului de Protecție virară scurt şi înțepeniră de-a lungul hologramei. Luminile albastre ale sirenelor îi bombardară dureros retina, aproape înțepenindu-l. Lumină hipnotică, îl fulgeră un gând speriat. Fereşte-te... Fereşte-te...

Îşi protejă ochii cu palmele şi căută o cale de salvare. Dincolo de pereții de stirex se auzea distinct tropăitul picioarelor încălțate în bocanci cu deflectoare, sărind de pe podeaua aerojeturilor pe pavajul de sticlă.

Tomberoanele!

În clipa următoare desfăcea capacul celui mai apropiat şi sărea înăuntru. După câteva clipe, paşii urmăritorilor îl înconjurară, se învârtiră nehotărâți printre cilindrii de plastic, apoi se retraseră spre margine.

— A fugit! exclamă furioasă o voce, destul de aproape de unde se afla. Sau ne-a tras clapa cerşetorul.

— Albigano nu minte. E un informator verificat. A doua voce venea de mult mai departe şi Gareth îşi închipui că omul nu depăşise colțul peretelui de afişaj.

— Verificaţi să nu se fi ascuns printre containere!

Se auziră bufnituri înfundate, apoi recipientele rostogolindu-se şi vărsându-şi măruntaiele pe jos. Înghiţi în sec şi îşi propti coatele cât putu de tare pe pereţii alunecoşi, aşteptând rostogolirea.

— În regulă, băieţi. Mergem. Misiunea noastră se rezumă numai la a-i semnala prezenţa. Nu cred că am putea să-l prindem. Aţi auzit ce spunea maiorul: pentru el a fost conceput un Vânător special.

Paşii se îndepărtară. Scoase cu precauţie capacul, ridicându-l câţiva centimetri. Jeturile îşi stinseră spoturile paralizante, mai dădură un ocol pe deasupra şi dispărură fără zgomot în direcţia centrului.

Ieşi, îşi scutură resturile de pe haine, scuipă de câteva ori, îngreţoşat, încercând să scape de mirosul pestilenţial ce-i invadase gura şi nările. Mai întâi...

Mai întâi trebuia să-şi caute un adăpost, un loc unde să poată să pună capul pe braţ şi să doarmă câteva ore, ca să-şi limpezească mintea, pentru a căuta o soluţie. O cale de salvare din infernul în care intrase fără voie.

Un loc liniştit... Poate la Inda, râse neliniştit. La Inda. Şi de ce nu?

Chiar dacă locul mai era încă sub supraveghere de la distanţă, va găsi o modalitate să se strecoare. Avea nevoie de un costum, salopeta roşie fusese, probabil, semnalată în toate punctele de control. Iar Inda păstra în şifonier, tot timpul, două rânduri de haine. Nu îi spusese niciodată pentru cine.

Părăsi adăpostul afişajului şi se avântă pe străduța prost luminată. În câteva rânduri, zări prin sticla groasă a bolții artificiale sfera uriaşă a lui Syris. Se găsea în prima jumătate a nopții, îşi spuse şi se lipi mai tare de fâşia de întuneric a zidului. Strada era aproape pustie. Din când în când, spotul unui reflector aerian o măturа de-a lungul, apoi se stingea şi totul reintra în nemişcare.

Ajunse în dreptul unui punct de prim-ajutor. Înăuntru era aprinsă o lampă de veghe. Apăsă pe buton. Nu se auzi nicio mişcare. Sună din nou, prelung. Nimic. Vru să plece, se răzgândi şi apăsă iar. În sfârşit, înregistră declicul difuzorului.

— Da, domnule.

O voce de femeie. Simți că i se usucă gâtul. Încercă să îşi dreagă glasul.

— Sunt rănit la față, spuse şi constată cu surpriză că nu îşi recunoştea vocea. Gata-gata, m-am plasat sub brațul mobil, poți să aprinzi veioza.

Pentru a nu-şi expune personalul agresiunilor din timpul nopții, punctele de prim-ajutor din zonele periferice erau dotate cu senzori de identificare şi control. O lumină violentă sclipi deasupra capului şi un ochi mobil coborî câțiva centimetri şi îl inspectă rapid. Gareth arătă plasturele cu degetul.

— În regulă. Puteți intra, domnule.

Uşa glisă automat. Gareth intră. În încăperea îngustă domnea semiobscuritatea. Două sfere minus-

cule iluminau discret un fotoliu şi colţul unui pat chirurgical. Femeia îmbrăcată în alb era tânără, foarte tânără chiar. Trăsăturile delicate ale feţei îi aminteau ceva... de cineva, se corectă, încruntând sprâncenele.

Îi desfăcu pansamentul cu pricepere.

— Aş prefera să luaţi loc până curăţ rana. Sunteţi prea înalt, râse ea.

Gareth constată că avea o voce fragilă, aproape timidă. Se aşeză pe scaunul indicat şi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de tetieră. Mâinile uşoare îi alergară pe obraz, un tampon astringent îi şterse marginile rănii, apoi un alt pansament luă locul celui vechi.

Îi prinse mâna de la încheietură. Femeia tresări şi se trase un pas înapoi.

— Nu te speria, îi zâmbi strâmb fetei. Noul pansament era ceva mai mare şi nu-l lăsa să-şi mişte muşchii. Mulţumesc pentru... asta. Arătă uşor cu degetul spre obraz.

Îi dădu drumul. Femeia îi zâmbi la rându-i, dar nu spuse nimic.

— Aş putea da un telefon de aici?

Îi arătă aparatul agăţat de tocul uşii. Dădu din cap, mulţumi şi se îndreptă către el. Tastă numărul, urmărind-o cu coada ochiului cum se mişca printre rafturi, aranjând cutiile cu medicamente. Apelul răsună de câteva ori în gol, apoi cineva ridică receptorul de la celălalt capăt al firului.

— Alo... al...

Gareth închise, aproape izbind receptorul în furcă. Fălcile i se încleştară de o spaimă viscerală. În apartamentul Indei aştepta... îl aştepta, răbdător Carl.

— S-a întâmplat ceva, domnule Morgan?

Din spatele fotoliului, femeia îl privea, albă la faţă, cu mâinile ascunse în dosul spătarului înalt. Lumina sferelor se micşorase de tot, devenind o simplă pâlpâire.

DOUĂZECI ŞI UNU

Îl recunoscuse din prima clipă, îi spuse, cu mâinile încă în dosul spătarului. Putea să țină orice în ele, de la o armă fulgurantă, până la un paralizor greu. O scosese din dulapul cu medicamente, profitând de lipsa lui de atenție, în timpul convorbirii telefonice.

Se aşeză pe un colț al biroului, aflat chiar lângă uşă. Trebuia să se mişte cât mai puțin, pentru a nu declanşa energia mortală.

— De acord. Eu sunt Gareth Miller Morgan. Înghiți în sec. Niciodată nu se bătuse cu o femeie. M-ai văzut la holovizor?

Femeia clătină din cap.

— Pe un afiş...

Îşi muşcă buza de jos. Gareth o văzu strângând o clipă din pleoape şi fu tentat să încerce. Distanța era însă prea mare şi nu îşi permitea să rişte. Ridică palma dreaptă.

— Nu ştiu ce ți s-a spus despre mine. Ascultă, nu sunt un criminal Ai văzut asta şi singură: te puteam ucide de mai multe ori până acum. N-am făcut-o. De ce m-aş răzgândi?

Fu rândul ei să înghită în sec şi, cu tot întunericul din jur, o văzu încordându-se, gata să reacţioneze incontrolabil. Îl trecu un fior. Ce porcărie: scăpase din atâtea capcane şi urma să sfârşească lamentabil, omorât de o femeie isterizată de frică.

— Pentru că acum... acum ştii că te-am recunoscut. Cei de la Protecţie au spus, la emisiunea de ştiri. Am aflat cum i-ai ucis pe cei doi paznici, pe cei şase vânători care te capturaseră la ieşire. Le-au arătat cadavrele... Nu vreau să mor ca ei!

Încă puţin şi avea să izbucnească. Dumnezeule, ce încurcătură! Ce mizerie! Cei şase vânători, nu? Cadavrele. Îi omorâseră. Dar în ce scop? Şi cine? Oare sosia lui cu păr albastru scăpase?

— Nu e chiar aşa. Stai o clipă şi ascultă-mă, înainte de a face vreo prostie. Uite, mă întorc şi ridic mâinile. Le lipesc de perete. Acum poţi fi sigură că nu am posibilitatea să-ţi fac vreun rău. Vreau numai să discutăm. Lasă-mă să-ţi vorbesc cinci minute. De două zile sunt urmărit ca o fiară, fără să ştiu măcar de ce. Nu mi s-a dat posibilitatea să spun cuiva nici măcar un cuvânt.

În timp ce vorbea, se răsucise încet, se lipise cu faţa de perete şi ridicase mâinile. Structura celulară a zidului era rece şi îi potolea pulsaţiile dureroase ale feţei. Auzi o mişcare uşoară în spate. Începu să povestească ceea ce i se întâmplase din momentul izbucnirii alarmei. Nu ştiu cât se întinsese, dar durerea din braţe îi

dădu de ştire, într-un târziu, că trecuse poate o jumătate de oră. Nu îl întrerupsese niciodată, dar nici nu îi pusese vreo întrebare. Îl credea sau nu?

— Nu spun că sunt în întregime nevinovat. Am fost obligat să-i ucid pe cei doi gardieni: mă aflam în legitimă apărare. Nu aveam cale de mijloc: sau eu sau ei. Sunt Vânător, înţelegi? Sângele şi moartea nu mă impresionează decât dacă e vorba de mine. Cei şase oameni de ordine ai Institutului, dacă nu a fost un bluf, menit să vă demonstreze ce fiară sunt eu, au murit dintr-o necesitate obscură, fără să aibă habar pentru ce. Sunt aproape sigur că au fost exterminaţi în somn. Când am fost scos afară din Institut, era noapte.

Femeia tăcea. Atât cât putea să zărească cu coada ochiului, realiza că lumina crescuse în intensitate.

— Pot să mă întorc? Mi-au amorţit braţele. Niciun răspuns. Îndrăzni să răsucească, încet de tot, capul. Se găsea tot acolo, în spatele fotoliului, la fel de albă la faţă, cu mâinile aşezate pe spetează. Între degete ţinea un mic tub cu gaz paralizant. Zâmbi involuntar. Era suficient să-şi strângă nările cu degetele şi să se repeadă asupra ei. N-o făcu. Ceva îi spunea, undeva, în adâncurile incontrolabile ale subconştientului, că femeia îl crezuse.

— Mă întorc, spuse încet. Nu-ţi voi face nimic. Pentru că nu sunt un ucigaş sadic şi disperat, cum au avut grijă să mă prezinte domnii de la Protecţie, ci doar un fugar care încearcă să-şi salveze pielea.

Îl privea cu ochii adumbriți de o boare de lacrimi. Se apropie de colțul biroului şi se aşează în poziția pe care o părăsise pentru a se lipi de zid.

— Dacă vei sta liniştită câteva minute, va fi în regulă. Voi pleca... aşa cum am venit.

— Unde? Se înroşise toată. Am spus o prostie, nu? Bineînțeles că nu-mi vei spune unde, ar putea afla cei de la Protecție.

Zâmbi. Greul trecuse.

— Nu ştiu. Voiam să ajung la Inda, dar în apartamentul ei aşteaptă locotenentul Forbes. Mă aşteaptă, rectifică. N-au vrut să rişte nimic şi n-au părăsit nicio pistă.

Tăcu, întrebându-se dacă făcuse bine, mărturisindu-i necunoscutei nehotărârea sa. Femeia îl privi lung, apoi se desprinse de fotoliu şi se apropie de el. Puse tubul cu gaz pe birou. Voia să spună ceva, dar şovăia. Trăsăturile acelea, se încruntă Gareth, încercând să se concentreze, trăsăturile acelea... le mai văzuse undeva. Undeva unde se petrecuse un eveniment important pentru viața sa.

— Mă numesc Sandra. Sandra Covell. Nu ştiu cum să-ți spun... probabil că ar trebui să-mi cer scuze. Poate că şi ei au avut dreptate. Nu ştiu, mă simt atât de confuză... Cred că nu fac bine, dar... peste puțin ies din tură. Nu vrei să vii la mine? Nu e cine ştie ce, dar vei fi în siguranță pentru un timp. Nu-ți întind o cursă, spuse repede.

Ridică privirile şi zâmbi timid. Gareth se forţă să zâmbească şi el. Norocul nu-l părăsise de tot. O cale de rezolvare se afla chiar lângă el. Un drum cu două tăişuri: dacă nu ar fi găsit cuvintele potrivite, ar fi trebuit s-o agreseze, poate chiar s-o ucidă.

Dădu din cap, în semn că era de acord şi îi întinse mâna. Sandra şovăi. Zâmbi din nou, ca o scuză, apoi i-o întinse la rândul ei. Atingerea pielii netede îl făcu să tresară. Îi reţinu palma o clipă mai mult.

— Nu-ţi e teamă de represalii? Dacă Protecţia descoperă că mă ascunzi...

— Nu va descoperi. În spate, am un jet personal. Locuiesc pe Bulevardul Şaisprezece, într-un cvartal de vile dezafectate. Ocup singură întreg parterul uneia dintre ele. La etaj stau trei puşti, angajaţi la Asigurări. Nu ne întâlnim niciodată.

Părea o soluţie acceptabilă. Dădu din cap aprobator. Mai aveau de aşteptat două ore până la sosirea schimbului.

— Zodia mea stă sub destinul Azolei, surâse femeia, în timp ce aşternea o saltea de burete pe patul chirurgical. Întotdeauna ies din serviciu când răsare ea.

Îl rugă să se întindă pe pat şi îi pregăti o soluţie calmantă.

— Nu e nici somnifer, nici paralizor, îl asigură.

De altfel, bău ea prima aproape o treime din conţinutul alburiu al flaconului. Gareth luă, la rândul său,

tubul şi îl goli dintr-o sorbitură. Trebuia să accepte riscul. Se lungi pe pat, gândindu-se ce poziţie ideală era pentru a fi capturat fără să opună rezistenţă. Se oferea eventualilor duşmani.

Până în momentul acela, oboseala îl atinsese când şi când, ca o aripă speriată. Pentru că nu avusese, pur şi simplu, timp de ea. Acum, poziţia pentru odihnă, ieşirea din priza pericolului imediat, lichidul care îi încălzea stomacul, toate la un loc îl făceau să se simtă învăluit într-o ceaţă uşoară şi leneşă. O rugă să-i povestească despre viaţa ei.

Femeia se aşeză în fotoliu şi îşi puse o mână sub bărbie. Gareth închise ochii, înfiorat, şi se strădui din nou să îşi amintească unde o mai întâlnise... pe ea sau o alta izbitor de asemănătoare.

Se numea Sandra şi avea 20 de ani. Se născuse într-una din secţiile Crescătoriei. Urmase cursurile de infirmieră, pentru care fusese selectată de Programatorul Central. Nu avea dreptul să se mărite sau să aibă copii. Lunar, mergea să i se facă testele uterine şi să i se injecteze serul anticoncepţional. Asemenea ei, erau două treimi din femeile Coloniei. Unele lucrau pentru bordeluri, altele în sectorul alimentar şi, în fine, o foarte mică parte, în cercetare. O treime se măritau, conform programării, cu bărbaţii care le corespundeau din punct de vedere cromozomial, trăiau împreună câţiva ani, timp în care fecundau de mai multe ori şi îşi lăsau sarcinile în laboratoarele Incubatoarelor.

Într-un târziu, adormi. Visă că se afla în brusă, pândind un Om-câine. Răsărea Intruder, aducând cu el zorii şi animalul nu voia să apară din spatele stâncii. Se deşteptă în clipa în care se hotărâse să plece în căutarea lui. Deschise ochii şi o văzu pe Sandra citind o revistă colorată. Totul durase extrem de puțin, douătrei minute, pentru că nu-şi schimbase poziția: trăsese numai revista pe genunchi.

Adormi din nou. Se afla într-o beznă absolută, care se ilumină brusc şi descoperi că deschisese ochii într-o piață plină de fețe necunoscute, bărbați şi femei ce se salutau înclinând capul. O ceață strălucitoare le acoperea membrele inferioare. Dughene şi tarabe nenumărate îşi desfăceau mărfurile multicolore...

Îl trezi o mână rece, care-i mângâia fruntea. Țâşni direct în picioare, aproape răsturnând-o pe femeia aplecată deasupra sa.

— E timpul să ieşi de aici, încercă ea să zâmbească. În câteva minute îmi vine schimbul. Uite decodorul pentru portiera jetului.

Îi întinse o plăcuță dreptunghiulară de culoare galbenă. Îl privea cu capul răsucit puțin într-o parte şi Gareth îşi încleştă fălcile ca să nu strige: ŞTIA! Femeia din fața sa era una şi aceeaşi cu tânăra îmbrăcată în rochia lungă, cu panglici, care-l privise ca şi cum ar fi fost de sticlă, cu ochii ei verzi şi codați. Era femeia din sala fantasmelor, din diorama imaginilor în mişcare, care-l uluiseră nu cu mult timp în urmă.

DOUĂZECI ŞI DOI

Ştia că nu avea niciun rost să-i spună că o recunoscuse. Era mai interesant şi mai cuminte să o facă în continuare pe neştiutorul şi să aştepte ca lucrurile să se desfăşoare de la sine. Putea fi, la urma-urmei, şi o uluitoare asemănare. Deşi nu credea. Cu cât trecea timpul, cu atât înțelegea mai clar că Lordul Blumberg îi spusese un mare adevăr atunci când afirmase că nimic nu se petrecea la voia întâmplării, ci se angrena într-un uriaş, necunoscut şi perfect pus la punct Plan.

Ieşi ascultător din punctul de prim-ajutor, identifică maşina pe pernă de aer şi se strecură înăuntru. Deşi era greu de crezut că din semiîntunericul de afară s-ar fi putut vedea în întunericul dinăuntru, opaciză geamurile şi se întinse cât mai comod, cu ochii fixați asupra străzii. Către jumătatea ei, trei sfere iluminau împrejurările, la înălțimea unui stat de om. Era o pustietate desăvârşită. Doi ritidomi negri se învârteau mârâind în jurul unui tomberon înalt, cu resturi de țesuturi organice, pus la marginea trotuarului pentru a fi recoltat de cei de la serviciul de Retuşări fiziologice.

Gareth îşi aminti cum descoperise, într-una din misiunile anterioare, un ritidom sălbatic, bătrân şi aproape vegetal. În general, se acredita ideea că nu mai existau în stare sălbatică. Ritidomii erau secvenţe vii, la limita dintre ţesutul organic animal şi cel vegetal. Posedau trupuri asemănătoare unor tulpini groase, formau chiar şi elemente asemănătoare frunzelor, dar se deplasau cu ajutorul unor picioare butucănoase, şase la număr, din care două posedau o mulţime de articulaţii şi erau mai lungi decât celelalte. Se hrăneau cu resturi vegetale şi animale, iar când nu găseau niciun fel de hrană, îşi înfigeau podele în sol şi deveneau imobili pentru o lungă perioadă. Se adaptaseră excelent vieţii în colonii, deoarece găseau tot timpul de mâncare şi nu mai erau obligaţi să vegeteze. Unii îi foloseau ca elemente ornamentale, închizându-i sub cupole de sticlă, pentru a-i obliga să se fixeze în pământul pus la dispoziţie. Erau interesanţi, admise Gareth, cu ţepii lor rigizi din partea de jos a tulpinii şi cu plăcile chitinoase din partea superioară, care aveau rolul de a diminua transpiraţia.

Dinspre capătul străzii îşi făcu apariţia un bărbat, întrerupându-i meditaţiile biologice. Când ajunse în dreptul sferelor, Gareth îi zări trăsăturile dure şi tinere. Trase un şut ritidomului cel mai apropiat şi se opri câteva clipe să-i asculte lamentaţiile ascuţite. Se îndreptă apoi către punctul de prim-ajutor şi desfăcu uşa cu un decodor personal.

Schimbul, gândi Gareth. Se aşteptase să fie tot o femeie. În fond, era normal să fie aşa: în schimburile de noapte erau preferaţi bărbaţii. Un vechi dicton psihologic spunea că Azola răscolea instinctele şi făcea să crească violenţa.

Câteva minute mai târziu, tânăra femeie deschise uşa, coborî cu atenţie cele două trepte metalice, se uită împrejur, încercând să determine eventualele pericole, apoi se răsuci către aparat şi se apropie cu paşi repezi. Intră, se lăsă în fotoliu şi porni turbina.

— E ceva în neregulă, descoperi Gareth, atingând-o pe umăr.

Dintr-o parte, profilul ei i se părea şi mai atrăgător. Sandra dădu din cap şi se grăbi să ridice maşina de la sol. Răsuci volanul şi o încadră pe firul luminos care marca mijlocul străzii.

— Walther, spuse şi ocoli cu o mişcare bruscă din volan ritidomul care era în drum. A remarcat ferestrele opacizate. I-am spus că am un evadat înăuntru şi că-l feresc de cei de la Protecţie.

S-a oprit să-i tragă un şut ritidomului, reflectă Gareth şi îşi puse mâinile la ceafă. O clipă, îl tentă ideea de a se întoarce singur la punctul sanitar, dar jetul se înscrisese deja pe artera unui bulevard. La noroc, hotărî, ridicând din umeri, de când plecase în misiune totul se întâmpla la noroc. Şi norocul încă nu-l părăsise.

— Ai spus ceva?

— Că am avut noroc întâlnindu-te. Că am avut noroc că te-am convins. Că am avut noroc că m-ai invitat la tine.

Conducea cu eleganță prin traficul aglomerat al miezului de noapte. Firme strălucitoare alunecau de o parte şi de alta, într-o continuă şi iritantă licărire ce penetra chiar şi sistemul de opacizare.

— Ai cumpărat demult hardughia asta?

Bătu cu palma în portieră. Turbina torcea uşor, ca un animal sătul. Îi aruncă o privire fugară prin sistemul video interior.

— E un cadou, răspunse şi, pentru prima oară, Gareth o simți tulburată. N-aş fi avut niciodată bani să cumpăr o jucărie ca asta.

Un cadou, se gândi Gareth. Nu-i trecuse prin minte una ca asta. Un cadou cam scump. În schimbul cărui serviciu?

— Un cadou care a răscumpărat o greşeală, spuse femeia, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. Îşi trecu limba peste buze. Într-o noapte, mă întorceam de la cinematograf şi am nimerit într-o razie. Înainte de a apuca să mă identifice, m-au introdus în dubă şi m-au închis într-un Detector special. Mi-au făcut, asemenea tuturor celor capturați atunci, o spălare psihologică a unui anumit sector al memoriei. După operație, au descoperit că identificarea fusese greşită şi m-au eliberat.

Am primit scuzele de rigoare şi serviciul de Sondaj al Memoriei mi-a dăruit „hardughia" asta.

— Îmi pare rău, spuse încet. Şi chiar îi părea. O porcărie!... O porcărie, repetă. Ţi-au cumpărat o parte din personalitate cu un jet şi câteva scuze.

— O porcărie, da, admise Sandra şi ocoli un elegant aerojet de transport în comun, oprit într-o staţie la nivel. Tot ei m-au ajutat să obţin şi locuinţa. Stăteam într-un motel, cu alte două fete în cameră. Nu ştiu dacă trebuie să fiu supărată sau mulţumită.

Opriră într-o parcare particulară. Se afla în preajma unei pieţe publice de care nu-şi amintea. În stânga se înălţa clădirea cu etaj a unui supermagazin. O reclamă imensă îţi ura bun-venit, în două culori simultane. Două grupuri de mărunţi funcţionari, cu însemnele gradelor trasate pe spatele hainelor, staţionau împrejurul unui jet luxos şi comentau cu voce tare.

— E un cartier periferic, se scuză Sandra, văzându-i privirea cercetătoare. Aici locuiesc cei fără resurse prea mari. Uite, vila aceea din spatele gardului viu... Acolo trebuie să ajungem.

Coborâră şi Gareth făcu câteva mişcări să se dezmorţească. Femeia blocă încuietoarea magnetică şi îl aşteptă. Bărbaţii strânşi la câţiva paşi de ei nu le acordară nicio atenţie. Se apropie şi o apucă pe după umeri. Îi şopti să meargă înainte, era vorba numai de o poză pentru ochii celor prea curioşi. Un bărbat adus în

plină noapte în casă ar fi fost ceva suspect. Nu şi un amant.

Nu ripostă în niciun fel. Se lipi de el şi îi arătă drumul, cu mişcări abia sesizabile ale bărbiei. Era caldă şi răspândea un parfum tare, de femeie tânără. Gareth strânse din dinţi şi îşi impuse să fie calm. Orice prostie putea să-i fie fatală. Nu o femeie venise să caute el aici, ci un adăpost.

Ajunseră în faţa gardului viu. Dincolo de el se întindea gazonul neîngrijit, străbătut de o alee. O apucară de-a lungul ei. Brusc, femeia se strânse în el.

— Ia-mă în braţe şi sărută-mă! îi ceru poruncitor.

Îi cuprinse umerii, cu aerul cel mai firesc din lume şi se aplecă deasupra ei.

— Sărută-mă! porunci femeia. Cât mai convingător!

Avea buzele moi şi senzuale ca boaba decojită de strugure. Şi ştia să sărute, admise Gareth, într-un târziu, când simţi că i se taie respiraţia. Avea o limbă, şarpe otrăvitor, care-i aţâţa simţurile adormite. Se desprinse tandru de el, mângâindu-i obrazul teafăr. În ochi îi luceau luminiţe îndepărtate şi tainice.

— O patrulă, îi explică pe un ton neutru.

Gareth întoarse capul cu fereală. Cei trei agenţi, cu căşti albe, tocmai se apropiau de grupul de bărbaţi din parcare.

— E bună şi câte o patrulă la ceva, comentă el ironic. Te ajută să depăşeşti anumite etape intermediare ale intimităţii.

În fine, uşa se deschise şi pătrunseră într-un hol lung şi igrasios. Sandra îi arătă unde să-şi agațe bluza de salopetă şi unde să-şi pună încălțările. Se opriră în dreptul celei de-a treia uşi. Femeia aprinse două sfere portocalii şi le făcu vânt în încăperea spațioasă, mobilată destul de sumar.

Gareth observă că stirexul podelei era fisurat în mai multe locuri, iar covorul îşi dezvăluia intestinele lucioase printre figurile geometrice. Se aşeză, fără să mai aştepte să fie poftit, într-unul din cele două fotolii adânci. Femeia se scuză, voia să meargă la bucătărie, să pregătească o gustare. O prinse de mână chiar în clipa în care trecea pe lângă ei şi o obligă să se aşeze pe brațul fotoliului. O întrebă de ce făcuse gestul de a-l ascunde în apartament.

Ştia doar foarte bine că pedeapsa pentru cei care îi ajutau pe infractorii urmăriți de Serviciul de Protecție era una singură: ştergerea memoriei şi implantarea unei noi personalități.

— Se vor folosi de corpul tău ca de o cutie. Nu e deloc plăcut, crede-mă, să te trezeşti peste noapte o persoană complet diferită. Ceea ce ai suportat din greşeală va fi o copilărie măruntă pe lângă ce vei suferi atunci. Chinurile adaptării sunt groaznice şi nu rareori au existat respingeri de grefă, terminate cu moartea celui pedepsit.

Femeia avea o privire adâncă şi verde ca o apă liniştită.

— Voiam să te ajut.

Gareth clătină din cap.

— Dacă voiai, pur şi simplu, să mă ajuți, mă lăsai să plec fără să alarmezi protecția. Era suficient. Şi nu te puneai în niciun fel de pericol.

Sandra se ridică în picioare. Privită de jos, în lumina ce construia câte două umbre fiecărui corp, părea mai înaltă decât era în realitate. Şi mai frumoasă, clătină din nou din cap bărbatul. Aproape că ar fi dorit să nu o fi întâlnit-o niciodată.

— Ai dreptate şi tu ştii că ai dreptate, altfel nu ai insista. Am vrut să te cunosc. Te-am mai văzut undeva şi nu reuşesc să-mi aduc aminte unde. Parcă într-un muzeu: eu mă aflam de o parte a geamului plin de praf, tu de cealaltă. Parcă într-o piață plină de oameni, mă plimbam şi m-am lovit de ceva nevăzut, iar când am privit cu atenție, te-am zărit preț de o clipă, apoi ai dispărut. Ai avut vreodată senzația că intri într-o altă lume? Că visele pot înlocui prea banala realitate şi că mai poți trăi o viață, o altă viață, în care să fii acelaşi şi, totuşi, altul?

— Da, răspunse el, strâns de gât.

Sandra păru că nu-l aude.

— Veneai dintr-o altă lume şi dispăreai peste câteva clipe. Ca într-un vis. Dar nu era vis. Poate vei înțelege acum ce sentimente am încercat când te-am văzut intrând pe uşă, când te-am atins.

Tăcerea era atât de vastă, încât lui Gareth i se părea că aude susurul cuminte al luminii mângâind conturile obiectelor.

DOUĂZECI ŞI TREI

Sandra intră, împingând o măsuță pe rotile. De pe platou se ridica un miros apetisant, în nuanțele căruia distinse aroma puternică a cărnii prăjite.

— Biftec în sânge, spuse femeia, oprind măsuța în fața fotoliului. Pâine prăjită. Ouă fierte. Paste cu lapte. Şi cafea tare.

— În regulă. Mi se pare un adevărat festin. Oricum, am fost obişnuit să nu fac niciodată nazuri la mâncare.

Ea îşi trase un scaun de cealaltă parte a mesei şi chemă cu un gest sferele deasupra fotoliului. Gareth servi fără să aştepte să fie poftit. O foame chinuitoare îi măcina intestinele: nu mâncase nimic de când ieşise din restaurant.

— Bune chestiile astea, aprecie, scobindu-se între dinți. Tu le-ai pregătit?

— Le-am luat de-a gata, de la restaurant.

— Atunci aveți noroc de un restaurant bun pe aici. Ştii ce fel de carne e asta?

— Sinteză, bănuiesc.

— Sinteză, se declară de acord şi ciocăni un ou. Chiar şi cojile astea calcaroase se obţin în retorte. Ce se vor fi chinuit atât să fabrice albumină asemănătoare cu cea naturală, când mult mai eficient era să o facă pudră!...

Savură pastele cu lapte şi se arătă încântat de cafea. Sorbea din ceaşcă şi o privea aproape amuzat.

— Cei de afară îşi închipuie că facem alte lucruri, zâmbi strâmb, în niciun caz că stăm la masă, atât de paşnic.

— Nici nu mă miră: le-am furnizat toate motivele, nu?

— Da, toate motivele, aprobă, muşcându-şi buza de jos. Nu asta are importanţă.

Sandra dădu din cap şi puse ceaşca în farfurioară. Aştepta. Deasupra se auziră câteva zgomote înăbuşite, ca şi cum ar fi fost rostogolite pe podea câteva sticle. Gareth ridică privirea.

— Vecinii au câţiva nektoni. Când pleacă de acasă, le deschid uşa de la baie.

Fu rândul său să dea din cap. Închise ochii, străduindu-se să se concentreze. Ceva se întâmplase, dincolo de limita pe care putea s-o analizeze raţiunea sa. Ceva... ceva ce îi dădea fiori pe şira spinării, pentru că nu înţelegea. Femeia ştia că se mai întâlniseră şi i-o spusese. Declara că nu avea habar cum, dar că faptul era indubitabil şi aştepta o explicaţie din partea sa. O explicaţie pe care el nu o deţinea.

— Dacă vrei să dormi, întindem fotoliul şi îţi aduc un pled. Eu mă voi culca în dormitorul alăturat.

Dădu din mână, în semn că nu dorea. Îi era somn, firește, dar încă nu avea timp pentru el. Rămase cu ochii închişi, continuând să caute. Nu putea să iasă din plasa pe care Lordul Blumberg i-o dezvăluise în jurul lui. Sandra Covell era un pion pe planul în care se zbătea el, încercând să dezlege două întrebări: cine era, în realitate, în adevărata şi singura Realitate, Gareth Miller Morgan şi ce naiba se aşteptau să facă pentru a susține temeliile în dărâmare ale lumii din jurul său?

Deschise pleoapele: femeia se găsea în acelaşi loc, aşteptând răbdătoare.

Lumina scăzuse în intensitate şi Gareth bănui un semn poruncitor anterior. Întrebă, răguşit, cât este ceasul, încă puțin, se gândi, şi Azola o să umple din nou spațiul cu blestemul ei. Îşi reaminti senzația de claustrofobie ce-l încercase în noaptea precedentă şi îşi dori cu violență să nu se mai repete. Trebuia s-o avertizeze, totuşi, pe Sandra, pentru ca un eventual acces să nu o determine să facă vreo prostie.

Îi povesti în detaliu secvența din celulă.

— Ca şi cum cerul întreg s-ar fi prăbuşit peste mine, înțelegi? Senzația că îți plesneşte inima, că nu mai ai aer, că hainele te strâng şi te ard. N-am suferit niciodată de claustrofobie şi, din cauza asta, nu ştiu cum

să interpretez fenomenul. Oricum, trece de la sine şi, dacă se repetă, indiferent ce ți-aş cere, să mă ții închis aici.

— Şi celălalt? Lordul Blumberg sau cum ai zis că-l cheamă, cum a reacționat?

— A vorbit la telefon. Era de părere că am mâncat ceva alterat. Apoi a afirmat o prostie: cum că resimt pe pielea mea efectele începutului apropierii de planetă a Azolei.

— A făcut precizări? Vreau să spun că a menționat ceva în legătură cu „timpul blestemat"?

Gareth îşi frecă nasul şi o privi cu ochi îngustați.

— De unde ştii?

— Am fost preveniți, răspunse calm femeia, că s-ar putea să avem surprize de acest gen. Fenomenul apropierii satelitului nu e secret, dar efectele nu pot să fie decât deduse.

Era o explicație plauzibilă. Blestemata asta de încordare, care îl făcea să bănuiască pe toată lumea! Fenomenele puteau să aibă şi explicații simple, încadrabile în logica obişnuită.

— În regulă, spuse. Aş vrea să discutăm despre visul tău, dar nu ştiu de unde să încep. Lucrurile sunt cu mult mai complicate decât par.

Sandra dădu din cap şi adună farfuriile.

— E vorba de ceea ce mi-au făcut, nu? Spălarea psihologică...

— Cred, spuse Gareth, apoi tăcu brusc.

Nu îi povestise nimic despre sală. Nici despre dosar. Cum nu îi povestise o mulțime de alte lucruri, de altfel.

— Cred, repetă, dus pe gânduri. S-ar putea să fie o amintire „eronată". Sau un element dintr-un depozit, pe care ți l-au implantat acolo, cu scopul de a se folosi mai târziu de el, înțelegi? Trăim într-o lume al dracului de complicată, asta e! Deşi, aparent, ne mişcăm la întâmplare, toate gesturile, toate faptele, toate vorbele, poate chiar şi toate gândurile, aparțin unui plan extrem de laborios şi de bine pus la punct.

Îi făcu semn cu ochiul şi întoarse ceaşca invers.

— Ajută-mă, te rog, altfel nu am să ştiu cum să continui.

— Tot ce mi-ai spus e un fel de filosofie, presupun.

— Am putea să o numim şi aşa, admise el.

Zgomotele de deasupra se întețiră. Gareth îşi imagina că nektonii se încăieraseră şi răsturnau mobilele uşoare.

— Nu te interesează de ce mă urmăresc? De ce afişe cu chipul meu au împânzit Colonia?

Femeia îl privi lung pe sub sprâncene şi ridică din umeri. Apucă măsuța de mânerele metalice şi o împinse către uşă.

— Nu. Oricum, varianta oficială pe care o prezintă ei nu este reală, iar tu nu mi-ai spune decât o frântură din adevăr, oricare ar fi el.

Ieşi, înainte ca el să aibă timp să dea un răspuns. Se strâmbă şi îşi pipăi pansamentul. Nu era proastă, dar motivul pentru care nu i-ar fi destăinuit adevărul era altul decât cel imaginat de ea: nici el nu-l cunoştea.

Sandra reveni repede cu câteva accesorii pentru pat.

— Baia se află pe stânga. A doua uşă, îi explică şi îi dădu o sferă să-i lumineze drumul.

Încăperea merita destul de aproximativ numele de baie: avea un lavoar, o toaletă şi un duş improvizat. Îl încercă şi, spre surprinderea sa, descoperi că funcţionează. Se dezbrăcă repede şi intră sub jetul de apă caldă. Parcă trecuse o veşnicie de când nu se mai spălase. Pielea i se înfiora plăcut sub moliciunea lichidului transparent, pregătindu-l pentru somn. Se săpuni îndelung, după care rămase în picioare, cu ochii închişi, sub ploaia proaspătă.

Dumnezeule! oftă. Ce plăcere să te întinzi alene sub un duş, într-o sală obişnuită de baie! Să te aştepte un pat obişnuit, cu lenjerie obişnuită şi curată. Aproape că uitase aceste senzaţii, care altădată făceau corp comun cu scurgerea obişnuită a zilelor.

Opri duşul, cu regret, şi se şterse apăsat cu prosopul albastru agăţat într-un suport pe spatele uşii. Privi cu atenţie plăcile de faianţă: erau vechi de 10-15 ani. Colţurile se rotunjiseră, mâncate de timp sau crăpaseră.

Reveni în camera de zi. Sandra terminase cu aşternutul patului şi aştepta în fotoliul vecin, cu lumina abia pâlpâind deasupra capului.

— Înainte de a ne despărți, vreau să-mi spui unde aş putea găsi un costum de haine. Salopeta, cu culoarea asta idioată, este ideală pentru o identificare rapidă, de la distanță, mai ales pe timpul zilei.

Femeia se ridică din fotoliu şi se îndreptă către peretele opus. Apăsă un buton şi două uşi invizibile, din tapetul cojit al peretelui, se traseră în lături. Scoase dinăuntru un umeraş de care atârna un costum cafeniu şi îl întinse pe fotoliu.

— Trebuie să verifici dacă îți vine bine.

Gareth zâmbi şters şi îşi frecă bărbia cu mâna.

— O lăsăm pe mâine. Oricum, nu obişnuiesc să dorm în costum.

Făcu o pauză, dar femeia nu râse. Îl privea calmă, cu mâinile la spate.

— Nu te întreb de unde-l ai, pentru că, oricum, nu mi-ai spune adevărul.

Sau uitase discuția de mai înainte, sau nu gusta felul acesta de glume. Aştepta, tăcută, să continue. Apoi, brusc, zâmbi.

— Am avut un prieten. Sau ceva de felul acesta. Când ne-am despărțit, nu s-a mai obosit să vină să-şi ia lucrurile de la mine. Stilul său personal de a-ți lăsa amintiri nedorite. Dacă vrei, poți chiar să mă şi crezi.

Dădu din cap afirmativ. Voia. Îşi urară noapte bună. Când uşa se închise, Gareth micşoră lumina şi o mută exact deasupra intrării. Se strecură înfrigurat sub aş-

ternut şi închise ochii. Până la răsăritul lui Intruder mai erau aproape patru ore. Patru ore de odihnă, după care urmau rătăcirile.

Exact înainte de a adormi, în minte îi sclipi, înspăimântat, gândul că în sala de baie nu văzuse absolut nimic din ceea ce constituia, în general, accesoriile cosmetice obişnuite ale unei femei.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Se trezi brusc, cu senzaţia neliniştitoare că nu se afla singur în cameră. Desfăcu foarte puţin pleoapele şi privi cu precauţie în jur. Remarcă, în primul rând, că sfera luminoasă se afla în dreptul holovizorului, undeva în unghiul format de pereţi.

Era apoi ceva în neregulă cu caroiajul ferestrelor: cineva comandase deschiderea în tabla de şah a primului rând din reţeaua superioară a ochiurilor de geam. Cineva care se afla în apropiere, îi auzea abia distinct răsuflarea, dar nu putea să-l vadă, întrucât se găsea plasat într-un punct inaccesibil zonei sale de observaţie.

Se rostogoli fulgerător într-o parte şi, abia atingând podeaua cu genunchiul stâng, se ridică în aceeaşi clipă în picioare, gata să pareze un eventual atac din partea agresorului necunoscut. Atac care întârzie să sosească.

— Bună dimineaţa, domnule Morgan. Aşa te trezeşti de fiecare dată?

Oftă uşurat şi se strădui să zâmbească. Nu reuşi. Îi povesti, în câteva cuvinte mahmure, despre ceea ce în

Sectorul de Gardă se numea „educarea condiționată a reflexelor".

— Nu uita că noi luptăm, efectiv, să ne apărăm viața, mormăi. Greşelile costă scump şi nu le poți săvârşi decât o dată. A doua oară eşti mort, de obicei. Te sfătuiesc să baţi la uşă când dorm, altfel rişti să te trezeşti aruncată într-un perete, mai înainte ca să realizez cu cine am de-a face.

Afară se lumina. Sandra termină de comandat dezopacizarea geamurilor şi stinse sfera portocalie. O licărire încă plăpândă încerca să contureze obiectele, copacii, gardurile vii şi locuințele învecinate.

Gareth se strecură către baie, fără alt comentariu şi încercă să se dezmeticească definitiv, sub jetul de apă rece ce i se scurgea pe ceafă.

Somnul stăruia însă în a-i menține în stare de inactivitate aproape o treime din corp. În gură avea un gust leşios, de parcă tocmai s-ar fi deşteptat dintr-o beție crâncenă.

Blestemul Azolei, îi trecu prin minte. Şocul din noaptea tocmai petrecută nu-l mai resimțise la fel de acut ca pe cel dintâi. Însă îi simțea urmările acum.

Când reveni, Sandra îl aştepta răbdătoare în fața mesei pe rotile. Mâncară în tăcere, apoi femeia strânse resturile şi deplasă masa în bucătărie. Reveni cu un ibric mare, plin cu cafea fierbinte.

— Holovizorul funcționează? Sunt curios să aud ce spun la ştirile locale despre mine.

Nu funcționa. De altfel, o mulțime de anexe erau inutilizabile. Duşul de la baie i-l improvizase unul din băieții de deasupra. Se aflau într-o locuință reformată de mai bine de douăzeci de ani.

Douăzeci de ani! Cam la atât apreciase şi el uzura interiorului. I se părea ciudat că nu existau planuri de sistematizare care să remodeleze structura Coloniei, atunci când anumite elemente se depreciau. Sau poate că ele funcționau, dar nu după sistemul logicii sale.

Sorbea din cafea şi încerca să se concentreze pentru a-şi croi un plan de acțiune. Orele ce aveau să vină se puteau dovedi fundamentale; dacă se mişca repede şi inteligent, scăpa! Deocamdată, habar nu avea încotro dorea să se îndrepte.

— Eu trebuie să plec cam peste un ceas, îl smulse din reflecție vocea oarecum jenată a femeii. N-aş vrea să crezi că te dau afară, însă cred că ar fi mai bine să-mi spui dacă vrei să ieşi. Nu am decât un singur decodor pentru uşă.

Dădu din cap afirmativ şi oftă uşor.

— În regulă. Bineînțeles că am să ies. Şi cât mai repede, de altfel. Nu ştiu, dar nu cred că am să revin. Oricum, îți mulțumesc.

Zâmbi neutru şi întinse mâna. O mângâie uşor pe obraz.

— Nu ştiu dacă asta are vreo valoare. Dar îți mulțumesc. Dacă ne vom reîntâlni vreodată, am să-ți mai spun câte ceva despre visul tău. De acord?

Sandra înclină repede din cap şi se îndreptă către fereastră. Intruder se chinuia să urce pe boltă, lăsând peste cupola semisferică o lumină albastru-lăptoasă. Era acolo, lângă el, şi nu anunţase încă Protecţia! Întâmplarea nu exista, aşa afirmase Blumberg. Sigur, altceva fusese instinctul care-l îmboldise să intre în punctul sanitar.

Se întrebă cum l-ar fi acostat, dacă nu ar fi apăsat pe butonul avertizorului.

Un plan pe care nu-l putea pătrunde... îl adusese într-o casă, despre care pretindea că-i aparţine, dar căreia nu îi cedase nimic din personalitate. De ce nu anunţase? De care parte a baricadei se găsea oare Sandra Covell?

— Nu te fardezi niciodată? o întrebă brusc, fixând-o insistent.

— Ba da, râse femeia şi îşi duse o mână la faţă, într-un gest reflex. Dar în dimineaţa asta am renunţat. E o operaţiune complicată, care îţi solicită o groază de timp.

— Îmi închipui. Şi apoi, nu aveai decât o singură lumină. Dacă dormitorul e la fel de mare ca şi sufrageria...

— E la fel. De obicei, însă, mă fardez în baie. Singura oglindă mare din toată locuinţa se află acolo.

— Da, singura oglindă mare e acolo, repetă absent.

Undeva, o piesă refuza să se potrivească. Îşi muşcă buza de jos, nervos.

— Te-ai hotărât asupra a ceea ce vrei să faci? Pot să te ajut cu ceva?

Nu se hotărâse. Nu avea însă niciun rost să-i spună. Poate că, în definitiv, subconştientul său alesese deja o cale de acțiune. Se ghemui în fotoliu, cu ochii pe fereastră.

— Aş putea să fug, pur şi simplu, spuse încet. Să încerc să mă strecor dincolo de limitele Coloniei şi să intru în legătură cu oamenii-animale. Dar ar fi o prostie. Cred că exact asta se aşteaptă şi ei să fac. Este ziuă şi m-ar detecta în cel mult o oră, de cum am pus piciorul în stradă. Şi nu aş putea să părăsesc Colonia într-o oră. Îşi frecă fața cu mâna stângă. Perii bărbii îi crescură mari şi aspri.

— Ieri noapte, pe Bulevardul Nouă, un tip m-a agățat să-mi vândă „iarbă". Urma să plece pe Ophiucus. Cosmoportul se află dincolo de poarta a treia a Coloniei. O cursă regulată face naveta de trei ori pe zi. Poate că ar trebui să-l caut. Nu cred că în oricare dintre porturile controlate de Guvern e mai rău ca pe aici.

Oftă. Femeia asculta, pe jumătate răsucită; un zgomot strident, venit de afară prin ochiurile de geam deschise, îl făcu să tresară. Sandra dădu din cap.

— E unul din băieți. Iese la cumpărături, pe scara de incendiu. Ți-am spus că o folosesc pentru a avea ieşiri separate.

Îi spusese. Înghiți ultima gură de cafea.

— Ar mai fi o cale.

O privi uimit, fără să înțeleagă.

— Poftim?

— O altă cale, reluă Sandra şi se întoarse spre el. Mi-ai spus o poveste în care era implicat un individ cu o putere socială foarte mare: acel Blumberg. Lord Genetician, nu? Înainte de a muri, ți-a vorbit de alți doi Lorzi. Împreună formau un Consiliu Director, în Institut.

— Da, şi? întrebă cu precauție.

— Dacă toată lumea te caută înnebunită, e pentru că reprezinți o valoare deosebită pentru cineva. Înțelegi? Sau pentru ceva.

— Nu înțeleg.

Şi chiar nu înțelegea sensul acelui „ceva".

— Pentru un plan, bănuiesc. Poate că, fără să ştii, eşti implicat într-o mare operațiune genetică sau... Blumberg a murit înainte de a avea timp să îți spună concret. De ce să nu-l contactezi pe un alt Lord Genetician?

Căscă gura să răspundă, apoi o închise la loc. Era o idee, într-adevăr. O idee care i-ar fi complicat şi mai mult existența. Pentru simplul motiv că îl transforma din urmărit în urmăritor. Pentru că îl determina să încerce să preia controlul jocului.

— Imposibil! descoperi în cele din urmă. Tot ceea ce am trăit anterior îmi demonstrează că tocmai Blum-

berg dăduse dispoziție să mi se însceneze totul, pentru a fi capturat şi pentru a ajunge în acel izolator ce s-a dovedit imperfect. Dacă i-aş contacta pe oricare din cei doi Lorzi, e ca şi când m-aş preda singur Protecției.

— Aparent.

Sandra medită o clipă, închizând ochii.

Nu e chiar atât de frumoasă, descoperi Gareth, văzându-i din profil linia uşor strâmbă a nasului. Dar e femeie şi simte că-mi place. O femeie care mă minte şi care vrea, pentru nu ştiu care motiv, să-mi rămână în preajmă.

— Aparent. Legătura cu unul dintre ei ar însemna insistență. Cât eşti de important, pricepi? Apoi, le-ai putea pune nişte condiții. Nu realizez prea exact cum, dar bănuiesc că te-ai descurca. Mi-ar plăcea să te pot ajuta.

Îl tenta ideea unui refuz. Era ceva în aer, ca o plasă invizibilă care se tot străduia să-l învăluie. Întotdeauna făcuse numai după capul lui. Şi nu greşise. Dar acum, pentru prima dată, se afla într-o bătălie mult prea inegală: singur împotriva tuturor. Aproape a tuturor, se corectă. Avea şanse mici, nici el nu prea credea în ele, şi se micşorau cu fiecare oră scursă. Thomas, Ophiucus sau contactul cu Lorzii...

Rânji cu răutate şi se ridică în picioare. Îl stăpânea un tremur nervos şi nu era bine. Acum trebuia să fie lucid şi calm.

— De acord, dădu din cap. Merită încercat. Cum aş putea însă să dau de Lorzi?

Femeia îi zâmbi încurajator, se apropie şi îi puse mâna pe braţ. Tresări, neplăcut surprins că nu îşi putea controla reacţiile.

— Este obligatoriu să ajung la spital, pentru câteva ore. La înapoiere, voi lua de la Informaţiile noastre un contabilizator cu evidenţa tuturor celor care au fişă medicală. Din câte cunosc, tot ce e suflet viu în Colonie are un număr de cod acolo. E bine?

Era bine. O conduse până la uşă, apoi se blocă pe dinăuntru cu sistemul de siguranţă manual. O urmări cum se îndepărtează pe alee. Când dădu colţul străzii, alergă către dormitor. Izbi uşa de perete. Strictul necesar: un pat îngust, o bibliotecă goală, o măsuţă cu trei picioare şi o valiză desfăcută lângă pat. Verifică peste tot cu atenţie, dar nu descoperi nicăieri nicio urmă din trusa cosmetică pe care o căuta.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Mai întâi făcu o inspecție de rutină a celorlalte încăperi, a cămărilor şi încercă să pătrundă în ceea ce bănuia că ar fi baia de serviciu. Nu reuşi, pentru că uşa era blocată magnetic şi, dacă ar fi forțat-o, cu siguranță că vecinii i-ar fi alertat pe cei de la Protecție.

Renunță şi se aşeză pe scaunul rotativ din bucătăria improvizată. Îşi turnă din cafetieră restul de lichid călduț şi se strădui să îşi pună ordine în gânduri.

Dacă Lordul Blumberg avusese dreptate, dacă citise corect cele scrise în dosar, lumea în care trăiau începuse să-şi modifice structurile, considerate sacre şi imuabile. Se petrecuse un eveniment de nimeni cunoscut, care pusese uriaşa maşinărie adormită în mişcare. Şi, brusc, conform unor ordine înscrise adânc în memoria genelor, societatea se împărțise în două tabere: cei care doreau schimbarea, pentru că o simțeau ca inevitabilă şi ca aducătoare de progres, şi cei care o refuzau, forțându-se să mențină neclintite vechile temelii. Unii erau sprijiniți de o întreagă şi eficientă rețea secretă, ceilalți de Sistemul de Protecție. Iar între

ei, ca între două pietre de moară, el, Gareth Miller Morgan, un pion aparent neînsemnat, în permanentă alergare, fără a şti măcar ce anume trebuie să caute şi pentru ce anume este căutat cu atâta înverşunare.

Problema cea mai importantă este întotdeauna cea mai apropiată, gândi Gareth şi sorbi din cafea. Îşi aduse aminte de cafeaua otrăvită şi se strâmbă. Problema cea mai importantă era să determine poziţia Lorzilor în această afacere blestemată. Poziţia Lorzilor în ceea ce-l privea. Pentru aceasta ar fi fost suficient ca Blumberg să fi murit cu zece minute mai târziu. S-ar fi putut, foarte bine, ca Lordul să nu fi fost tentat de ea. Dădu din cap cu neîncredere şi alungă ideea cu mâna, ca pe o insectă supărătoare. Gazul şi-ar fi făcut oricum datoria.

Existau trei lorzi, reveni Gareth, iar el ştia ceva despre existenţa unui Consiliu Genetician Director. Din cele auzite de la ei, Blumberg părea adeptul schimbării, pentru că schimbarea părea irevocabilă. O acceptase ca pe o sentinţă. Din ceilalţi doi, Gareth dedusese că unul, cel puţin, se împotrivea.

Sandra intuise bine, dacă gândul ei ţinea de intuiţie şi nu de o comandă exterioară: era absolut necesar să-l găsească pe unul dintre Lorzi, pentru a determina care era motivul pentru care cei de la Protecţie îl urmăreau cu încrâncenare. Motivul l-ar fi putut ajuta să descopere şi mijloacele de salvare. Pentru că, era lim-

pede, goana la întâmplare ar fi sfârşit prin a-l aduce în plasa ţesută de urmăritori.

Cuminte ar fi fost să o aştepte pe Sandra să se întoarcă de la spital cu informaţia. Ceva îl zgândărea; femeia îl minţise cel puţin o dată. Valiza desfăcută de lângă pat şi lipsa absolută a cosmeticelor sugera faptul că se instalase aici de foarte puţin timp şi numai provizoriu. Cu un ţel bine determinat: să-l aştepte pe el. Şi cu măcar o linie de conduită evidentă – făcea parte din grupul celor ce serveau serviciile Protecţiei. Altfel, angajaţii l-ar fi înşfăcat de mai multe ori până în prezent.

Goli ceaşca şi, în clipa când o puse pe măsuţa cu rotile, un zgomot înfundat venit dinspre tavan îl înţepeni cu mâna în aer. Vecinii de la etaj, cum de îi uitase? Probabil că exista o legătură directă între ei şi Sandra, altminteri o parte din planul de a-l reţine în loc se putea prăbuşi prin curiozitatea unuia mai îndrăzneţ sau, pur şi simplu, din întâmplare. Ce-ar fi să întreprindă o vizită la faţa locului. Ca să se lămurească?

Părăsi apartamentul, după ce se asigură că traficul este normal pe stradă şi că nimeni nu pândeşte ascuns după vreun colţ de clădire. Afară era senin şi albastru. Intruder îşi continua goana către crugul bolţii.

Se furişă pe lângă faţada coşcovită a clădirii, până la scara metalică în spirală care conducea la etaj. Urcă treptele, silindu-se să nu facă zgomot. Pe terasa măr-

ginită de o balustradă de asemenea metalică nu se afla nimeni. Două balansoare vechi se legănau uşor în răsuflarea curentului creat de gurile absorbante care reciclau aerul.

Apăsă uşor pe suprafaţa netedă a uşii şi, spre surprinderea sa, aceasta se deschise. Intră într-un hol lung, asemănător celui de la parter. Prima uşă era blocată magnetic, dar a doua se desfăcu în linişte.

Încăperea era aproape goală, cu excepţia unui fotoliu gonflabil şi a două ceşti de cafea, răsturnate cu gura în jos, pe tăvi de carton presat. O sferă luminiscentă dansa în jurul unui stativ înalt, subţire, lipit de cadrul ferestrei.

Nu părea locuită, gândi Gareth şi păşi nehotărât înăuntru. Praful gros de pe duşumeaua verde reţinuse urmele a două perechi de încălţări, masculine, după dimensiuni şi format. Se îndreptă către stativ. Un suport metalic şi două ţevi de diametre diferite, ieşind una din cealaltă. La mijlocul fiecăreia, un colier pâlpâitor trecea de la auriu la roşu şi invers. Îl atinse şi bizara antenă bâzâi strident, ca o insectă furioasă.

— Un captator de sunete uzate... îşi aminti, ca prin vis, de una dintre informaţiile însuşite la cursurile pregătitoare ale şcolii de vânători.

Cineva stătuse în linişte aici întreaga noapte trecută şi se distrase, ascultând discuţia lor. Altcineva preluase informaţiile şi le transportase undeva. Un-

deva... gândi cu amărăciune bărbatul. Ar fi dat orice să afle locul acela în care una sau mai multe persoane cotrobăiau prin existența sa. Multe enigme s-ar fi descifrat astfel fără niciun efort.

Uşa pocni scurt în spate, închizându-se. Încremeni, neîndrăznind să mişte. Oricine se afla în spatele uşii, în mod sigur nu îi era prieten! Ciudat îi părea numai faptul că secundele continuau să se târască, fără ca el să audă vreo somație sau ceva asemănător.

Prinse să răsucească gâtul cu multă încetineală, gata să se oprească, dacă mişcarea nu i-ar fi plăcut celuilalt. Dar celălalt nu făcu nicio remarcă şi, după mai multe zeci de secunde, capul făcu o rotație completă la 180 de grade.

Mai întâi vru să izbucnească în râs, apoi se răzgândi şi trase o înjurătură scurtă. Un nekton negru îl privea atent, sprijinit pe picioarele scurte din spate şi pe coada lată, foarte asemănătoare cu a unui peşte. Una din labele plate din față îi atârna la piept, în aşteptare.

Se apropie de el şi îl bătu pe spate... Nektonul mârâi mulțumit şi i se frecă de picior, udându-i pantalonul. Nu se întrebă ce făcea, totuşi, animalul în acest apartament aproape părăsit. Deschise uşa, străbătu din câțiva paşi holul şi ieşi grăbit pe terasă. Nu dorea cu niciun chip să dea ochii cu proprietarii. Coborî scara în spirală cât putu de repede şi se îndreptă către apartamentul Sandrei. La câțiva metri de uşă, zări cu

coada ochiului forma alungită a aerojetului acesteia apărând din spatele magazinului universal.

Intră precipitat în casă, năvăli în chichineaţa care ţinea loc de bucătărie şi apucă, la întâmplare, prima sticlă ce-i veni la îndemână. Reveni la uşă, tocmai la timp pentru a auzi declicul acului magnetic. Uşa se deschise cu precauţie şi femeia intră. Se moşmondi câteva clipe, pentru a recupera decodorul, apoi o închise.

Exact atunci Gareth o lovi în moalele capului, fără ură sau cruzime, cu aceeaşi detaşare şi metodă demonstrate în oricare din zecile de vânători de noapte la care luase parte. Sandra se prăvăli, fără să aibă timp să mai scoată vreun geamăt, în braţele întinse în acest scop. Sticla se rostogoli pe pardoseală şi se opri în zidul opus.

Gareth o târî înspre camera de zi. Înlemni încă mai înainte să pătrundă înăuntru: o fâşie albastră de lumină căzuse pe capul răsucit într-o parte, dezvăluind trăsăturile unei feţe necunoscute. Nu Sandra era cea pe care o cărase în braţe.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Femeia cu ochi verzi şi faţa rotundă îşi reveni greu, după mai multe palme şi câteva pahare cu apă azvârlite în obraz. Gareth avusese grijă să o lege bine de spătarul scaunului cu un cordon electric.

Povestea era incredibil de simplă şi de convingătoare: era prietenă şi colegă de serviciu cu Sandra. O patrulă a serviciului de protecţie o aşteptase încă de la primele licăriri ale lui Intruder în holul de la intrare.

O reţinuseră imediat şi abia apucase să-i sufle că o persoană aşteaptă în locuinţa ei o anume adresă şi un număr de telefon. Căutase aproape o oră numele indicat în contabilizator, fără să-l descopere. Arhivarul îi sugerase să cerceteze memoriile auxiliare şi îi dăduse o mână de ajutor pentru recitirea blocurilor străvechi de stocare electromagnetică a informaţiei. De această dată, şi cu ajutorul norocului, îl găsise destul de repede şi pornise către casa Sandrei. Nu apucase bine să intre şi se trezise lovită cu violenţă în cap. Leşinase, şi apoi, când deschise ochii...

Gareth o ascultă cu luare-aminte, pentru că îşi impusese, ca regulă generală, să nu creadă nimic fără să verifice.

— Unde este numărul şi adresa? o întrebă neutru, urmărind cu oarecare curiozitate cum pielea din ce în ce mai vânătă de deasupra ochiului stâng i se umfla într-un cucui respectabil.

Femeia îi arătă din priviri către buzunarul de la piept. Pe o foaie de hârtie era înscris un număr format din şapte cifre şi codul unei adrese.

— Acum, pentru că ştii ce s-a întâmplat, nu crezi că ar fi cazul să îmi dai drumul?

Stătu o clipă în cumpănă, apoi clătină din cap. Nu avea de gând să rişte nimic. Jocul devenea din ce în ce mai periculos, cu fiecare clipă.

— Nu, nu cred. Vei rămâne aici, în această poziţie incomodă, până revin. Vreau să am certitudinea că, măcar în spate, nu se află nimeni.

— Nu înţeleg! ridică femeia vocea. Nu înţeleg, nu ştiu cine eşti şi nici ce vrei, dar dacă Sandy a decis să te ajute, înseamnă că nu poţi fi om rău. Ce rost are să mă tratezi aşa? Am crezut că fac un bine.

— Poate că ai făcut un bine, răspunse el, ridicând din umeri. Oricum, dacă mă vor înhăţa în următoarele ore, nu mă vei avea pe conştiinţă. La revedere şi... scuze pentru vânătaie.

— Hei!... strigă femeia şi încercă să se mişte cu scaunul. Hei, nu se poate să pleci şi să mă laşi aşa... Hei,

n-auzi?! N-am făcut niciun rău, am vrut doar s-o ajut pe Sandy, nu pleca... Hei, întoarce-te!

Gareth ieşi, trăgând după sine uşa bucătăriei. Îşi aranjă ținuta în oglinda fisurată de pe hol şi păşi afară cât se poate de firesc, ca un om care-şi părăseşte locuința cu treabă.

Pe strada îngustă şuierau jeturi strălucitoare, luând curba cu eleganță în dreptul magazinului. Câțiva lucrători, în halate negre, se ocupau de reparatul fisurilor din pavajul de stirex plumburiu. Gareth remarcă figurile uşor imbecile, cu trăsături apropiate de cele ale şobolanilor de apă, şi fu sigur că avea în față un tip de hibrid foarte umanizat, realizat în laboratoarele subterane.

Nimeni nu ştia cu precizie ce anume doreau Lorzii Geneticieni. De multe sute de ani, poate chiar mii, laboratoarele disecau, copiau, remodelau materialul biologic oferit de vânători.

Poate că nici ei nu ştiau! descoperi Gareth şi depăşi trupurile cocârjate asupra siringilor uriaşe, care injectau în goluri pastă lucioasă şi fierbinte.

Aşa cum bănuia, magazinul de sector avea parterul burduşit cu aparate telefonice. Majoritatea defecte, însă avu răbdarea să încerce mai mult de o duzină până să descopere unul funcțional. Ridică receptorul şi rămase câteva clipe pe gânduri. Dacă la celălalt capăt aparatul se afla sub supraveghere, în cel mult două

minute Protecția avea să descopere locul de unde făcea apel.

Cea mai apropiată patrulă se putea găsi la mai puțin de un minut distanță.

Trei minute, hotărî Gareth şi tastă numărul de pe hârtia verzuie. Cel mult trei minute... Recomandarea şi un punct de întâlnire. „La hexapodele vesele"...

Mingea va fi jucată, de astă-dată, pe terenul său.

Țârâitul se auzi îndepărtat şi stins. Parcă suna în fundul pământului. Declicul, deşi aşteptat, îl făcu să tresară.

— Alo... la capătul firului se auzi o voce groasă. Alo...

— Cu Lordul Raisbeck, vă rog, spuse după câteva clipe de tăcere.

— Alo, cine-l caută?

Închise. Dacă voia să încheie cât mai repede convorbirea, trebuia să elimine intermediarii. Cum să-l convingă pe idiotul ce păzea pasiv aparatul să-i facă legătura fără timpi morți?

Aruncă o privire precaută împrejur. Cumpărători obişnuiți păşeau liniştiți de-a lungul benzilor transportoare. Dincolo de peretele de sticlă care despărțea pasajul intrării de rafturile magazinului, se agita o pasăre uriaşă, cu penaj multicolor, zburând de colo-colo pe balansoarele atârnate de tavan la înălțimi variabile.

Tastă din nou numerele.

— Alo... alo... făcu aceeaşi voce puțin plictisită.

— Alo, aici Lord Blumberg, spuse rar, mirându-se cât putea fi de calm. Fă-mi legătura urgent cu doctor Grant.

— Alo, Lord Raisbeck nu...

— Idiotule, e o chestiune de viaţă şi de moarte! se răsti în telefon. Cuplează linia, că altfel...

Nu mai apucă să-i spună ce s-ar fi întâmplat altfel. Se auzi un păcănit, apoi un sunet ascuţit, ca de clopoţel. Raisbeck avea o voce morocănoasă, de parcă atunci s-ar fi trezit din somn.

— Sunt Gareth Miller Morgan, se recomandă şi faptul că îşi rostise numele fără teamă că va fi înhăţat în clipa următoare îi lăţi gura până la urechi. Aproape că uitase să rânjească în ultimele 48 de ore. Lordul Blumberg m-a rugat să vă transmit salutări. Acolo unde l-am părăsit era al dracului de răcoare. La revedere...

— Stai, Morgan, un moment... se repezi vocea morocănoasă. Nu închide, nu avea nicio teamă, nimeni nu înregistrează convorbirea. Mă auzi? Firul e curat, poţi vorbi fără grijă. Alo, Morgan, mai eşti acolo? Alo, mă auzi? Nu închide, te rog, avem de discutat lucruri importante.

— Nu avem de discutat decât un singur lucru, decise, cu ochii pe ceas. Trecuse un minut şi jumătate. Unul singur: cine mă vrea şi de ce.

— Asta e o problemă secundară, Morgan, înţelegi? Se-cun-da-ră! Avem de discutat lucruri vitale pentru soarta acestei lumi.

— Perfect, abia aştept să aud câtă nevoie are lumea de umila mea persoană, ricană. Ne întâlnim peste exact o oră pe Bulevardul Nouă, în cafeneaua „La hexapodele Vesele". Vii singur. Şi fără şmecherii, Lord Raisbeck, altfel, vorba lui Blumberg, totul se duce dracului.

— Un moment, nu închi...

Agăță receptorul şi ieşi în fugă din incintă. Pe stradă, câțiva trecători întoarseră capul după el. Ocoli magazinul şi nu se opri decât în dreptul stației aeriene. Escaladă scara, sărind treptele câte două, trei odată. Pe terasă aştepta o femeie fără vârstă, cu părul roşcat acoperit cu o rețea aurie. Exact atunci, roverul Protecției trecu pe dedesubt cu toată viteza şi vină strâns către magazin.

— E curat pe dracu'! înjură în gând Gareth şi răsuflă uşurat.

Calculase corect. Iar Raisbeck, aşa cum se aşteptase, jucase fals.

Urcă în primul jet şi se lăsă purtat până în apropiere de punctul terminus, fără a se gândi la ceea ce-l putea aştepta. Mugurii firavi ai unui plan se ițiseră în mintea lui, dar, deocamdată, prefera să nu-i zgândărească.

Coborî, privi cu atenție în jur, dar nu văzu nicio primejdie. Mai avea aproape douăzeci de minute. Străbătu în fugă bulevardul şi se angajă pe una din arterele laterale, burduşite de localuri de mâna a doua şi

de magazine aproape falimentare. Cafeneaua se afla chiar pe colţ. Proprietarul, B. Brunnes, fost traficant, era o veche cunoştinţă.

Îl descoperi în spatele automatului pentru jocuri. Niciun fel de efuziune sentimentală.

— Te caută băieţii veseli şi vrei să te ascund, îl ghici pirpiriul, ştergându-şi degetele cu o cârpă colorată.

— Aproape. Îi explică în câteva cuvinte situaţia. Am nevoie de masca asta pentru o jumătate de oră.

Brunnes îl privi pe furiş, apoi ridică din umeri şi aruncă bucata de cârpă pe maşinărie.

— Cum crezi. Numai să nu mă vâri în vreo încurcătură, că te găsesc şi-n gaură de şarpe. Vino!

Îl băgă într-o cămăruţă strâmtă şi îi dădu hainele cerute.

Gareth se îmbrăcă în grabă şi se postă în spatele tejghelei lucioase. Începu să-şi facă de lucru cu câteva sticle, în timp ce trăgea cu coada ochiului către uşă. Când ceasul de perete montat deasupra uneia dintre ferestre indică scurgerea intervalului de timp hotărât, uşa se deschise fără zgomot şi în cadrul ei apăru un bărbat înalt, îmbrăcat într-o pelerină neagră, cu partea se sus a feţei acoperită de borurile largi ale unei pălării. Privi cercetător în direcţia meselor, apoi se îndreptă către una aşezată în dreptul automatului de jocuri. Se aşeză, cu un gest de uşurare, şi îşi scoase pălăria.

Gareth tresări cu violență şi lovi o sticlă. O prinse exact în clipa în care începea să cadă, o puse la loc, apoi se răsuci către uşa mascată în draperiile roşii, prin care ieşise mai devreme prietenul său Brunnes. Necunoscutul care venise la întâlnire era locotenentul Carl Forbes, şeful său direct în unitatea de Vânătoare şi Gardă.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Draperia se clătină puțin şi dintre pliurile ei apăru capul zburlit al lui Brunnes, care îi făcu semn că afară totul era în regulă. Apucă de mânerele măsuței pe rotile şi se îndreptă cu ea către masă. Locotenentul era aşezat cu spatele către el, aşa încât nu-l văzu când se apropie.

— Domnul doreşte ceva?

Celălalt mişcă mâna, în semn că nu.

— Poate că mai târziu...

Din nou mişcarea nerăbdătoare a mâinii.

— Sau poate că domnul doreşte să discute cu cineva.

— Morgan!

Locotenentul se răsuci fulgerător în scaun.

— Nu ştiam că aveți o voce atât de groasă la telefon. Aş fi putut să jur că nu vă aparținea.

Se aşeză, fără să mai aştepte invitația celuilalt. Cu fața către intrare. Locotenentul îşi trecu mâna prin şuvițele blonde. Se bărbierise proaspăt şi pomeții osoşi îi ieşeau puternic în relief.

— Un modulator de voce, Morgan. Descifrează întreaga gamă de frecvență şi de intensitate a fiecărui

sunet emis, selectând spre amplificare numai anumite secvențe din ele, până când glasul se transformă iremediabil.

Îl privi lung şi clătină din cap.

— Să ştii că am venit singur. Nu trebuie să te temi.

Gareth avea însă o altă părere şi era decis să nu lungească discuția mai mult de un sfert de oră.

— Mai întâi, aş dori să mă lămuriți cui anume mă adresez: locotenentului Forbes sau Lordului Raisbeck?

— Locotenentul Carl Forbes şi-a încheiat misiunea de supraveghere, domnule Morgan. E timpul ca Lordul Raisbek să-şi reia prerogativele. Sunt unul dintre cei trei membri ai Consiliului Director al Institutului de Cercetări Genetice. Din cei doi, se corectă. Mă aflu aici pentru a-ți răspunde la unele întrebări şi pentru a te sfătui cum să acționezi mai departe.

— Nu-mi plac sfaturile, se strâmbă Gareth. A mai încercat unul să mă îndrume şi, în mai puțin de trei ore, a binevoit să o mierlească. Prefer să mă descurc singur. E mai sănătos.

Raisbeck plescăi admirativ din limbă şi-şi împreună mâinile deasupra mesei.

— Trebuie să recunosc că ai făcut-o foarte bine până acum. De aici înainte, însă, nu mai e vorba de pielea dumitale. Fără să ai habar, ții în mâini soarta a miliarde de ființe vii, de la algele unicelulare de care sunt

pline oceanele planetei, până la hibrizii pe care-i goneai prin brusă şi la umanii care te înconjoară. Este vital să mă asculţi şi să-mi urmezi indicaţiile.

Gareth ridică din umeri.

— Lord Raisbeck, din principiu, nu mai cred în nimic axiomatic. Aşa că aştept demonstraţia. Vă avertizez că este necesar să fie foarte convingătoare, pentru a mă reţine în scaun mai mult de cinci minute.

Fuseseră trei cercetări independente una de alta şi toate trei ajunseră la aceeaşi concluzie: viaţa nu ar fi putut să apară în mod spontan pe planetă, conform tuturor legilor viului, care îşi dovediseră de atâtea ori veridicitatea.

Apoi Blumberg descoperise, în arhiva instituţiei, că la concluzia aceasta se ajunsese, în mod regulat, de către cercetătorii fiecărei generaţii anterioare, toţi oprindu-se exact în punctul în care se aflau şi ei.

— Toţi, dar absolut toţi... în acelaşi punct. Îţi este limpede, Morgan? Nici măcar un pas mai înainte, deşi s-au efectuat sute, poate chiar mii de cercetări. Înseamnă că şi noi aveam să păţim acelaşi lucru. Şi l-am păţit.

Viaţa fusese adusă de undeva, din adâncurile nesfârşite ale spaţiului cosmic, de către cineva. De către cineva care amenajase planeta ca pe un laborator pentru experienţe biologice. Fiecare formă vie, vegetală sau animală, fusese modelată şi repartizată într-un anumit Sector, bine delimitat cu baraje radioactive

care nu îngăduiau nici migrația, nici amestecul speciilor.

— Linii evolutive foarte pure, domnule Morgan, care nu au putut să evolueze în niciun fel, pentru că Dumnezeii care ne-au conceput au stabilizat complet sistemul ecologic al planetei, supunând natura rigorilor unei ştiințe absolute. O lume pură unde nimic nu moare, în realitate. Nimic nu se naşte, nimic nu se transformă. Am moştenit aproape tot ce se poate vedea în jur, din generație în generație: de la păduri şi brusă, la oceane, şosele energetice şi Colonie, de la porturi spațiale şi rovere, la haine, hrană, locuințe, magazine şi mod de viață. Pare complet incredibil, dar, din păcate, este numai adevărul.

Nimeni nu murea în adevăratul sens al cuvântului. Pentru că nimeni nu trăia în adevăratul sens al cuvântului. Când fluidul animator înceta, din diverse motive, ambalajul corporal era transportat în imensele congelatoare din subsolul Coloniei şi, în clipa în care automatele dotate cu inteligență socoteau că a sosit momentul revenirii la viață, i se făceau operațiile biologice necesare reanimării, inclusiv transformările genetice care asigurau individului o altă identitate şi o altă memorie.

— Toate acestea le-ai citit, bănuiesc, şi în dosar. Dacă vei fi avut timp.

Lordul Raisbeck oftă, răguşit.

— Dosarul însuşi este moştenit. Nu am idee cât ai apucat să străbaţi din el. Mă interesează dacă Blumberg ţi-a vorbit ceva despre o programare a acţiunilor indivizilor?

Gareth clătină din cap. Privi spre ceas: sfertul de oră trecuse de mult.

— Ipoteze, Morgan. Ne zbatem într-o lume de ipoteze, pe care nu are cine să ni le confirme, pentru că, **Ei, Creatorii**, sunt departe, poate la celălalt capăt al Galaxiei, poate într-o altă Galaxie. Poate că într-un alt univers. Ştii că suntem condamnaţi să nu putem avea nicio iniţiativă personală? Probabil că singuri am fi putut descoperi zborul în spaţiu, sisteme solare îndepărtate, civilizaţii străine... Aşa, am moştenit de-a gata un număr limitat de cunoştinţe astronomice, instrumente optice cu puteri reduse, nave cosmice automate, care nu trec mai departe de orbita Azolei. Nimeni nu a izbutit să perfecţioneze nimic, pentru că în creierele noastre sunt blocaje care se opun ori de câte ori se încearcă depăşirea unei stări de lucruri. Ne-au construit după chipul şi asemănarea lor, dar ne-au obligat să ne târâm în ţărână, fără posibilitatea de a ne ridica ochii. Nu e numai umilitor, ci şi grotesc, pricepi? Să le spui asta, Morgan, să le spui asta... Atunci...

Parcă îi trăsese o palmă. Parcă îl scuipase de faţă cu toată lumea.

— Nu înţeleg.

Raisbeck îl privi iar lung şi clătină din cap. Nu avea nicio importanţă, nicio importanţă, adăugă. Tot Blumberg descoperise şi Drumul. De fapt, nu Drumul în sine, ci localizarea lui în memoriile anexe ale Ordinatorului Central. O cale de acces către inima planetei.

— Au ascuns ceva acolo, Morgan, ceva care ne devine necesar, cu regularitate, la fiecare sfârşit de ciclu. Suntem foarte aproape de un asemenea final şi îi simţim din plin nevoia. Avem aproape certitudinea că fiecare generaţie şi-a trimis ambasadorul ei acolo. Am găsit inserate semne simbolice în memoriile axiale. Cei ce au ajuns în adânc s-au întors cu frânturi de informaţii, de cele mai multe ori de neînţeles. Apoi ciclul s-a încheiat şi întreaga generaţie umană a mers la culcare în Congelator. Noua generaţie a luat-o de la capăt.

— Şi de ce tocmai eu? îşi frecă nasul cu arătătorul Gareth.

— Din cauza structurii genetice. Eşti o uluitoare aberaţie genetică. Construcţia ta s-a făcut după alte tipare. N-ar fi exclus...

Dar nu-şi continuă gândul.

N-ar fi exclus ca tot eu să fi fost şi în generaţiile anterioare **Ambasadorul** trimis către locul secret de sub scoarţa planetei, gândi Gareth şi un soi de amărăciune se ridică în el, învăluindu-l în apa sa călduţă. N-ar fi exclus ca de zeci de mii de ani să nu fi făcut altceva decât să fi luat etern de la capăt unul şi acelaşi drum, cu siguranţa ingenuă că de fiecare dată e începutul.

Se uită pe furiş la ceas: se scursese aproape o oră.

O interdicţie biologică de origine necunoscută se opunea oricărei tentative. Ultima din încercările anterioare fusese a lui Thomas. Nu mai primiseră niciun semn de la el şi bănuiau că zăcea mort, poate chiar în apropierea intrării.

— Au rămas multe necunoscute, se strâmbă Gareth. Asta dacă vă accept povestea. Una singură vreau s-o lămuresc pe loc: ce s-ar întâmpla dacă, dintr-un motiv sau altul, n-aş ajunge acolo?

Raisbeck se întinse peste masă şi îl apucă de rever.

— La sfârşitul fiecărui ciclu, lumea, aşa cum o cunoaştem noi începe să se dezagrege, Morgan: speciile se hibridează spontan, apoi migrează, străpungând neiertătoarele bariere energetice; valul de violenţă şi de decadenţă, la nivel social, creşte într-un ritm uluitor, inteligenţa umanilor începe un rapid proces de degradare. Sunt fenomene care anunţă clar un sfârşit de lume, altul decât cel programat. S-ar putea ca Blumberg să fi avut dreptate şi totul să fie programat: orice element viu are un început, o culminaţie şi un sfârşit. Poate că finalul nostru adevărat este în funcţie de un element care stă să se petreacă. Şi de mii şi mii de ani ne mişcăm între viaţă şi moarte, aşteptându-l.

Îi dădu drumul şi se aşeză la loc. Restaurantul era în continuare pustiu. Sticlele luceau în lumina vineţie, atrăgând privirile asupra etichetelor cu stimuli vizuali.

— Ipoteze, Morgan, ipoteze. Şi tocmai pentru că nu există dovezi certificatoare, Blumberg voia să nu intervenim în proces, ci să-i lăsăm spontaneitatea şi întâmplarea la dispoziție. Eu am fost pentru depistarea dumitale şi intervenția hotărâtă în sistem. Cel de-al treilea, al cărui nume ți-l voi dezvălui mai târziu, încearcă să rămână neutru. Cât va mai putea. Blumberg a dorit să te elimine din ecuație de mai multe ori, pe cont propriu, aşa încât am fost obligat să iau parte, în mod direct, la joc, pentru a te proteja. Acum, Blumberg e mort, dar nu ştiu în ce direcție se va orienta cel de-al treilea. Protecția are însă dispoziție să te captureze şi, dacă nu te poate neutraliza astfel, să te lichideze. Blumberg a avut relații mai întinse ca ale mele. Din păcate.

Tăcu o clipă, meditativ, apoi îşi drese vocea:

— Vrei să-mi aduci o cutie cu bere?

Gareth rămase însă nemişcat.

— În regulă. Nu m-a urmărit nimeni, Morgan, şi nici nu am anunțat pe nimeni. Suntem în siguranță aici, e bine?

— E bine, confirmă celălalt, după care se ridică de la masă şi reveni în încăperea alăturată, în care se afla refrigeratorul.

Scoase o cutie, o desfăcu, apoi căută un pahar şi o tavă. Reveni după câteva minute. Lordul Raisbeck zăcea cu corpul răsturnat pe masă şi cu mâinile atârnând pe lângă scaun. Un stilet cu lamă îngustă şi subțire răsărea din pelerină, între umerii cocârjați.

DOUĂZECI ŞI OPT

Pe Sandra o găsise în bucătărie, pândindu-i mişcările cu un licăr de groază în priviri. Îşi ţinea mâinile ascunse la spate. Gareth bănuia, în căldura şi tremurul lor, trupul subţire al paralizorului.

— Cum ai putut să faci asta?! ţipase atunci când încercase să treacă de prag şi să se apropie. Nu te mişca! Nu te mişca! Era cea mai bună prietenă a mea. De ce ai lovit-o şi ai legat-o de scaun? Cine eşti tu, Gareth Miller Morgan? Cei de la Protecţie mi-au prezentat dovezi clare asupra unui accident genetic, care îţi afectează structura personalităţii.

Se întorsese cu faţa către zid şi ridicase mâinile la ceafă, exact ca şi prima dată când se întâlniseră. Îi vorbise obosit şi scurt despre bănuielile sale, despre lipsa fardurilor din locuinţă, despre caracterul de improvizaţie de moment al unor elemente ale apartamentului, despre captatorul de sunete uzate din încăperea de la etaj.

— Încearcă să te pui în locul meu: urmărit de Protecţie pentru delicte necomise, arestat, încercările de

asasinat... indivizi sonați care vor să mă lămurească despre faptul că aş fi indispensabil într-o uriaşă bătălie pentru salvarea lumii... dacă nu aş şti că realitatea nu poate fi dublată, aş crede că sunt într-o stare de transă continuă şi că cineva îmi rescrie destinul. Încearcă să te pui în locul meu, repetase şi ridicase pentru o clipă mâinile deasupra capului. Am fost convins că eşti în legătură cu agenții Protecției şi că nu m-ai dat pe mâna lor, pentru că mai urmăreai ceva. Nici acum nu sunt chiar sigur că nu faci un joc dublu. Sunt prea multe coincidențe şi prea puține explicații.

Îl crezuse, pesemne, pentru că azvârlise paralizorul, dusese mâinile la ochi şi izbucnise în plâns. Îi luase ceva timp până reuşise să o potolească şi să o facă să îşi strângă câteva lucruri într-o geantă de voiaj. Plecaseră în grabă, după ce mai întâi Gareth se asigurase că în apropiere nu pândea nimeni. Pentru prima oară de când intrase în colcăiala asta ucigaşă, avea un plan trasat până la capăt.

Despre el îi vorbea acum, trântit pe patul îngust, cu mâinile sub cap şi cu paharul de Uzo alături, pe noptieră. Femeia stătea pe scaun şi îl asculta, cu coatele rezemate de tăblia mesei.

— În dosar, o mare parte a informațiilor făcea referire la cealaltă Față a Lumii. Cred că era o manieră simbolică de a defini un spațiu modular care asigura, prin contrapondere, echilibrul părților sistemului social.

O privi câteva clipe nehotărât, apoi surâse:

— Mă exprim prea tehnic, nu? Nici eu nu înțeleg, în fapt, mare lucru. Asta era însă formularea Lordului Blumberg. Trebuie să fie vorba de un loc unde se petrec fenomene care afectează, direct sau indirect, viața noastră cotidiană. Un loc unde e obligatoriu să ajung, pricepi?

— Pricep, răspunse Sandra și își masă fruntea. Și ce vrei să faci?

— Să capăt un sfat, o indicație, o pistă pe care să merg. Într-un cuvânt, să-l găsesc pe cel de-al treilea Lord, mai înainte să i se întâmple ceva neplăcut. Să-mi spună cum se numește spațiul respectiv și să-mi furnizeze coordonatele cu ajutorul cărora să reușesc să-l identific.

Afară, dincolo de geamurile murdare ale motelului, Nictare își prelingea razele galbene peste zidurile în ruină ale uriașului rezervor de apă, părăsit de multe zeci, poate chiar sute de ani.

Sub cupola Coloniei, lucrurile se degradează incredibil de încet, gândi Gareth, cu ochii închiși. Ca și cum ar aștepta pe cineva să se întoarcă și să le utilizeze din nou. Ca un om care pleacă într-o călătorie plină de primejdii și, deși știe că s-ar putea să nu se mai întoarcă, își închide casa cu grijă.

— Al treilea Lord a fost arestat de Protecție și transportat în secret pe Azola, spuse încet de tot femeia.

Dincolo de peretele dinspre uşă se auzi un sunet ascuțit, care-i făcu să tresară.

— Nu înțeleg, se bâlbâi Gareth, deşi înțelesese foarte bine.

— L-au arestat şi l-au sechestrat pe Azola încă din timpul nopții. Au anunțat la holovizor, când mă interogau. De la prima oră a dimineții s-au închis toate porturile stelare şi s-a interzis orice zbor. Nu vor ca tu să ajungi pe Azola. Eşti obligat să rămâi aici şi să te descurci singur.

Din nou, zgomotul se făcu auzit pentru câteva clipe prin aerul neclintit, apoi cineva ciocăni discret la uşă. Gareth sări din pat şi se lipi de zidul din spatele uşii. Îi făcu semn femeii să răspundă.

Sandra se apropie de uşă şi rămase o clipă şovăitoare, înaintea ei.

— E cineva?

— Serviciul de cameră, se auzi glasul înfundat al unui bărbat. Nu ați comandat o sticlă de Uzo şi prânzul?

Gareth dădu afirmativ din cap şi îi arătă din ochi blocajul magnetic.

— Imediat, spuse Sandra şi răsuci comutatorul.

Uşa se trase încet într-o parte şi un cărucior alb, pe rotile, îşi făcu apariția peste prag. Bărbatul scund, îmbrăcat în uniformă crem, specifică angajaților motelului, o împinse către cealaltă masă şi descărcă pe ea

tacâmurile, farfuriile, sticla şi paharele. Nu aruncă priviri curioase nici în stânga, nici în dreapta, şi ieşi foarte drept, conducând cu un singur deget platforma transportoare.

— Exact la timp, râse Gareth, aşezându-se pe unul din scaune. Mi-era o foame teribilă. Să vedem ce este aici...

Ridică unul dintre cele două boluri metalice şi un miros apetisant de friptură se răspândi în încăpere. Erau radiuşi înăbuşiţi, garnisiţi cu legume verzi.

— Radiuşi cu ţepi, se bucură bărbatul şi îşi trase o porţie zdravănă pe farfurie. Sunt târâtoare de mlaştină. Am participat în câteva rânduri la misiuni de capturare a lor şi-mi amintesc că am făcut nişte focuri grozave ca să-i prăjim. De o parte ne pândeau caimani, de cealaltă scafopode veninoase. Ai mai gustat până acum?

Femeia dădu din cap că nu şi se aplecă deasupra vasului, examinând cu atenţie bucăţile roşietice. Gareth nu ştiu dacă trebuie să citească dezgust sau curiozitate în ochii ei. Îi puse două exemplare late şi turnă peste ele sosul verzui.

— Curaj, o îndemnă. Nu vei muri dintr-atât.

Sandra rupse o fărâmă cu furculiţa şi o băgă, cu reţinere, în gură.

— Nu e rea, constată şi prinse curaj.

Mâncară în tăcere. În celălalt vas se afla o salată de fructe. Gareth luă de câteva ori şi renunţă în favoarea

însoțitoarei. Se ridică de la masă, se învârti câțiva paşi prin cameră, ca să se dezmorțească, şi înțepeni în fața uşii.

— Tu ai lipit biletul ăsta? întrebă, deşi ştia că femeia nu se depărtase de masă. Îl dezlipi şi veni cu el la fereastră. „Te aştept la răsăritul lui Phaos, în spatele depozitului. Cred că există o posibilitate de scăpare. Ai încredere, Rees."

— Tu ai lipit biletul pe uşă? repetă, privind-o insistent.

Sandra dădu din cap.

— Atunci, serviciul de cameră, înțelese Gareth şi se repezi la telefon.

Bătu de câteva ori în furcă şi formă numărul de apel.

— Recepția? Alo, recepția... vreau să vorbesc cu angajatul care ne-a adus masa. A plecat?... Acum cinci minute... Şi nu ştiți unde locuieşte? Mulțumesc.

Agăță receptorul. Se apropie de masă şi îşi turnă un pahar plin cu Uzo. O întrebă din ochi dacă doreşte, apoi turnă câteva degete şi în celălalt.

— Era un angajat cu ziua. Îi puse o mână pe umăr. Prea multe coincidențe, înțelegi? De unde au ştiut că voi trage la acest motel nenorocit, pentru a angaja un om de serviciu special ca să mă contacteze? Şi, mai ales, în ce scop? Prea multe coincidențe, nu crezi?

O zgudui uşor.

— Pentru asta îți spuneam că nici chiar în clipa de față nu sunt sigur că nu joci un joc dublu.

Bău din lichidul parfumat şi uşor amărui, după care lăsă paharul pe masă şi se îndreptă spre dulapul încastrat în perete. Scoase haina şi o trase pe umeri. Sandra îl privea nemişcată.

— Pleci undeva?

Bărbatul rânji. Îşi scutură un fir de praf de pe rever.

— Îmi trebuie o armă. Jocul a devenit mult prea periculos pentru a-l continua cu mâinile goale. Revin repede. Te sfătuiesc să nu te mişti de-aici. Şi nici să nu încerci să telefonezi cuiva, pentru că voi cere la recepţie să-ţi intercepteze convorbirile.

Femeia îşi muşcă buza de jos.

— Ce ai de gând cu mine?

Gareth se opri în prag. Deblocă siguranţa.

— În mod normal, ar trebui să te ucid. Respectând regulile jocului, asta ar însemna să elimin acum un personaj neutru, care ar putea deveni incomod mai târziu.

Sandra păli şi înghiţi în sec. Mâna care ţinea paharul începu să tremure.

— Nu îţi surâde perspectiva, rânji bărbatul. Nu am s-o fac, însă. Ar fi prea simplu. Şi lucrurile prea simple ascund întotdeauna capcane. Vei merge cu mine. Ca ostatică. Deşi nu te voi lega, ca pe prietena ta. Dacă în spatele tău se ascunde organizaţia care mă hăituieşte, vei fi garanţia că voi rămâne în viaţă până ce părăsesc Colonia. La revedere.

Îi făcu semn din degete şi ieşi.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Răspunsul că merge să-şi cumpere o armă fusese numai pe jumătate adevărat. Îl interesa, în mod cu totul particular, persoana lui Rees. Deoarece motelul în care se adăpostise după ce părăsise locuința Sandrei era un loc cunoscut, datorită lui Thomas. Iar Thomas îl asigurase, când îl condusese acolo pentru a asista la întâlnirea sectei secrete a nictarienilor, că nimeni, cu excepția lui, nu mai are habar despre existența lui.

Patronul, bătrân şi nebun, partizan al nictarienilor, nu primea în vizuină decât persoane cunoscute şi de încredere. Nu-i plăcuse atunci spectacolul oferit de slujbele semireligioase ale sectei, dar rămăsese în grațiile bătrânului. Şi îl mai vizitase uneori, în absența lui Thomas. Iar acum descoperea – fără prea multă surprindere, că era aşteptat şi inclus într-un plan de joc cu bătaie lungă.

Hotelul se găsea la capătul înfundat al unei artere intens circulate altădată. În spatele său se afla rezervorul de apă, căzut în paragină. Mai în spate încă, în-

cepeau periferiile, spaţii uriaşe acoperite cu sticlă opacă, în care funcţionau uzinele de sinteză şi de reproducere a organismelor vii. Gareth nu le văzuse niciodată. Pentru a avea acces dincolo de barierele de radiaţii, aveai nevoie de un permis special. Care nu se acorda decât cu mare greutate. Ştia însă, aşa cum ştiau toţi vânătorii, că într-acolo erau dirijate toate capturile pentru a fi reproduse, iar apoi direcţionate în zonele necesare repopulării.

Se opri la marginea bordurii şi aşteptă un Deplasator personal. După câteva minute, îşi făcură apariţia, de după clădirea înaltă a Granului, formele fusiforme a două aparate libere. Ridică braţul şi cel de pe urmă se opri în faţa sa, fără cel mai mic zgomot. Carcasa galbenă alunecă într-o parte şi vocea plăcută a sintetizatorului îl invită să urce. Se instală în scoica fotoliului comod şi tastă pe circular numărul contului din bancă. După câteva secunde, pe ecranul minuscul apăru o dungă neagră transversală.

— Regretăm, domnule, reveni sintetizatorul, contul dumneavoastră nu poate fi activat. A fost blocat dintr-o dispoziţie superioară a băncii. Vă rugăm să părăsiţi deplasatorul.

La dracu'! înjură furios Gareth, în timp ce cobora. Nu îi mai rămânea altceva de făcut decât să fure o armă.

Chipul muştăriu al lui Nictare cobora vertiginos către buzele hulpave ale acoperişurilor înalte. Grăbi

pasul şi se înfundă într-un ghem de străzi înguste şi şerpuite, care îl scoaseră, în mai puțin de o jumătate de oră, în apropiere de Bulevard, în spatele Centrului Energetic. Exista riscul de a întâlni barajele celor de la Protecție sau chiar de a fi recunoscut, din pricina uriaşelor afişe-portret cu care împânziseră Colonia. Dacă nu se mişca repede şi eficient acum – *acum*, îşi sublinie Gareth, înfigându-şi unghiile în podul palmei –, risca să rămână blocat într-o încăpere oarecare şi să asiste pasiv la derularea evenimentelor... Simțea instinctiv că nici Blumberg şi nici Raisbeck nu îl mințiseră când îi spuseseră că prezența sa era vitală într-o anumită succesiune a evenimentelor. Nu-l interesa să participe neapărat la ele, pricepea însă tot mai clar că nu avea voie să se izoleze de ele, dacă voia să scape cu viață.

Clădirea Centrului Energetic avea forma unui cub cu fețele colorate în nuanțe diferite de albastru. Era efectul produs de geamurile polarizate, comandate să reflecte lumina galbenă a lui Nictare într-un anumit spectru vizibil.

Nu se vedea niciun filtru. Gareth respiră uşurat şi se grăbi să ocolească rondurile de rododendroni din fața imensei intrări în incinta centrului. Dincolo de el se zăreau construcțiile lamelare ale magazinelor de antichități aparținând concernului „Vitalis". Ochi o firmă minusculă, specializată în vânzarea armelor

vechi, şi intră, după ce se asigură că deasupra uşii de sticlă nu se afla niciun identificator holografic.

Trecu rapid în revistă câteva rafturi încărcate cu tot felul de arme, cele mai multe complet necunoscute şi, în cele din urmă, se aşeză la rând în spatele a doi bărbaţi cu păr grizonat şi costume albe, la standul cu arme paralizante. Avea nevoie de una puternică, menită să îi permită să acţioneze la distanţă, chiar dacă modelul nu era tocmai nou.

Cei doi din faţă aleseseră un model primitiv de spray şi-l probau cu încântare pe omul-lynx, care mârâia întruna din spatele liniilor energetice.

După un interval de câteva secunde, trupul îmblânit se zgârci şi se prăbuşi pe podea. Tubul, de mărimea unui pumn, fu împachetat într-o carcasă subţire de harva şi dispăru odată cu cei doi, în direcţia altor standuri.

Gareth solicită un baston neuronic. Exista doar un singur exemplar, foarte lucios, din cauza unei îndelungate folosiri. Aparţinuse unui vânător de hibrizi, îi explică îndatoritor vânzătorul, prezentându-i prospectul de utilizare. Îl părăsi pe suport, ca şi cum nu l-ar fi interesat în mod deosebit, şi îi ceru una din vergelele flagelatoare expuse pe ultimul raft. Când bărbatul se răsuci către locul indicat, Gareth înşfăcă bastonul şi îl atinse pe ceafă, în spatele urechii. Vânzătorul gemu slab şi încremeni în poziţia în care-l surprinsese atacul.

Fără să se grăbească, Gareth băgă bastonul pe mânecă, după ce îi cuplă siguranța, şi părăsi magazinul.

În stradă se lăsă în voia forfotei mulțimii, care îl târî în direcția Parcului Public. Nictare se prăbuşise dincolo de clădirile lamelare, lăsând în aer paiete albicioase. Primul baraj era organizat în apropierea celor trei arteziene cu jet suspendat. Un interdictor subțire ca un fir vibra abia perceptibil de-a latul trotuarului, dirijând trecătorii către o fantă îngustă de trecere.

Ieşi din flux, intră într-un restaurant de peste drum şi merse direct la toaletă. Deschise fereastra ce dădea spre curtea interioară şi încălecă pervazul. Sări şi aşteptă câteva clipe nemişcat, în spatele unor tomberoane cu resturi: nu îl urmărise nimeni. La câțiva metri, o uşă aştepta întredeschisă. Pătrunse într-un coridor slab luminat. Lăsă în pace intrările ce se înşirau simetric pe stânga şi pe dreapta, urmărind linia fosforescentă de pe zid.

Dincolo de primul cot zări holul larg al unui hotel. Afară, lipiți cu spatele de peretele de sticlă, doi agenți ai Protecției vizionau plictisiți un film identic cu cel de care tocmai scăpase. Se furişă în spatele unei gigantice flori palmate care împodobea drumul către lift şi aşteptă să iasă cineva.

După câteva minute, uşile automate se deschiseră şi îşi făcură apariția doi bărbați în vârstă, cu bastoane diaflux în mână. Se grăbi înspre ei, zâmbi cât putu mai

slugarnic şi arătă cu bărbia către bagajele uşoare. Cei doi îşi aruncară o privire interogativă, înălțară din umeri şi consimțiră. Îi urmă, mai întâi către recepție, apoi către ieşire.

Agenții nu le dădură nicio atenție. Gareth coborî treptele în fugă şi opri un deplasator, înghesui bagajele pe bancheta din spate şi îi invită pe cei doi să urce. Acceptă cartea de credit cu aerul cel mai firesc din lume, se înclină umil, apoi, când agenții întoarseră capul în direcția unui vălmăşag produs de înghesuială, profită să se alăture celor doi care tocmai depăşiseră filtrul.

Îşi zări unul dintre portrete proiectat pe suprafața mată a unui spațiu expozițional, suprapus peste tablourile suprarealiste alcătuite de ciberii neuronali ai firmelor de design industrial şi de arte plastice.

Cinci operatori acarieni, cu însemnul Arahnidei artropoda pe cercul galben de pe mâneca dreaptă, îl admirau rezemați de cilindrul răsturnat al unui variator molecular şi beau bere din cutii de plastic.

„Nu sunt tocmai uşor de recunoscut", gândi Gareth după ce trecu prin fața lor, fără ca măcar să fi fost învrednicit cu o privire. Sau poate că interesat să mă captureze e numai serviciul de Protecție, celor din jur nu le pasă de amenințarea potențială pe care o prezint.

Ajunse în dreptul Depozitului de ambalaje biologice exact în clipa în care Phaos îşi săltă nimbul violet în spatele munților îndepărtați, alungând nerăbdător

întunericul. Se apropie precaut de clădirea înaltă, cu şase etaje. Porțile erau larg deschise şi trei rovere uşoare pluteau la câțiva metri de sol, în aşteptarea vânătorilor plecați să perfecteze actele. Îşi aminti de nu prea îndepărtata noapte în care propriul rover plutea în aşteptare, cu trupul omului-câine bine închingat înăuntru.

Ridică din umeri şi merse cu paşi măsurați de-a lungul aleii, către colț.

Un funcționar şi doi gardieni îl depăşiră, salutându-l din cap. Le răspunse în acelaşi fel. Putea foarte bine să fie o cursă. Existau 90% şanse pentru aşa ceva. Oricum, alt drum nu mai era. Dacă al treilea Lord Genetician fusese arestat şi îndepărtat pe Azola pentru a-l izola de el, se putea întâmpla ca izolarea să fi dat greş, iar biletul primit îi oferea o pistă. Nimeni nu venise să-l aresteze, deşi expeditorul rândurilor îi cunoscuse adresa.

Nimic nu l-ar fi putut convinge să vină la depozit, gândi Gareth, privind cu precauție dincolo de colț, dacă n-ar fi fost semnătura... acea semnătură! Pentru că Rees era mort şi cadavrul său, contorsionat din pricina otrăvii cu miros de migdale, stătea cuminte într-unul din refrigeratoarele subterane.

— Hei, Gareth, puiule. Mă bucur că nu te-au măcelărit încă blestemații ăştia! Să ne grăbim, că n-aş putea să pun pariu că n-au mirosit ceva.

Gareth se răsuci fulgerător, cu bastonul paralizor în palmă. La doi paşi în spate, îl privea prietenos func-

ţionarul pe care tocmai îl depăşise cu câteva secunde mai înainte. Îşi scoase chipiul albastru şi ochelarii.

— Thomas! articulă răguşit. De unde dracu' ai răsărit?

Thomas îşi duse degetul la buze şi îi făcu semn către pista de aterizare cu cercuri fosforescente.

TREIZECI

Două rovere mari de transport tocmai îşi făceau apariţia după colţ şi se îndreptau către spaţiile de staţionare. O armată de funcţionari, îmbrăcaţi în salopetele negre ale Consorţiului de Achiziţii, năvăli din toate direcţiile, conducând maşinuţe electrice sau tărgi imense pe pernă de aer. O alarmă prinse să sune strident într-o parte şi un jet cu dungă fosforescentă de jur-împrejur apăru din spatele unui grilaj al depozitului.

— Căpitanul Vine! tresări Thomas. Să mergem!

Îl apucă de braţ şi îl trase în direcţia depozitului. Gareth se smuci înapoi.

— Nu fi prost! şuieră Thomas. E singurul loc unde nu se vor gândi niciodată să te caute în următoarea jumătate de oră.

Gareth remarcă forma individualizatoare a pronumelui, dar nu spuse nimic. Alte lucruri se cereau rezolvate acum.

Se strecurară printre oamenii grăbiţi care descărcau din rovere lăzi mari, izolate şi cilindri transpa-

renți prin care se zăreau, plutind în lichidul conservant, fragmente de diferite dimensiuni din corpul hibrizilor, supuşi experienţelor Institutului. Gareth se strâmbă scârbit şi îşi întoarse privirile.

— Credeai că îi prindem ca să le comandăm costume şi să îi ducem la cinema? ricană Thomas foarte aproape de ureche.

Intrară într-o hală imensă, de-a lungul pereților căreia se înşirau cumințti sute de tuburi asemănătoare celor de afară. Doi gardieni, cu căştile date pe ceafă, le strigară ceva printr-o portavoce, dar din cauza vânzolelii din jur nu înțeleseră nimic. Thomas ridică mâna şi văzu, cu uluire, în palma desfăcută, o minusculă sferă strălucitoare, de care îşi amintea cu siguranță că o mai zărise undeva. Pe culoarele subterane ale Institutului, în mâna copiei sale genetice cu păr albastru. Vru să întrebe ceva, dar celălalt dădu din cap negativ şi îl luă din nou de braț. Gardienii întrerupseră bariera genetică, permițându-le accesul către scara metalică în spirală, care şerpuia de-a lungul unui stâlp metalic, către o platformă ce înconjura hala, cam pe la jumătatea înălțimii.

Când păşiră pe platformă, Gareth văzu un şir lung de cabine din sticlă opacizată, legate între ele printr-o intensă plasă energetică, strălucind tremurător în lumina slabă din hală.

— Ce-ai văzut jos, în tuburile de conservare, sunt hibrizii capturați. Ceea ce vezi aici sunt hibrizii prefa-

bricați în uzinele de sinteză, gata să fie transportați în Sectoare şi eliberați, pentru a fi capturați de Vânători.

Gareth se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Nici noi, zâmbi celălalt şi Gareth putea să jure că în acele momente spunea adevărul.

Remarcă din nou forma specifică, globalizatoare, de această dată, a pronumelui folosit, dar renunțase deja să pună întrebări.

Se strecurară printre cabine şi Thomas îl introduse într-un coridor îngust, a cărui intrare nu se vedea dinspre capătul scărilor. Era foarte scurt şi dădea într-un birou cu uşă cromată. Un gardian dormea pe un scaun, cu arma pe genunchi. Când îi văzu, sări în picioare şi salută. Thomas formă un cifru scurt pe terminal şi uşa alunecă într-o parte. Intrară.

Totul era foarte modest, remarcă Gareth: un birou, două scaune, un dulap, o consolă cu terminal şi un tablou holografic impresionist. Rămase cu gura căscată: numai în primele clipe tabloul lăsa senzația de artă impresionistă. După ce ochii prinseră să se obişnuiască cu arabescul culorilor, din ramă înțepeni, în cele din urmă, un chip cunoscut. Propriul său chip! Pocni din degete nervos.

— Eşti un personaj important, prietene, râse Thomas, urmărindu-i privirile. Ia loc. Avem la dispoziție mai puțin de o oră pentru a lămuri unele chestiuni şi, mai ales, pentru a te convinge.

— Aproape o oră...

— Până la răsăritul Odrei, ca să fiu mai exact. După aceea, vei avea exact timpul necesar să pilotezi roverul până la locul unde ne-am despărțit: până la mlaştină.

Îşi muşcă buzele.

— Şi de ce crezi că aş face-o?

— Ei, vezi? Pentru asta am acest răgaz la dispoziție. Să o luăm de la început, ce zici? De astă dată, de la începutul începutului.

— Un moment.

Gareth îşi puse încet de tot mâinile pe birou.

— Un moment... Să o luăm de la început, O.K. Adică să presupunem că nu aş fi venit sau că nu aş fi primit biletul...

Thomas dădu din cap. Îşi aprinse un trabuc şi căută o scrumieră. Renunță. Trase un dosar, pe care scutură scrumul.

— Ai fi ajuns aici, oricum. Omul nostru, care te-a însoțit cea mai mare parte a timpului, avea instrucțiuni precise.

— Omul vostru, adică...

— Exact, Sandra. Bănuiai ceva, dar nu ştiai de unde să răsuceşti informația pentru a o înțelege. Gareth, timpul se scurge şi nu lasă loc pentru întrebări inutile. Să le plasăm, cel mult, în partea finală. De acord?

Dădu din cap. Nu avea de ales.

— Ciclul se apropia de sfârşit, spuse Thomas, gânditor. Tot mai multe semne mărturiseau închiderea încă a unei etape biologice. Cercetătorii Institutului descoperiseră că experienţele prin care se străduiau să înţeleagă tainele vieţii şi ale societăţii nu erau deloc noi. Repetiţii, dragul meu. Există informaţii în memoriile auxiliare care confirmă lipsa completă de inventivitate şi caracterul strict mecanicist al activităţilor desfăşurate şi crezute de noi absolut inedite. Cei de dinainte au lăsat date complete în acest sens, precum şi menţiunea cum că alte date, absolut asemănătoare, se află în alte paliere, mai profunde, ale memoriei centrale, dar că accesul la ele e determinat de o anumită structură genetică. Suntem sintetizaţi în incubatoare, crescuţi şi îndrumaţi către serviciile care ni se potrivesc, conform construcţiei genotipului. De multe mii, poate chiar de milioane de ani se întâmplă acelaşi lucru.

Până aici nimic nou, gândi Gareth. Thomas era de acord cu Blumberg şi amândoi cu informaţiile strânse între copertele dosarului.

— Sigur că suntem de acord, şi eu, şi Blumberg am avut acces la dosar. Thomas nu mai râdea. Nu trebuie să te surprindă: şi eu deţin capacitatea de a citi gândurile.

Gareth se ridică pe jumătate în scaun, cu ochii scăpărând.

— Eşti o copie!

— Sunt o copie, recunoscu neutru celălalt. După o clipă de reflecţie, adăugă: Mai bine m-ai lăsa să vorbesc. Mai avem doar 35 de minute. Datele s-au acumulat singure. Tot ce a fost viu s-a născut prin sinteză, în laboratoarele Institutului, s-a mişcat uniform şi mecanic, conform unor elemente prestabilite, ciclurile s-au repetat cu regularitate, nimic nu s-a mai construit şi nu s-a mai dărâmat, într-o Colonie oferită odată pentru totdeauna...

— Toate astea mi le-a povestit şi Blumberg.

— Ştiu, se arătă de acord Thomas. Ceea ce nu a apucat să-ţi spună este tocmai elementul esenţial: noi bănuim că totul a fost conceput şi construit de trimişii unei civilizaţii îndepărtate, nu ştim în ce scop, care, atunci când au părăsit planeta, în grabă, au lăsat lucrurile pregătite pentru a-i reprimi când se vor întoarce.

Strivi trabucul de coperta subţire.

— Nu s-au mai întors niciodată. Insesizabil, viaţa turnată aici în forme foarte bine stabilite a evoluat. Dar probabil că şi asta era prevăzut în planurile lor. Aşa s-au născut Ciclurile şi obligativitatea a tot ceea e viu să o ia de la capăt la sfârşitul unei anumite perioade de timp.

Făcu o pauză şi îl privi. Gareth nu se mişcă.

— Probabil că te întrebi de ce naiba ocolesc atât de mult şi nu-ţi răspund la problema care te roade de

două zile şi două nopţi: ce legătură ai tu cu toate astea. Dintre toţi umanii sintetizaţi în incubatoare, tu eşti singurul posesor al unui genotip complet necunoscut. Nu s-a găsit nici măcar embrionul hărţii tale genetice. Ordinatorul central a refuzat să furnizeze vreo relaţie în ce te priveşte. Pe scurt, Lorzii Geneticieni au bănuit că trebuie să fii unul dintre **EI**, rămas aici pentru a proteja sistemul, în cazul apariţiei un pericol necunoscut.

Gareth îşi fixă atenţia asupra mâinilor: nu tremurau. Auzise cuvintele celuilalt, dar nu avusese timpul sau voinţa de a le penetra sensul. Sau, dacă o făcuse cumva, subconştientul său refuza să îi acorde statut de realitate.

— De ce te-aş crede? articulă rar.

— Sunt secretarul celui de-al treilea Lord Genetician, Brunhes. Eşti pus sub supraveghere de foarte mult timp. Acum un an şi jumătate, Lordul Brunhes a decis să îţi devină coleg. Se confirmase o descoperire mai veche, dar care nu deţinuse până în acel moment dovezi evidente ale certitudinii sale – cealaltă faţă a lumii. Undeva, în subsolul planetei, se afla o construcţie ciclopică, motorul a tot ceea ce vezi mişcând în jurul tău. Acolo vei găsi răspunsul la întrebările care se pun de multe mii de ani.

Monitorul bâzâi scurt şi o pâlpâială stinsă însoţi apariţia pe ecran a câtorva cuvinte şi cifre. Thomas se strâmbă şi formulă un răspuns.

— Roverul e gata. Mai avem la dispoziție cinci minute. Trebuie să ajungi la vizuina hibrizilor, aceea pe care am căutat-o şi eu, după ce ne-am despărțit. Este vorba, de fapt, de o peşteră naturală ale cărei caverne coboară, printr-un puț imens, către inima planetei. În a treia sală se află un baraj biologic de origine necunoscută, care ucide instantaneu orice ființă vie care încearcă să-l depăşească. Tu vei trece, însă.

Thomas întinse mâna şi-l bătu uşor peste degete.

— Te va proteja necunoscutul tău cod genetic. Ai mai pătruns şi altădată, încearcă doar să-ți aminteşti.

Gareth căscă uluit gura, dar nu reuşi să articuleze nimic.

— Ai fost folosit, în fiecare Ciclu, în acelaşi scop. Niciodată nu ai apucat, însă, să spui Adevărul.

Thomas râse cu amărăciune.

— Tot ceea ce vezi reprezintă copii ale unor matrițe perfecte. Dar copiile nu au memorie.

— Vrei să spui că...

— Că eşti o matriță. Că, de fiecare dată, eşti originalul, Gareth. Că eşti singurul menținut în viață nu prin copiere, ci prin conservare. Habar nu avem cum ați reuşit. Pentru că tu eşti unul dintre Creatori.

TREIZECI ŞI UNU

Roverul îi aştepta, susurând uşor în imensitatea halei, alături de tuburile din primul rând. Un gardian cu portavoce se învârtea în jurul său şi se străduia să decupleze sistemul auxiliar de frână mecanică la sol. O lumină galbenă, căzută perpendicular pe ax, scotea străluciri stinse din fuzelajul murdar de praf.

— Acesta este aparatul. Thomas bătu cu palma într-un flaps. E singurul pe care l-am putut ascunde de ochii celor de la Protecţie.

Gareth se trase câţiva paşi înapoi şi-l examină cu atenţie. Thomas făcu un semn din degete şi lumina galbenă se stinse.

— E bine să nu atragem atenţia, spuse. Şi, acum, ultimele elemente. Cele mai importante. Peste şase minute răsare Odra. Trebuie să porneşti exact în acea clipă. Pentru că, tot atunci, porneşte şi Vânătorul. Căpitanul Vine, îţi aminteşti? E aici pentru a verifica corectitudinea înţelegerii.

— Nu înţeleg, tresări Gareth. Am auzit asta, dar nu mi-a explicat nimeni. Care Vânător?

— Copia lui Giessler ți-a vorbit despre sinteza unui Vânător special, nu? Vezi că ştiu? râse celălalt. E un joc periculos, dar fascinant, amice. Doi dintre jucători au murit, pentru că jocul s-a dovedit mai puternic decât ei, dar cursa inițială continuă, pentru că forțele sociale pe care le reprezintă nu s-au disipat. Blumberg s-a împotrivit încă de la început ideii de a perturba sistemul Ciclurilor. A apelat la fracțiunea conservatoare a membrilor Guvernului Imuabil. Serviciul de Protecție a fost pus la dispoziția sa. Ei sunt aceia care încă te urmăresc, dar fără prea multă energie, deoarece capul care îi conducea a dispărut.

— În virtutea inerției, nu? mormăi Gareth.

— Se poate spune şi aşa. Lordul Brunhes s-a menținut neutru, neconvins de realismul soluțiilor niciuneia dintre părți. Şi pentru că Raisbeck te-a susținut prea viguros, obținând din partea Guvernului inviolabilitatea pentru persoana ta, a încercat să contracareze, demonstrând că, dacă există cumva ceea ce Blumberg numise „legile nescrise ale Marelui Joc", atunci ele oricum îl vor proteja automat pe Creatorul rămas printre noi. Singurul impediment ar fi fost numai o identificare corectă a persoanei necunoscute a acestuia. Şi atunci a propus o „vânătoare de noapte". Privi la ceas şi dădu grăbit din mână.

— Experiența cu oul bioenergetic, spuse şi-i puse o mână pe umăr. Ai fost copiat cu ajutorul unei biopsii

şi a unei psihopsii. Presupun că ai trăit, în mai puțin de o oră, amintirile unei vieți.

Îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Îmi pare rău, Gareth. Cred că n-ar fi trebuit să fiu eu cel care să ți-o spună. Sincer, îmi pare rău.

Gareth înghiți în sec. Inima îi bătea surd în coşul pieptului, umplându-i urechile cu un vaier dureros.

— Adică voi fi propriul meu Vânător?

Thomas strâmbă din buze şi lăsă bărbia în jos.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că Vânătorii sunt sintetizați exact pentru anumite categorii de vânat. Dacă eşti un Creator (îşi umezi iar buzele), atunci numai un alt Creator te-ar putea vâna.

Oftă reținut şi privi iar la ceas.

— Două minute. Lordul Brunhes n-a fost de acord, dar a trebuit să se supună. Nu ştiu cât eşti de inviolabil şi cât te vor putea proteja legile nescrise, care ne mențin cu strictețe între limitele lor. A reuşit să obțină un singur amendament – vânătoarea să pornească simultan. Dacă eşti, într-adevăr, un Creator, vei şti cum să-ți învingi copia. Când vei ajunge la peşteră, vei primi instrucțiunile noastre asupra a ceea ce vei avea de făcut în continuare.

Îi întinse mâna. Vânătorul rămase neclintit, de parcă n-ar fi zărit-o.

— Mult noroc, Gareth! Aş fi dat orice să pot veni cu tine. Va fi cea mai extraordinară vânătoare de noapte din câte s-au putut imagina!

Ridică braţul şi două spoturi albastre fixară carlinga. Trapa roverului alunecă într-o parte. Gareth se apropie de treptele metalice.

— Pilotul automat cunoaşte drumul până în punctul unde ne-am despărţit. Mai departe, te vei descurca. Peştera se află dincolo de mlaştină.

Dădu din cap şi zâmbi strâmb. Deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, clătină din cap. Mă gândeam...

— ... că toată viaţa ţi-a fost orânduită de alţii, nu? Închise ochii, încercând să se liniştească. Într-un destin scris de alţii, nu ai dreptul la iniţiative personale.

Dacă i-ar fi întins mâna, ar fi avut, probabil, senzaţia sforilor care-i mişcau mâinile şi picioarele. Se căţără în rover şi se lăsă să alunece în scaunul de pilotaj. În acel moment, toate sistemele bordului se iluminară. Carcasa reveni în poziţia iniţială. Urletul unei portavoce îi pătrunse înfundat în urechi. Uriaşele porţi ale hangarului prinseră să alunece încet într-o parte şi-n alta. Întinse mâna şi apăsă tasta de pornire. O trepidaţie uşoară îl atenţionă că sistemele sunt pregătite să răspundă la comenzi. Decuplă automatul şi trecu comanda pe manual. Desigur că pilotul de serviciu cunoştea mai multe variante de a părăsi Colonia. Dar toate erau valabile doar în vremuri normale. Nu şi atunci când cineva, care îţi seamănă până la identi-

tate, care se mişcă, vorbeşte şi gândeşte întocmai ca tine, pândeşte undeva pe circuit, hotărât să te lichideze.

Roverul se ridică de la sol, se echilibră şi porni către ieşire. Pe când depăşea pragul fosforescent, Gareth aruncă o ultimă privire ceasului de pe peretele din dreapta: pierdută în imensitatea brusei, albastra Odra îşi ridica obrazul proaspăt, deschizând corolele florilor nocturne.

Ieşi încet, ocoli cubul masiv al depozitului, gata-gata să se lovească de un tren autoplutitor, cu containere vidate. Porţile incintei rămaseră larg deschise, de parcă ar fi aşteptat să revină. Trecu de ele fără să îl oprească nimeni. Gândul îi zbură o clipă către motelul unde o lăsase pe Sandra. Costumul cel nou de Vânător îl strângea la subţiori. Se foi în fotoliu, apoi reveni şi se concentră asupra comenzilor.

Ieşi pe firul Bulevardului Unsprezece şi îl urmă, cu viteză moderată, până aproape de capăt. Chiar înainte de a se înscrie pe pista de ocolire, pentru a ieşi din Colonie, coti la dreapta, pe lângă un uriaş restaurant, iluminat multicolor, se angajă pe trefla unui pasaj subteran şi acceleră la maximim pe culoarul lipsit de circulaţie la acea oră. Exista posibilitatea ca toate cele şase puncte de intrare-ieşire în Colonie să fie supravegheate, iar Vânătorul să se afle la exterior, într-un punct echidistant faţă de toate, astfel încât să poată

interveni cu maximă eficienţă şi rapiditate în oricare dintre direcţii. Oricum, el unul aşa ar fi procedat. Iar dacă celălalt era o copie reuşită a sa, probabilitatea ca acest scenariu să corespundă realităţii se dovedea foarte mare.

Când pasajul luă sfârşit, ajunse din nou pe pista de ocolire, între punctele trei şi patru. Opri pentru câteva secunde aparatul şi îl săltă la aproape o sută de metri, stingându-i luminile de identificare. În stânga şi în dreapta, punctele de trecere îşi pâlpâiau becurile cu argon, parcă gata-gata să se stingă. E o iluzie, îşi spuse Gareth în gând, fiecare punct îşi avea propriul sistem de generare a energiei, astfel încât dacă, prin absurd, întreaga colonie ar fi rămas în pană de energie, de jur-împrejur ar fi strălucit flăcări roşiatice.

Dădu roverul înapoi câteva zeci de metri. Planul era simplu şi îl voia eficient. Dacă nu, confruntarea avea să se dovedească dură încă dintru început. Acţionă trapele şi dirijă capsula fragilă a bărcii de salvare, fixând-o chiar în botul aparatului. Ambală motoarele şi porni în faţă cu toată viteza. Capsula penetră barajul de radiaţii, luând foc instantaneu. Timp de două secunde, reţeaua căzu datorită absorbţiei prea mari de energie. Suficient pentru ca roverul să ajungă nevătămat de cealaltă parte. În spate, reţeaua se refăcu şi alarma sonoră prinse să-şi urle avertismentul.

Gareth zâmbi şi îşi încleştă mâinile pe manşă. Primul tur îl câştigase el. Conduse aparatul către liziera

pădurii, după ce îl coborâse aproape de sol, îşi localiză cu precizie poziția pe harta magnetică şi trecu comanda pilotului automat. Imediat, roverul făcu o răsucire de 90 de grade şi se puse în mişcare, ocolind cu îndemânare trunchiurile copacilor. Înainta foarte încet, dar Gareth avea nevoie de certitudinea că Vânătorul i-a pierdut urma încă de la început. Necunoscându-i planul, era nevoit să-l urmărească până la mlaştină. Dacă reuşea să ajungă cu o jumătate de oră înaintea lui, putea să dispară fără probleme în largul apelor stătute, părăsind roverul, a cărui prezență îi trăda permanent poziția pe locatorul inamic.

Se întinse în fotoliu, cu mâinile sub cap. Cu cinci minute înainte de a atinge punctul stabilit, va dirija roverul în altă direcție şi îşi va continua drumul pe jos.

Îşi pipăi arma fixată la şold. Umflătura costumului îi producea o furnicătură plăcută în palmă.

Apoi, percepu în transparența ecranului, care se întindea ca o bandă îngustă de-a lungul hublourilor, un început de mişcare. Răsuci capul cu rapiditate, dar alt gest nu i se mai permise: din fotoliul secund îl țintea amenințătoare țeava scurtă a unei arme plasmatice. Înghiți în sec şi se strădui să zâmbească. Gareth cel cu păr albastru îi zâmbea, la rându-i, eliberându-se cu mâna stângă din pânza neagră a paraşutei care îl ascunsese până atunci.

TREIZECI ŞI DOI

— Când ne-am despărțit în stația etajată, nu bănuiai că ne vom mai reîntâlni. După cum nu bănuiam nici eu. Primul lucru pe care l-am aflat – după ce am deschis ochii şi mi s-a explicat că nu sunt decât un funcționabil – a fost că trebuie să te cunosc cât mai bine. Că trebuie să-ți învăț modul de a gândi, determinat de experiența de viață.

Chiar acum – se strânse Gareth în fotoliu, de parcă l-ar fi încercat o boare aspră de ger, urmărind cu coada ochiului traseul parcurs pe harta magnetică –, chiar acum îmi citeşte gândurile. Îmi va prevedea cu exactitate orice gest, orice acțiune.

— Exact, orice mişcare, orice acțiune, repetă ca un ecou copia sa cu păr albastru, în afară de faptul că îți pot citi gândurile, pot să gândesc după acelaşi tipar cu tine. De aceea mă şi aflu aici. Dacă rolurile ar fi fost inversate, tu ai fi raționat aşa şi m-ai fi pândit de pe scaunul acesta.

Aici era...

— De ce nu mă omori acum?

Aici se afla cheia. Trebuia, într-un timp infinitezimal, să-şi modifice structura de gândire.

— Pentru că o serie de informaţii trebuie să circule încă între noi, pentru a echilibra grupuri de sisteme, pe care acţiunile tale neaşteptate le-au dezechilibrat.

— Cum ai ajuns aici? Aici, la bord, vreau să spun.

Era vital să nu-i lase iniţiativa, măcar până vor ajunge deasupra mlaştinii. Din nefericire, nu reuşea să identifice cu exactitate poziţia imediată, din cauza propriei poziţii faţă de adversar.

— Căpitanul Vine, răspunse celălalt.

— Nu înţeleg.

Se hotărî să întindă piciorul stâng către suspanta paraşutei, alunecată pe lângă fotoliul său.

— Căpitanul Vine eram eu. Masca a fost perfectă şi nimeni nu a bănuit nimic. Nici nu aveau ce. Vine venise conform protocolului, să verifice respectarea regulilor jocului.

Vârful bocancului atinse bareta de mătase şi o trase uşor către sine.

— Lordul Blumberg a reuşit să plănuiască totul până în cele mai mici detalii? Înseamnă că a avut o minte strălucitoare atunci când a impus regulile unui joc ce avea să-i supravieţuiască.

Asta era! Creierul celuilalt era şi nu era asemănător propriului său creier. Avea disfuncţionalităţi de moment. Putea să-l decupleze de al său, dacă-l solicita să

funcţioneze independent. De pildă, punându-i întrebări în momentele formulării răspunsurilor, celălalt nu-i mai citea gândurile. Suspanta paraşutei se afla acum între degetele mâinii sale stângi.

— Lordul Blumberg a fost o reţea inteligentă de o maximă eficienţă. Chiar şi mort, voinţa sa va continua să-i ducă planurile până la capăt şi să salveze temeliile acestei lumi. Pentru asta va trebui să mori, Morgan! Şi tu, şi Lordul Brunhes. Aşa cum, conform aceluiaşi plan, Lordul Blumberg şi-a hotărât singur propria moarte.

— Nu înţeleg, rămase cu gura căscată Gareth, uitând pentru o clipă de planurile de salvare.

Şi chiar nu înţelegea. Prin hublouri, noaptea albastră a Odrei părea să se transforme într-un fluviu lat, cu nuanţe vineţii. Azola, îşi spuse Gareth, cu inima strânsă de o spaimă neînţeleasă.

— Azola, da, repetă celălalt. Peste foarte puţin, Azola va răsări ultima oară pentru tine. Îţi voi răspunde la ultima nedumerire, pentru că îţi simt frământarea şi intuiesc că nu îmi vei putea răspunde, la rându-ţi, la singura şi ultima întrebare pe care ţi-o voi pune.

Ţeava armei se înclină, pentru o clipă, arătând către hublou.

— Azola e de vină, înţelegi? Blumberg a intuit că sub influenţa ei blestemată, informaţii la care niciun uman nu a avut vreodată acces, vor sparge blocajele

subconştientului tău şi că el însuşi se va lăsa influenţat de mesajul lor, stricând un plan construit cu trudă, timp de mai mulţi ani. Uciderea sa fulgerătoare a făcut parte din acest plan. Dacă ar fi solicitat-o condiţiile exterioare, ea ar fi urmat să acţioneze, independent de ce ar fi dorit el în clipa fatală.

— Nu pot să cred! bâigui Gareth cu ochii aţintiţi asupra hărţii de pe ecran. Cine şi-ar putea dori moartea?

Întrebarea solicita decuplajul cerebral. Dreapta lui Gareth ţâşni către senzorul fosforescent, tăiat în diagonală de o dungă verde, chiar în clipa în care, cu stânga, smucea de suspantă cu toată puterea.

Trei evenimente se derulară simultan: roverul ieşi dintre copacii groşi în largul mlaştinii, răsucindu-se greoi cu bordul în jos: picioarele Vânătorului, înfăşurate încă în pânza paraşutei, zvâcniră către tavan, răsucindu-şi stăpânul într-o parte; arma se descărcă înspre hublou şi perforă sticla groasă, care se topi şi curse în jurul multiplelor puncte de impact.

În bătălia mută ce se declanşă în întuneric, singurul gând a lui Gareth fu să nu-i permită bărbatului înarmat să ţintească din nou spre el. După câteva secunde, geamul alăturat sfârâi şi se topi, desenând tainice flori roşii pe fundalul nopţii. Îl apucase de cot şi se străduia să-l împingă cât mai sus, către podeaua devenită tavan. Adversarul se dovedea la fel de puternic ca el.

Evident, se strâmbă Gareth, ca urmare a loviturii primite în rana obrazului, suntem, în fapt, una şi aceeaşi persoană.

— Evident, îi gâfâi celălalt chiar în ureche. Numai că eu deţin atú-ul armei.

Chiar atunci, genunchiul lui Gareth apăsă cu putere toţi senzorii pe care rotula sa îi putu cuprinde pe partea inferioară a blocului de comandă. Se auzi un bâzâit şi o lumină roşie invadă interiorul.

Lumina de avarie, mai apucă să gândească Gareth, iar urechea surprinse zgomotul declanşării fuzeelor de lansare a fotoliilor.

Urmă cea mai scurtă cădere din viaţa sa şi se pomeni plutind pe apa întunecată şi greu mirositoare a mlaştinii, în fotoliul devenit aparat gonflabil de salvare. Noroc cu impermeabilitatea costumului, gândi şi se strădui să-şi zărească adversarul. Odra însă sta gata să apună şi întunericul devenise o pastă groasă, întinsă peste faţa lumii. Îşi încordă auzul, dar zgomotul motoarelor roverului, care descria cercuri largi pe deasupra, în aşteptarea unei alte comenzi, nu lăsa să se distingă nimic.

Probabil că şi celălalt se afla într-o situaţie asemănătoare. Aşa încât îşi desfăcu cele două centuri ce-l ţintuiau în fotoliu şi se lăsă să lunece în apă. Constată imediat că numai provizoriu putea denumi lichidul acela apă: la doar două palme de suprafaţă, corpul i se scufunda treptat într-o mâzgă groasă, care-l încleia

ca mierea. Nu trebuia să se zbată, chibzui repede, şi nici să facă alte gesturi inutile. Se ridică în plută şi, cu mişcări uşoare şi largi ale braţelor, prinse a se îndepărta de fotoliu centimetru cu centimetru.

În circa zece minute, ghidându-se după linia îndepărtată a trunchiurilor negre, atinse malul. Se căţără pe lutul moale şi se târî către rădăcina unui manna gigant, a cărui scoarţă albă strălucea vag în amurgul Odrei. Bâzâitul roverului părea că devenise aproape inconsistent, dar Gareth ştia că nu era decât o iluzie, aparatul avea să se rotească în acel spaţiu mai multe zile şi nopţi, până la epuizarea totală a energiei, după care urma să se prăbuşească.

Trebuia să fi fost mijlocul său de transport înapoi, către colonie, gândi întins în iarbă, străduindu-se să-şi refacă forţele pierdute. Asta în ipoteza în care ar mai fi revenit din singura misiune pentru care nu avea să primească niciun fel de plată. Era idiot, se încrâncenă, zguduit de un frison, se angajase pe drumul morţii şi nu dăduse nicio clipă înapoi, nici atunci, nici acum. Pentru ce nu putea, Dumnezeule, să lase totul baltă şi să taie de-a latul Sectoarele, către o altă Colonie?

Pentru că o altă Colonie nu mai exista, descoperi cu uluire, în timp ce se răsucea cu faţa în sus, lăsându-şi privirile să alerge de-a lungul nesfârşitului trunchi alb. Nu, nu era un simplu gând, venit aşa din senin, ci o amintire, una din nenumăratele amintiri ce-i rămăseseră din existenţa anterioară.

— Oul, şopti, oul ce eclozează în mine amintiri de care habar nu am avut.

Un trosnet uşor de crengi strivite sub paşi îl făcu să tresară. Lupta se relua, se strâmbă fără veselie. Mai repede decât şi-ar fi închipuit. Şi începea cu un imens handicap pentru el: adversarul putea să-i citească gândurile.

Se târî pe burtă către trunchiul cel mai apropiat, străduindu-se să nu facă zgomot. În noaptea adâncă a nefiinţei, stelele luceau bezmetic printre sulițele copacilor, înnebunindu-l cu o spaimă necunoscută. Îşi duse mâna la frunte, încercând să le evite.

— Este o spaimă ancestrală, Gareth, îi şopti vocea chiar în ureche, înghețându-l. Îți spune, într-o limbă necunoscută, că în urmă cu multe sute de mii de ani ai coborât dintre ele aici. Am coborât împreună aici.

Întoarse foarte încet capul către stânga. La două palme de el, chipul Sandrei îl fixa cu un zâmbet neutru, ciudat şi cald.

Atunci răsări brusc Azola şi veninul ei vânăt acoperi fața lumii.

TREIZECI ŞI TREI

Stăteau cu spatele rezemat de scoarța albă a copacului gros şi priveau atenți în bezna din jur. Cotul femeii îl atingea, din când în când, stârnindu-i fiori reci de-a lungul trupului.

— Sunt Lordul Brunhes, Morgan. Şi trebuie să mă crezi fără dovezi, de acord?

Gareth nu îi văzu, dar îi percepu zâmbetul, ca pe o mângâiere caldă. Deasupra mlaştinii, care îşi deschidea măruntaiele umede la câțiva metri de ei, pocneau cu zgomot sec bule de gaz inflamabil. O scânteie, gândi bărbatul, o singură scânteie... Roverul îşi continua cursa mecanică, aidoma unui câine în căutarea stăpânului pierdut.

— Thomas ți-a spus că, odată ajuns la țintă, vei primi instrucțiunile necesare. Thomas este secretarul meu. Sunt aici pentru a te ajuta.

— Nu ai voie să intervii în desfăşurarea vânătorii, spuse, aproape fără să mişte buzele. Regulile jocului sunt clare. Trebuie, mai întâi, să demonstrez că eu sunt cel pe care-l aştepți şi abia apoi...

— Pentru mine nu trebuie să demonstrezi nimic, Gareth. Femeia se răsucise şi-l fixa cu intensitate. Gareth îşi trecu palma peste fruntea care începuse să-l ardă. Eu **ştiu** – sublinie cuvântul cu braţul, spintecând noaptea – că tu eşti OMUL, pricepi, Gareth?

Te cunosc de două sute patruzeci de mii de ani. De când ne-am jucat împreună în incubatoarele „Plutoniei", de când am străbătut pentru prima dată, uluiţi, sectoarele destinate educaţiei noastre, de când am coborât pe Sedra cea cu inele, pe giganticul Nereu, pe înghe ţata Astree... Nu-ţi aminteşti nimic?

Îşi scutură capul. Amintirile refuzau să se închege sub luciul cristalin al ochilor. Sâsâituri stridente, venite dinspre largul junglei, îl derutau şi îi distrăgeau atenţia. Trebuia să se concentreze în altă direcţie. Vânătorul....

— Poţi fi oricine, spuse răguşit şi îi puse palma peste gură. Aici este însă absolut vital să mă asculţi. Dacă, într-adevăr, ai nevoie de mine – poate era mai corect să zic: aveţi nevoie? – e necesar să scăpăm mai întâi de individul din mlaştină. De acord?

Simţi în podul palmei răsuflarea fierbinte, ca o acceptare. Arătă cu ţeava armei către malul scund, la marginea căruia plantele de apă îşi aruncau sfidătoare măciuliile ţepoase către cer.

Se târî pe burtă până acolo. În văzduhul larg, decuplat de burta mâloasă a apei de coroanele copacilor,

Azola îşi croia cu greu drum, lăsându-şi în urmă balele strălucitoare şi otrăvite. Era un OM şi Sandra o FEMEIE, se înfioră, privind-o pe furiş. Protejat de cupola sferică a căştii, capul care venea din urmă nu avea nimic feminin. Creatorii de la începutul timpului – parcă aşa spusese şi Blumberg, şi Raisbek, şi Thomas. O sală de comandă, îşi aminti brusc şi înţepeni, de parcă s-ar fi lovit de un geam.

...Svante Arhennius arăta către un fragment de sector galactic şi se contrazicea cu Hoffman. Hoffman, mentorul său, bărbatul cu barbă blondă şi cu ochii mijiţi către tâmple... Benet Graham construia ceva pe simulator, Zeta se afla în spatele monitorului central şi îi urmărea cu atenţie, fără să intervină.

Apoi vocea unei rafale de vânt răguşit ţipă scurt la el şi mirosul iute al apei stătute îi năvăli prin nări.

— S-a întâmplat ceva? şopti Sandra oprindu-se.

— Nu, răspunse şi un gust amărui îi înceţoşă gura.

Se rostogoli în apă. După câteva clipe, auzi clipocitul stropilor în jurul celuilalt corp. Începu să înoate, cu stânga ridicată la două palme deasupra lichidului. Şi dacă avea dreptate? Se întrerupse brusc şi aproape că îşi dori ca Vânătorul să se afle pe undeva prin preajmă, pentru a-i umple spaţiul liber din creier, unde acum se învălmăşeau întrebările. Dacă avea, era cumplit, realiză şi izbi apa cu furie. Zgomotul uleios îl readuse la realitate.

Continuă să mişte cu regularitate din braţe şi din picioare, concentrându-şi la maximum auzul. Părăsit! Părăsit pentru totdeauna pe o planetă străină. Îndeplinind, cu o sinistră tenacitate, incompletul ciclu dintre viaţă şi moarte, niciodată de la început, niciodată până la capăt.

Oftă şi înghiţi saliva ce-i umplea gura. Apa foşnea uşor în spate, semn că femeia îl urma îndeaproape. Şi, brusc, sentimentul arhicunoscut al pericolului apropiat îl năpădi cu intensitate. Bâzâitul îndepărtat al roverului, realiză, şi se răsturnă pe spate, încercând să străpungă cu privirea licoarea vineţie ce sugruma văzduhul. Bâzâitul se transformase într-un sunet uniform, care se apropia din dreapta, într-un fel pe care nu-l înţelegea. Gareth cel cu păr albastru reuşise să se cţere înapoi în aparat şi să pună stăpânire pe comenzi. Iar acum îi identificase poziţia cu ajutorul scanerului biologic de la bord.

Lupta! rânji, simţind în muşchii încordaţi impulsul binecunoscut al adrenalinei. O nouă confruntare prindea să se deruleze, avându-l drept protagonist principal. Nu îl străbătea nicio urmă de emoţie, constată cu satisfacţie. Viaţa sau moartea. Jocul cu numai două cărţi. Jocul...

Încetini, permiţându-i femeii să se apropie.

— E acolo, spuse şi arătă cu arma în direcţia aproximativă din care creştea bâzâitul. Rămân să îl aştept

aici. Avem de rezolvat, numai între noi, o mică afacere de familie. O iei înainte, în direcția peşterii. Mă aştepți acolo unde socoteşti că te vei afla în siguranță.

— Ce vrei să faci?

Zâmbi în întuneric. Îl binedispunea faptul că nu era speriată. Se întrebă de câte ori mai trecuse prin situația asta. Îşi formulă gândul cu voce tare.

— De multe ori! se precipită femeia. Concret, ce vrei să faci?

— Nu există concret, rânji el. Niciun vânător care se consideră Vânător, nu o cârpă oarecare, nu îşi expune planul înainte de confruntare. Întinse arma deasupra capului. Nu întârzia, pentru că mă întârzii!

Era Vânător, îşi repetă cât putu mai convingător, privind cum corpul înveşmântat în costum argintiu dispărea în tenebrele nopții. Vânatul se afla acolo sus, iluzionându-se cu privire la superioritatea sa tehnică.

Aşteptă, aproape fără să se mişte, până când roverul răsări din spuma vânătă a văzduhului, exact deasupra sa. Motorul îşi reduse treptat turația, ajungând un tors subțire de animal sătul.

Ştiu că mă urmăreşti, gândi Gareth, încercând să formuleze cât mai clar. Şi mai ştiu că pânda se face cu gândul morții adânc încrustat în subconştient. Ai fost conceput ca Vânător şi misiunea ta e să ucizi. Să MĂ ucizi.

Mişcă de câteva ori din picioare şi ieşi de sub burta roverului într-o parte.

Mă urmăreşti, nu-i aşa? se strădui să se concentreze. Fă-mi un semn, ca să ştiu exact dacă nu cumva legătura s-a întrerupt.

O luminiță roşie pâlpâi de câteva ori, speriată, în spatele unuia dintre hublouri. Apoi roverul se aplecă uşor în direcția sa.

În regulă. Te rog să mă asculți cu atenție câteva clipe, mai înainte de a porni lupta. Avem aceeaşi structură rațională, aşa încât ştiu că o vei face. Eu unul aş face-o. Ai fost conceput pentru a mă ucide. Eşti un funcționabil. Asta este, de fapt, cauza pentru care îți va fi imposibil să-ți îndeplineşti misiunea. Nu ai memoria confruntărilor anterioare. Eu însă o am. Ne-am întâlnit şi ne-am înfruntat de mii de ori până acum. Sunt aici pentru o nouă întâlnire, înțelegi?

Roverul smuci furios de bot în sus. Motorul se ambală brusc, gâfâind sub presiunea exercitată de gazele ejectate în forță prin duze.

Am învins mereu, iar tu ai intuit asta încă din timpul primei „distracții". Am învins, pentru că tu eşti cel ce a hotărât. Pentru că eşti copia, iar eu Originalul. Cel mai important original de pe această planetă nenorocită. Ştiu că înțelegi exact ce-ți transmit telepatic. ŞTIU, sublinie, simțind o zvâcnire dureroasă sub țeastă.

Roverul făcu un salt înainte, cabră, pârâind din toți solzii metalici ai corpului fusiform, şi reveni deasupra lui. Gareth înghiți în sec şi se strădui să nu se mişte.

Ai fost construit ca să ucizi, se întoarse la una din ideile anterioare.

Să mă ucizi. Gândim identic, înţelegi? Şi nu mă poţi ucide decât într-un singur fel. Ai mai făcut-o.

Luminiţa roşie pâlpâi din nou în spatele hubloului, Gareth se forţă să ţină ochii deschişi. Tâmplele i se zbăteau din ce în ce mai tare, de parcă i-ar fi lipsit aerul. Undeva, sub osul parietal stâng, îl înţepa un ac invizibil.

Apoi, brusc, roverul se pulverizâ într-o uriaşă corolă roşie, ascunzând pentru câteva clipe chipul puhav al Azolei. Strânse pleoapele, înnebunit de usturime.

Când le redeschise, lumea intrase în vechile făgaşe. Numai bâzâitul îndepărtat încetase. Reveni pe burtă şi înotă în faţă, orientându-se după indicaţiile busolei încastrate în structura braţului costumului.

Pe Sandra o descoperi după lucirile reflectate de ţesătura costumului ei metalizat. Se ridicase în fund pe linia joasă a malului şi îl aştepta cu mâinile în apă.

Ieşi din mlaştină, aproape târându-se. Îşi scoase casca şi o aşeză alături.

— Nu ţi-a fost teamă că s-ar fi putut să nu mă mai întorc?

Îi tremurau buzele de oboseală şi trebui să facă un efort deosebit pentru a se stăpâni şi a putea să continue.

— Jocul are numai două cărţi: viaţa şi moartea. Acolo... arătă cu mâna către inima mlaştinii – acolo, Gareth cel cu păr albastru a ales moartea.

Ceva îl plesni brutal în umăr, răsturnându-l înapoi în apa din care tocmai se ridicase. O durere arzătoare îi zvâcni de-a lungul brațului, în timp ce firul de gheață al apei urât mirositoare i se strecura în costum. Femeia se lăsă să alunece alături, fără un cuvânt.

— Două cărți false, Gareth: Blumberg te-a înşelat din nou, iar eu nu am încă voie să intervin în joc şi să-l modific. Nu ți-a spus nimeni că ai fost copiat o singură dată.

Din nou jetul de plasmă pipăi malul, topind solul în adâncime şi ridicând în aer un miros greu de putreziciune arsă.

TREIZECI ŞI PATRU

Prima grijă fu să se răstoarne într-o parte, pentru a-şi scoate umărul rănit deasupra apei. În stânga, Azola îşi răsucise chipul puhav şi se pregătea să coboare dincolo de coroanele întunecate. Păsări de noapte punctau rar liniştea cu ţipete stridente.

Sunt mai aproape ca niciodată de moarte, gândi Gareth şi constată că spaima de care se temuse dintotdeauna că îl va cotropi în astfel de momente nu îşi făcuse apariţia. Iar femeia asta, pe care n-am vrut s-o ucid, îmi spune că nu are voie să mă ajute, în schimb, are voie să mă privească murind. Sunt un idiot! Păcălit a nu ştiu câta oară de lepădătura de lângă mine, pe care acum chiar că nu pot s-o ucid.

Arma se prăvălise odată cu el în pântecul avid al apei. Se sprijini vag cu genunchii pe fundul clisos şi îşi pipăi cu precauţie umărul rănit. Simţi sub buricele degetelor ţesătura metalizată topită pe o mare porţiune, însă carnea flagelată nu reacţionă în niciun fel. Durerea bruscă, peste pragul suportabilităţii, îi amorţise pentru o vreme nervii. Avea cel mult zece minute la dispoziţie.

Zece minute, se înverşună, căutând linia malului cu mâna dreaptă, zece minute pentru a-l distruge. Altminteri, durerea ce urma să-l invadeze după acest prim şoc l-ar fi făcut complet vulnerabil.

Eşti o copie de unică folosinţă, se strădui să se concentreze, pentru a-l contacta pe celălalt. Un simplu funcţionabil, înţelegi?

Înainte de a ne măcelări, doresc să stăm câteva clipe de vorbă. Dacă mă recepţionezi şi eşti de acord, lansează o rachetă semnalizatoare. O rachetă de semnalizare...

Aşteptă. Femeia plutea nemişcată, alături.

— O rachetă, Gareth, se rugă. O simplă rachetă. Ştiu că mă poţi înţelege, eşti telepat şi avem aceeaşi structură logică. Este absolut necesar să purtăm o discuţie înainte să...

Bezna rămase mută. O pereche de aripi moi foşni la câteva palme deasupra, topindu-se în neştiut. Azola era o seceră vânătă, agăţată în coama ascuţită a unui sicomor.

Celălalt întrerupsese contactul telepatic. Asistase, probabil, la ceea ce se petrecuse cu câteva minute în urmă deasupra mlaştinii. Nu voia să rişte nimic. Şi el ar fi procedat la fel.

— De ce nu vrei să mă ajuţi? bolborosi, lingându-şi buzele de spuma amară.

Femeia îşi apropie capul şi îi şopti în ureche.

— Pentru că şi eu, ca şi ei, doresc semnul, înțelegi Gareth Miller Morgan? Lor le trebuie certitudinea că tu eşti, într-adevăr, OMUL. Mie, siguranța că a sosit, în sfârşit, momentul. Momentul ACELA. Siguranța că nu vei coborî în Centrală doar pentru a declanşa repetarea Ciclului. Altfel...

— Altfel? repetă, abia descleştându-şi fălcile. În irişii violeți ai femeii luceau stele tainice a moarte. O primejdie încă neîntâlnită în niciuna din vânătorile anterioare se ridica de pretutindeni, aidoma unor aburi reci şi otrăviți, străduindu-se să-l învăluie în... Altfel, ce? repetă.

Sandra îl împunse cu arătătorul în umăr. Tresări violent şi-şi muşcă buza de jos până la sânge, ca să nu țipe.

— Te doare, nu? Eşti viu şi ți-e teamă de moarte. Eşti OM, pricepi, Gareth?

Răsuflarea fierbinte îi deşteptă din nou dorințe crezute uitate, iar când vârful limbii ei îi atinse pavilionul urechii, tresări din nou, cu răsuflarea tăiată. Eşti OM, dar asta pentru mine nu e suficient, aşa cum ar fi fost pentru Blumberg sau pentru Raisbeck.

Cu toată apa pătrunsă în costum, Gareth simți cum i se încrețeşte pielea pe spate.

— Ce vrei să spui?

— Am fost părăsiți aici, Gareth. Părăsiți! Din motive diferite. Când au plecat, ne-au lăsat tot ce era ne-

cesar pentru a supraviețui până la revenirea lor. Chiar şi instalațiile criogenice, pe care le-au demontat special de pe „Plutonia".

Tăcu. O clipă, buzele ei fierbinți îi frământară lobul urechii. Zborul Azolei se frânse dincolo de perdeaua trunchiurilor. Mlaştina clipocea slab, lovindu-se de trupurile lor. Ascuns în întuneric, celălalt Gareth pândea încremenit o țintă oarecare pe trupul său rănit.

— O singură discriminare au făcut: numai tu poți pătrunde în Centrală şi sigur ai opțiunea de a pune capăt Ciclurilor sau de a le lăsa să se deruleze la infinit. Ca de fiecare dată când te-am condus pe acest drum şi ți-am repovestit istoria, aştept şi acum semnul. Semnul care să-mi dea de înțeles că totul s-a sfârşit, că totul poate reîncepe.

— Ce înseamnă un sfârşit? întrebă în vreme ce se ridica drept în îmbrățişarea apei. Umărul începea să se dezmorțească din înghețul durerii, dar ştia că nu mai avea nicio importanță. Planul prindea să i se contureze din ce în e mai clar în minte. În mintea pe care nu o mai sonda nicio putere din afară.

Femeia îi privi uluită.

— Ce faci? Te va ucide...

— Ce înseamnă un sfârşit? repetă cu duritate şi o apucă de umăr, silind-o să se ridice.

Segmentul de plasmă răsări pe fața nopții ca o floare însângerată şi plesni cam la două palme de ei. Fuioare de abur se înălțară sfârâind.

— Înseamnă că ieşim din pendularea asta blestemată dintre viaţă şi moarte, răspunse femeia tremurând. Că vom scăpa de criogenie. Că se vor întoarce ei sau că vom pleca noi. Orice. Numai ce a fost până acum, nu.

O altă încărcătură radiantă biciui apa. De astădată, în partea Sandrei. Gareth o trase către el cu violenţă şi o puse înaintea propriului trup.

— Ce vrei să faci? gâfâi îngrozită femeia.

— Voiai un semn... de nenumărate Cicluri te joci cu viețile lor şi cu viaţa mea. Prefer să-ţi cred istoriile, deşi nu ştiu de ce tu îţi aminteşti tot, de fiecare dată, iar eu sunt obligat să o iau mereu de la capăt, ca un nou-născut.

Îşi strecură braţul moale pe după gâtul femeii, legându-l de costum cu bareta subţire a căştii. Îşi scutură braţul teafăr, până ce simţi în podul palmei capătul lucios al bastonului paralizor, desprinzându-se din copcă şi alunecând de-a lungul pielii.

— Prefer să te cred, pentru că nu mai am timp să bâjbâi. Să te cred şi să-ţi dau semnul pe care-l aştepţi. Mergi către mal!

Trupul femeii se împotrivi, fremătând.

— Nu, nu! strigă înăbuşit. E o nebunie! De fiecare dată, ai supravieţuit pentru că niciodată nu ţi-ai provocat destinul. Dar nu eşti nemuritor, ticălosule! Bastardule! Şi nici eu!

Gareth rânji. Lupta din nou şi armele nu mai păreau atât de inegale. O îmbrânci înainte şi se cățără greoi pe mal. Se aştepta măcar la o lovitură de avertisment, dar noaptea rămase mută. Celălalt ego chibzuia, întins la rădăcina vreunui copac, asupra noii situații.

Aproape ca o partidă de şah, rânji iar Gareth, de astă dată din cauza durerii. În lutul alunecos al malului, Sandra se zbătu gata să cadă şi-i forță brațul. Probabil că țăndările ascuțite rămase în gura căscată a costumului îi forfecaseră carnea veştejită.

Îi mai rămânea foarte puțin timp până ce durerea atroce avea să-i întunece mintea şi să-l prăbuşească în neființa leşinului. Acesta era momentul şi trebuia să profite din plin de el!

Un şarpe glomus şuieră lângă piciorul său drept şi îşi scutură furios clopoțeii. Sandra mişcă şi, în aceeaşi clipă, brațul teafăr coborî fulgerător, acționând paralizorul. O împinse către înainte.

— Țipă! îi porunci, îmbrâncind-o. Țipă cât poți de tare!

Femeia țipă. O dată. Şi încă o dată. Nimeni nu trase însă. Atâta vreme cât menținea în spate mlaştina, nu avea niciun motiv special de îngrijorare. Fixă cu atenție linia din ce în ce mai apropiată a copacilor şi se întrebă la ce se gândeşte celălalt.

Aceasta era adevărata vânătoare... se înfioră, fără să vrea. Vânătoarea de noapte...

— E un Vânător, îi suflă la ureche. Programat să ucidă un singur vânat: pe mine. Tu eşti în siguranţă. Printre copaci, există însă riscul de a ne confunda. Cum depăşim primul copac, îţi dau drumul şi fugi către peşteră. Clar?

Femeia dădu speriată din cap. Iarba fâşâia sub tălpi. Când atinseră scoarţa crăpată a bătrânului tal, Gareth îşi desfăcu braţul inert şi se lăsă să alunece la pământ. Ceva asemănător unei gheare ascuţite îi răzuia umărul, împăienjenindu-i ochii cu lacrimi.

Făcu un efort extraordinar şi se târî către rădăcina celui de-al doilea tal. Sandra dispăruse printre arbori, îi mai auzea sunetul bocancilor, din ce în ce mai stins, apoi, de la un timp acesta dispăru, înghiţit de pădure.

Acum se apropie, gândi Gareth gata să se ridice, se apropie, se apropie...

Şoaptele mureau în patul gros de muşchi. Pumnul teafăr i se încleşta şi i se descleşta pe mânerul paralizorului.

— **Acum!** articulă cu voce tare, distinct, ca o plesnitură de bici peste timpul amorţit al văzduhului.

Se ridică zvâcnit, sprijinindu-se de trunchi.

Porni, clătinându-se, pe urmele femeii. Păşea repede, cu ochii ţintă în faţă. De câteva ori se împiedică de trunchiurile putrede ale unor copaci prăbuşiţi şi înjură surd. Apoi, din senin, o lumină roşie sclipi în partea dreaptă şi ţipătul înnebunit al femeii îi arse urechile obosite de atâta aşteptare. Îşi încleştă fălcile pen-

tru a-şi înăbuşi pornirea de a-i răspunde, şi porni repede în noua direcţie. Se opri brusc, după câţiva zeci de paşi, zărind spotul alb al unei lanterne pipăind solul, la câţiva metri înaintea sa. Un bărbat, îmbrăcat în costum negru de Vânător, apăru din spatele unui tufiş şi se apropie de corpul prăbuşit cu faţa în jos. Se aplecă deasupra şi îl prinse de umăr. Gareth făcu doi paşi şi ieşi din spatele trunchiurilor protectoare. Paralizorul sfârâia uşor, ozonizând aerul.

Vânătorul înjură înfundat şi trase un şut în trupul fără viaţă. Se răsuci fulgerător, dar fluxul energetic pornise deja din armă. Înţepeni într-o poziţie caraghioasă. Se prăbuşi cu zgomot, iar lanterna zbură într-o parte, se lovi de un copac şi se stinse.

Gareth se apropie de femeie şi îngenunche. Îi săltă capul pe braţ şi se strădui să citească pe figura schimonosită un semn de dincolo de moarte. Dar noaptea curgea tot mai adâncă pe de lături. Se lăsă să alunece, vlăguit, peste cadavru şi, înainte de a leşina, mai auzi zgomotul ierbii strivite sub paşi.

Se poate muri şi stupid, se gândi, apoi se îngropă în nefiinţă.

TREIZECI ŞI CINCI

Deschise ochii, simțind pe față o respirație fierbinte. Aplecat deasupra sa, botul unui om-câine, speriat parcă, gata să se retragă la prima mişcare mai violentă. Şi chiar se retrase când clipi, încercând să-şi alunge lacrimile.

— Mă bucur că trăieşti, auzi o voce, venită de undeva dinspre picioarele sale, dintr-o zonă inaccesibilă privirii. Şi că ai învins. Că nu ne-am înşelat mizând pe tine. Crezând în tine.

Întoarse capul către stânga. Rana îl înjunghie cu violență, făcându-l să geamă.

— Thomas! vru să strige, dar muşchii linguali refuzară efortul, aşa încât nu rosti decât prima silabă.

Rezemat de un stâlp de piatră, înalt până la tavan, Thomas îl privea cu un zâmbet şters, încremenit pe buze. De o parte şi de alta, până departe în fundul uriaşei încăperi, o mulțime de oameni-animale îl fixau curioşi, stând în fund sau în patru labe.

— E în regulă, bătrân prieten! Ne aflăm în peştera pe care o căutam. Iar ei – şi întinse brațul, într-un gest

larg, de jur-împrejur – ei sunt locuitorii acestei vizuini. Îți mai aduci aminte cum, înainte de a ne despărți, visai să balizezi locul, pentru a-l identifica rapid la o nouă vânătoare?

Dădu din cap, în semn că îşi amintea. Strânse pleoapele, apoi le deschise larg. Conform unor cerințe adânc înrădăcinate în el, trebuia să lămurească urgent două lucruri: unde se afla şi care-i era statutul. În sala întinsă, al cărei capăt îl zărea gâtuindu-se într-un fel de horn, picoteau mai multe focuri, în jurul cărora oamenii-animale îşi pregăteau masa. Într-un colț, nu departe de locul unde se găsea întins, un om-tigru, cu colții mult rânjiți deasupra buzelor vinete, examina cu atenție o lance cu vârf de piatră.

O lance, Dumnezeule, o lance! se înfioră Gareth, uitând pentru o clipă de durerea din umăr. O armă făcută de aceste animale!

— Da, o armă, îi ghici întrebarea mută celălalt, urmărindu-i privirea. Asta înseamnă evoluție, nu? Evoluție pe toată linia, băiete, de la amărâtul tău de vierme inelat, pe care-l studiai acum câteva zile la microscop, şi până la nivelul social antropomorf. Legile de conservare lăsate de **Creatori** sunt foarte dure, se vede treaba, dar nu imposibil de eludat.

Se apropie cu paşi rari. Omul-câine se trase într-o parte şi se ghemui pe podea.

— Asta însă nu mai are nicio importanță acum. Dacă nu vei întrerupe afurisitele de cicluri, tot acest

început de speranță se va spulbera, înțelegi? Trebuie să cobori în adâncurile blestemate şi să pui capăt jocului.

Îl zgudui uşor de umărul teafăr. Gareth gemu şi se strâmbă.

— Trebuie, altfel nimic nu se va termina vreodată!

— Lasă-mă! şopti printre dinți.

— Iartă-mă! îşi şterse celălalt fruntea cu dosul mânecii. Am uitat de rană. Te-am găsit acum 18 ore. Rana este urâtă ca aspect, dar nu foarte gravă. Te-am spălat cu o fiertură de buruieni, aşa cum mi-au arătat ei – arătă către un grup de oameni-raton – şi după ce sângerarea a încetat, am protejat carnea cu peliculă cicatrizantă. Primul val de febră te-a depăşit deja. Nu ştiu când te va ajunge cel de-al doilea, dar nu mai e timp pentru a-l aştepta aici. Trebuie să pleci imediat.

Îl ajută să se ridice în şezut. Din poziție verticală, realiza mult mai uşor că Thomas avusese dreptate când îi vorbise de primul val de febră: ochii îl usturau, iar imaginile se dublau, refuzând să se suprapună. Îşi scutură capul de câteva ori. Un om-şobolan se furişă până în apropiere şi îi întinse un bol din piatră plin cu apă. Bău o înghițitură, dar o scuipă imediat. Era amară ca fierea.

— Bea-l, îl încurajă Thomas. E un tonic.

Înghiți fără chef. Tonicul îi arse măruntaiele, ca o otravă. Se cutremură.

— O să fie bine, îl asigură celălalt. O să fie bine.

Făcu un semn şi omul-tigru rezemă lancea de celelalte, se apropie de unul din ziduri şi luă o ţepuşă pe care se perpelea sfârâind o bucată de carne.

— Carne! se încrâncenă Gareth, simţind cum i se zburleşte pielea.

— Mănâncă! porunci Thomas. Ştiu că nu e prea plăcut, dar aici nu se găsesc nutritive sau alimente de sinteză. Trebuie să ai forţă să rezişti multe ore de acum înainte. Singur. Nimeni nu te va putea însoţi; dacă febra te va prinde slăbit, vei muri într-un colţ oarecare. Şi toată oboseala, toată strădania şi toate morţile de până acum vor fi fost în zadar.

Îşi înfipse dinţii cu scârbă în şuviţa sângerie vârâtă sub nas. Mestecă de câteva ori şi încercă să înghită. O greaţă fără sfârşit îi întoarse stomacul pe dos. Vomită în valuri, împroşcând totul în jur. Când în gură nu mai simţi un lichid leşios, deschise ochii şi se sprijini de spinarea omului-câine, care-l privea cu uluire.

— Nu pot! se strâmbă cu scârbă. Nu pot! De câteva mii de cicluri acestui corp i-a fost interzis prin legi de netrecut să îngurgiteze hrană naturală. Nu pot....

Îl privi într-o parte pe Thomas.

— Tu, zise, apoi scuipă un cocoloş, tu ai încercat, măcar?

Celălalt clătină din cap.

— În regulă, nu o voi face nici eu.

Oftă adânc, de parcă scăpase de cine ştie de ce încercare dificilă.

— Vreau să îmi răspunzi la două întrebări.

Bărbatul cu cicatrice sub ochiul drept făcu un semn cu dosul palmei şi oamenii-animale se retraseră în linişte dincolo de linia primelor focuri.

— Nu înțeleg limbajul articulat, explică el. Nu încă. Îți pot descifra intențiile din gesturi sau din intonație. E mai sigur însă să nu audă nimic.

Gareth îşi reaminti o mai veche discuție şi îşi plecă bărbia în piept.

— Cel... cel cu care am discutat în depozit, era o copie, nu?

— O copie, da.

— Cine îmi garantează că tu eşti originalul?

Thomas îşi trecu o mână prin păr şi ridică din umeri. Gareth urmări cu privirea dincolo de el, cum doi oameni-şobolan se furişară de-a lungul peretelui şi dispărură într-o bortă.

— Nimeni. Poate doar faptul că nu ți-am citit gândurile, până acum. Dar ştii şi singur că, dacă doreşti, chiar şi aici se poate institui un sistem de blocaj. Nimeni, repet. Dar asta nu mai are nicio importanță, înțelegi? Fie că vorbeşti cu o copie, fie că vorbeşti cu originalul este exact acelaşi lucru.

— Pentru mine, nu, articulă răguşit. O copie nu poate fi matriță. Nu poate fi copiată. Dacă te ucid peste

câteva clipe, vreau să am certitudinea că, peste o zi, peste o lună, nu mă voi întâlni iar cu tine.

Thomas îl privi lung.

— Glumeşti, nu?

— Glumesc, admise Gareth, fără să zâmbească. De mai multe zile glumesc şi nimeni nu se străduieşte să râdă.

Se aşeză pe solul tare, pipăindu-l cu mâna teafără, pentru a se feri de eventualele aşchii de piatră. Umărul îl durea suportabil. Se întreba dacă nu cumva putea chiar să strângă degetele în pumn, dar nu se hazardă să o facă.

— Crezi că mă voi descurca până jos?

De fapt nu era interesat în mod special de răspuns, voia să dea numai un curs oarecare discuției, pentru a se hotărî când să-i pună cea de-a doua întrebare.

Un om-şobolan îşi făcu apariția din bortă, înaintă de-a lungul zidului, şovăi văzându-i pe ceilalți la distanță şi chițăi speriat. Thomas îl chemă. Se apropie, continuând să scoată sunete ascuțite şi să facă gesturi neînțelese din labele prelungi şi subțiri. Gareth îi privi cu silă coada lucioasă, ce ondula ca un şarpe pe podea, şi se strâmbă îngrețoşat.

— Afară e-n regulă, răsuflă uşurat Thomas, după un timp, frecându-şi mâinile. Nu mă îndoiesc că vor împânzi însă foarte curând sectorul cu Vânători. Atunci să vezi măcel!

Îl expedie pe animalul cu blană cenuşie către cercul gros ce-i privea fără niciun licăr în ochii fosforescenți.

Cum o fi reuşit oare să le câştige încrederea? se întrebă Gareth gânditor, amintindu-şi cât de dur se comporta Thomas în timpul vânătorilor.

Se ridică în picioare. Capul continua încă să-i vâjâie, dar ceva mai suportabil. Corpul se dovedea aproape în regulă. Cu excepția rănii, bineînțeles. Muşchii răspundeau la solicitări, semn că se putea încrede în eficacitatea lor şi în continuare.

— Ce se întâmplă cu Azola?

Ocoli din nou, atent la gesturile celuilalt. Thomas îşi încrucişă brațele. Porni supărat parcă.

— Azola... După un anumit număr de secole, orbita i se modifică aproape imperceptibil la scară cosmică. Pentru un răgaz limitat de timp. Este semnalul sfârşitului unui ciclu şi al Pauzei. În momentul când revine pe vechiul traseu, începe un alt ciclu. Nu ştim dacă modificarea e naturală şi a fost aleasă ca semnal pentru aceasta sau a fost realizată în mod artificial. În acest scop.

— Asta trebuie să fie, înțelesese Gareth. Un semn! Un semn şi pentru amintirile mele!

Din neştiut, fără niciun avertisment prealabil, sala de comandă a „Plutoniei" urca aidoma unui val gigantic, prăbuşindu-se peste el. Benet Graham construia ceva pe simulator. Zenta îi urmărea cu atenție,

din spate, gesturile. Jocul demiurgic a doi astronomi schimbase întrucâtva fața acestui colț de Univers. Amintirea îl străbătea atât de vie, încât simțea până şi parfumul tare al părului Zentei atingându-i obrajii.

Îşi scutură capul, încercând să revină la realitatea peşterii, convins că timpul se scurta din ce în ce mai mult. Mai iremediabil. Veninul de sub țeastă continuă să mai oscileze o vreme, precum apa într-un pahar.

— Sandra... şopti. Trebuia să fim doi, pricepi?

Înghiți un nod amar. Fiori reci îi străbăteau stomacul, cățărându-se către trahee.

— Două chei pentru lacătul cu care Ei au închis coşmarul vieții noastre.... Am ucis-o. Am trimis-o intenționat înainte.

Thomas îi atinse uşor obrazul.

— Nu tu ai trimis-o bătrâne. S-a dus ea singură. Ştia că va muri. Ți-a citit gândurile.

— O copie! exclamă uluit celălalt, îngustându-şi pupilele. O copie...

— O copie, exact. Originalul pluteşte, în stare criogenică, pe o orbită îndepărtată, în jurul lui Nictare. Nu s-a trezit niciodată. Niciodată de la plecarea **lor**, vreau să spun. Nenumărate cópii te-au sprijinit de-a lungul miilor de încercări pe care le-ai făcut până acum.

Gareth strânse pleoapele şi încercă să şi-o imagineze pe Sandra, aşa cum o văzuse prima oară, îmbrăcată în alb, cu boneta pe-o parte, cu mâinile delicate

frământându-se nervoase în față. O altă viață se străduia să intre în necunoscut. A câta? Şi câte vor mai fi urmând?

Nu ştiu dacă lacrima care-i alunecă de-a lungul obrazului se datorase usturimii rănii sau a sufletului. Vocea lui Gareth îl smulse din reverie.

— Calea de acces este dincolo de focuri. Până acum, nimeni nu a reuşit să treacă. Îți țin pumnii, bătrâne. Sper să ne mai revedem în lumea aceasta.

Gareth dădu din cap, dar nu spuse nimic.

TREIZECI ŞI ŞASE

Dincolo de gâtul hornului nu îl aştepta întunericul, aşa cum crezuse tot timpul. Pereţii înalţi, neteziţi în mod artificial, aveau încastrate, la jumătatea înălţimii unui om, un şir de lămpi sferice de dimensiunea unui pumn, care răspândeau o lumină galbenă.

Filtrul de interzicere a accesului era chiar în a doua gură a hornului, un capac ţesut din raze roşii. Înainte de a încerca să-l străpungă, se opri o clipă şi se strădui să-şi amintească despre încercările anterioare. Nu reuşi. Încleştă dinţii şi se târî înainte, cu ochii închişi. Nu se întâmplă nimic, însă. Reţeaua rămase un simplu năvod de raze luminoase, care-i mângâiară, calde, faţa şi mâinile.

Oftă, abia perceptibil, şi se lăsă să alunece pe albia înclinată ca pe un tobogan.

Odată ajuns pe podea, se ridică în picioare, cât putu mai repede cu putinţă, încercând să nu-şi supună umărul la suferinţe inutile. O apucă înainte cu paşi iuţi. Din loc în loc, coridorul avea săpate, în grosimea stâncii, nişe înalte, în care se ridicau, silenţioase, capsule

criogenice, goale. Scrierile eficiente ale Cosmosului, îşi zise, aruncându-le priviri fugare. Se cutremură involuntar, gândindu-se că într-un tub asemănător odihnea neclintită o altă Sandra, încremenită de scurgerea sutelor de mii de ani într-un somn asemănător veşniciei.

Apoi, coridorul coti brusc într-un unghi ascuţit dincolo de care lumina îşi schimbă nuanţa, devenind portocalie. După numai 30–40 de metri coti din nou şi se înfundă într-o uşă masivă din metal. Alături de ea, o scară în spirală urca, printr-un puţ vertical, către suprafaţă.

Aerul era neaşteptat de proaspăt şi de umed. Aproape că simţea mirosul înţepător de plante de apă strivite sub tălpi. Căută din priviri un tablou de comandă, dar nu zări nimic. Ridică pumnul şi izbi în carcasa neagră din vanadiu. Se auzi un ecou surd şi, instantaneu, placa de metal se ridică înspre tavan, descoperind în spate colivia unui ascensor uriaş.

Două automate, asemănătoare unor butoaie caraghioase, dotate cu roţi pneumatice la partea inferioară, şi două braţe cu cleşti la cea superioară, se desprinseră din penumbră şi rulară şovăitoare către el.

Făcu un pas înainte şi urcă în colivia care-l invita, tăcută, spre adâncurile oarbe de dedesubt. Roboţii încremeniră, apoi se retraseră simultan, la câţiva paşi, începând un dialog straniu alcătuit din mai multe game de fluierături.

Gareth avu impresia că asistă la o ceartă indecisă între două femei care nu ştiau dacă fac bine sau nu, dar se aprind tot mai mult pe măsură ce incidentul inițial a căzut în uitare.

Lumina se stinse pentru câteva secunde. Păşi fulgerător înspre dreapta, pipăind aerul cu paralizorul. Dacă roboții l-ar fi atacat, profitând de întuneric, sigura soluție care-i rămânea era să înconjoare cabina uriaşă, cât mai la distanță de cleştii asemănători unor cătuşe.

Nu-l atacă nimeni. Auzi un fâşâit în spate şi trebui să facă față presiunilor unui stomac ce se încăpățâna să-i urce către gură, stârnindu-i din nou senzația cumplită de greață.

Lumina reveni, în tonalități albastre, izvorând din colțuri. Uşa se închise şi liftul se puse în mişcare. Chiar lângă umărul rănit, Gareth descoperi un ecran cât palma, pe care se fugăreau cu repeziciune o serie de cifre. Dinspre tavan, o voce caldă prinse să prefire cuvinte într-o limbă necunoscută. Discuția în contradictoriu a celor doi încetă brusc. După câteva secunde, vocea amuți, la rândul ei.

Coborâră timp de mai multe minute, în tăcere. Apoi vocea recită din nou ceva, înşiruind vorbele melodioase pe un fir nevăzut. Roboții ascultară de comanda neînțeleasă şi reveniră lângă peretele din dreapta. Gareth remarcă abia acum un fel de suporți în formă de

cerc, care iradiau slab la vedere. Răsuflă uşurat şi lăsă slobod, inutil acum, bastonul paralizor.

Decelerarea se dovedi la fel de greu de suportabilă ca şi accelerația căderii libere. Stomacul urmă acelaşi drum ascendent inițial, nu descoperi nimic deversabil în interior şi reveni pe poziții normale. Liftul înțepeni, fără alt avertisment. Lumina muri din nou, fâşâitul aspru îl anunță că uşa se ridică şi, brusc, platforma de sub picioare deveni mobilă şi îl deplasă în afară.

Gareth se strâmbă din cauza surprizei şi a ciudei de a fi fost luat prin surprindere. Se afla într-o hală gigantică, ale cărei laturi nu puteau fi nici măcar bănuite. Chiar lângă perete, la câțiva paşi lateral de uşa liftului, aşteptau, frumos stivuite, o mulțime de bare lucioase, groase cât corpul unui om şi lungi de mai multe zeci de metri. Un braț gigantic, articulat, cobora dinspre invizibilul tavan, le pipăia pe rând, apoi apuca una în cleşti şi se avânta cu ea, dispărând în azurul strălucitor care-l împiedica să vadă ce se găseşte mai sus.

Un depozit aerian, gândi Gareth, pipăindu-şi umărul, în care durerea cocea asemenea unei spume vineții. Un depozit protejat de un sistem de radiații în spectrul vizibil împotriva privirilor indiscrete.

— Hei, e cineva aici? întrebă, mai mult pentru a auzi cum sună ecoul.

Podeaua era formată dintr-un caroiaj de dale albastre transparente, pulsând dinspre adâncuri o lumină caldă.

Un sistem ingenios de capcane energetice. Asta era! Gareth îşi aduse aminte că auzise, cândva, despre ceva asemănător, în stadiu de proiect, pentru o salătest în inima Institutului Genetic şi unde urmau să se desfăşoare o serie de experienţe asupra hibrizilor.

Aceasta de aici era însă funcţională şi îl putea imobiliza oriunde de-a lungul viitorului său drum sau îl putea direcţiona către un punct anume, lăsându-i numai un simplu culoar de deplasare.

Deocamdată, pulsa neutru, aşteptându-i reacţiile. Înaintă cu precauţie. Nu se întâmpla nimic. Doar zgomotul braţului metalic, care îşi făcea liniştit datoria. Inutila datorie!

Dumnezeule! se înfioră omul, păşind încă temător. Un imperiu al maşinilor, funcţionând ireproşabil de sute de mii de ani, fără să simtă nevoia vreunui control uman. Un imperiu a cărui suprastructură era o lume biologică bine ţinută în frâul unor legi imuabile. În virtutea cărui scop? A cărei logici?

Nu apucă să dea răspuns la niciuna din întrebări. Brusc, pătratele luminoase păliră şi se stinseră, lăsând activă numai o fâşie a cărei strălucire se accentuă.

— Sistemul funcţionează, mormăi încruntat şi nu ştiu dacă trebuia să se simtă mândru de intuiţie sau speriat de ceea ce părea că i se pregăteşte.

Păşi cu luare-aminte de-a lungul cărării astfel sugerate. După câteva secunde, îndrăzni să privească

peste umăr. Tresări: dalele se stingeau una după alta, încremenindu-şi pulsaţiile. Orice posibilitate de întoarcere îi era tăiată.

Ridică din umeri: nu venise până aici doar ca să aibă de unde se întoarce.

Mergea din ce în ce mai repede, străduindu-se să nu se mire de nimic din ceea ce vedea. Nici măcar de faptul că, deşi avea convingerea că mai străbătuse de sute de ori drumul, nu îşi mai amintea nimic.

Trecu pe lângă un turn subţire din sticlă, de-a lungul căruia urcau şi coborau şiraguri de scântei colorate. Din loc în loc, în puncte dinainte determinate, după petrecerea fiecărui spot de scântei, înfloreau un fel de meduze uriaşe, purpurii, care se desfăceau de pe suprafaţa mată şi cădeau fără zgomot pe dalele din jur. Materialul translucid al dalelor sfârâia şi se topea, permiţându-le să penetreze către adâncuri, după care se refăcea cu repeziciune.

În altă parte, admiră un bol gigantic, ale cărui buze răsfrânte abia depăşeau cu câteva palme suprafaţa podelei. Înăuntru colcăia o masă fremătătoare de şerpi-de-abur, care se devorau unul pe altul, sfârşind evoluţia fiecărui ciclu de câteva minute prin transformarea în sfere dense de energie, aspirate imediat de-a lungul unui invizibil culoar aerian şi dispărând în azurul ce împiedica privirile.

Merse timp de aproape două ore, străduindu-se să nu se oprească pentru a admira spectacolul ciudăţe-

niilor care-l înconjurau la tot pasul. Remarcă doar că nu întâlnise nici măcar o singură apariție, fie ea mecanică sau biologică. Numai forme energetice, care-l determinau să creadă că se afla într-unul din sectoarele de producere a energiei ce menținea întregul sistem în mişcare. Ar fi zis în viață, dacă expresia nu l-ar fi speriat prin profunzimea ei neaşteptată şi neechivocă.

Când, în cele din urmă, caroiajul-potecă se stinse la rându-i, devenind asemănător întregii podele din jur, descoperi că ajunsese într-o sală obişnuită, cu pereți normali, în inima cărora se aflau încastrate zeci de ecrane de diferite dimensiuni, cea mai mare parte aflându-se în stare de inactivitate. Pe retinele colorate se puteau urmări procese în plină desfăşurare, în diferitele secțiuni ale lumii subterane.

În mijloc, un ecran uriaş dormita în aşteptare.

Pe mine mă aşteaptă, tresări Gareth şi se apropie.

În colțul din dreapta pulsa ritmic o sferă albastră, invitându-te parcă să o atingi. O săgeată tremura uşor, indicând în direcția sa.

Se opri nehotărât şi îşi supse buzele uscate şi crăpate. Îi era cumplit de sete şi, în acelaşi timp, simțea că îl trec toate apele. Atâta timp cât se aflase în mişcare, nu simțise febra urcând nemiloasă în el. Acum, stând indecis înaintea aparatelor ce i-ar fi putut sugera răspunsuri la multe întrebări ce-l măcinau, căldura insuportabilă

a intestinelor țâşnea din el aidoma unui şuvoi de lavă, inundându-i pielea.

Îşi scutură capul, repetându-şi în şoaptă că nu trebuie să se lase copleşit de febră. Se apropia de capătul unui drum, de capătul unei experienţe, moment de care depindeau foarte multe lucruri. Foarte multe evenimente ulterioare. Din nou, rana din umăr se disipa într-o durere uşoară, cuprinzându-i întregul corp.

După o ezitare tulbure, întinse mâna şi apăsă pe imaginea sferei albastre. Ecranul se lumină încet, parcă nesigur. În mijlocul imaginii, un bărbat îmbrăcat într-o salopetă argintie îi făcea un semn vesel din mână. Stătea în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul unui fotoliu rotativ, în mijlocul unei cabine pe care Gareth o recunoştea fără efort ca fiind punctul de documentare al „Plutoniei".

Simți cum îl trec fiorii şi toată căldura insuportabilă de adineaori se risipi brusc.

— Bine ai venit, Gareth! spuse Gareth cel în costum argintiu. Te aştept din momentul părăsirii planetei de către „Plutonia" şi te voi aştepta cât va fi necesar, până când vei hotărî că sunt îndeplinite toate condițiile pentru a declanşa **semnalul** şi a porni astfel cea de-a doua parte a acțiunilor care au ca scop revenirea **noastră**. Dacă vei privi în caseta cronologică de deasupra, vei afla de cât timp te aştept şi cât a trecut de la ultima ta vizită.

— Patru sute opt mii de cicli, articulă greu Gareth. Şase sute patruzeci de perioade.

Închise ochii, simțind că tavanul se desprinde din înălțimile azurii şi se roteşte amețitor către el.

Povestea se dovedea tulburător de simplă: astronava „Plutonia", plecată de pe Therra în urmă cu 14 minute galactice, colonizase biologic 24 de planete din 17 sisteme solare. Se aflau în curs de încheiere a operațiilor pe cea de-a douăzeci şi patra, când de pe Therra sosise prin sub-spațiu semnalul de reîntoarcere neîntârziată.

— S-a întâmplat ceva extraordinar, admise Gareth cel de pe ecran. Ceva care i-a determinat pe responsabilii Centrului Spațial Galactic să declanşeze semnalul către toate navele aflate în cursă lungă. Ce anume? Această întrebare mi-am pus-o şi ne-am pus-o cu toții de nenumărate ori, înainte de a lua decizia revenirii pe Therra. Acum, când mă reasculți pentru a nu ştiu câta oară (Gareth scutură din cap, dar amintirile refuzau să se dezvăluie), se prea poate ca „Plutonia" să fi ajuns acasă, iar ei să cunoască răspunsul. Pentru noi, adică tu, Gareth Miller Morgan, şi ea, Sandra Covell, lucrul acesta nu are nicio importanță în conținut. De când am hotărât să rămânem aici pentru a asigura asistență în derularea celui mai pretențios program biologic din câte s-au putut imagina, nu ceea ce s-a întâmplat acolo, în demult părăsita casă conta, ci dacă „Plutonia" va mai putea reveni aici, pentru a continua

experimentul sau dacă vom fi obligaţi să retragem interdicţiile şi să lăsăm evoluţia naturală să-şi spună cuvântul.

Ce anume îi determinase să se oprească aici pentru derularea ambiţiosului program? Condiţiile biologice ideale. Când o descoperiseră, planeta arăta ca un laborator gigantic, perfect steril, apt să primească şi să dezvolte viaţa în parametrii indicaţi. Un timp, bănuiseră aici rezultatul experienţelor unei alte civilizaţii cosmice care, dintr-un motiv sau altul, fusese obligată să îşi părăsească prea devreme lucrarea. Trei sute şaizeci de cicli durase partea cea mai importantă a dezvoltării proiectului.

— Nu suntem nemuritori, aşa cum probabil că îţi închipui, în momentul în care mă asculţi. Doar atotputernici din punct de vedere biologic. Însuşi faptul că nu-ţi reaminteşti nimic după fiecare nou început de ciclu, poate să stea mărturie pentru o asemenea afirmaţie. Că ai supravieţuit mereu tânăr miilor de cicli şi că vei supravieţui până în clipa stabilirii Contactului, înţelegi? O mărturie... Cunoaştem legi prin mijlocirea cărora putem obliga natura să facă tot ceea ce dorim. Sau aproape tot, pentru că, la urma-urmei, orice lucru are un sfârşit, pricepi, Gareth? După cum există şi un început. Nu, nu suntem nemuritori, doar longevivi.

În alţi 180 de cicli, fuseseră definitivate construcţiile din Colonie precum şi imaginile ei, multiplicate

holografic şi amplasate în mai multe puncte pe suprafaţa planetei, pentru a crea impresia celor ce urmau să zboare, după plecarea lor, în atmosferă sau în spaţiu, că nu sunt singuri.

— Că nu sunt singuri, mormăi Gareth, aşezat pe podea, cu ochii aţintiţi pe imaginea sa din urmă cu patru mii opt sute de cicli. Că există speranţă...

Avea în gură o apă amară, pe care se forţă să o scuipe.

— Dumnezeule, patru sute opt mii de cicli! se sperie. Şi nu există scăpare!

Aproape şapte sute de cicli durase punerea la punct a complicatelor uzine biologice şi a planurilor de alternanţă a ciclurilor.

— Am avut un vis demiurgic, Gareth, şi vreau să sper că într-o bună zi îţi vei aminti că ai luat parte activă la elaborarea şi la punerea sa în practică. Am vrut să fim Dumnezei, pentru că, într-un moment de extraordinară intuiţie, Zenta a realizat că s-ar putea, la rândul nostru, să facem parte dintr-un alt Plan, mult mai amplu, de panspermie cosmică.

Gareth cel de pe ecran zâmbi trist.

— Scopul suprem al vieţii este să însămânţeze viaţă. Asta am făcut şi noi aici şi sper să nu ne blestemi prea tare pentru ceea ce ai îndurat. Nu ştiu cum va arăta această planetă peste miile de cicli care de-abia aşteaptă să se prăbuşească peste ea, dar sunt conştient că eu, cel de acum, şi tu, cel de atunci, vom ajunge două

persoane complet diferite. Nu-ți cer decât să nu urăşti prea tare o hotărâre pe care am luat-o pe când eram una şi aceeaşi persoană.

Bărbatul de pe scaun tăcu, de parcă încheiase tot ce avusese de spus. Gareth mai aşteptă câteva clipe, apoi se ridică greoi în picioare. Rana îl ardea aidoma unui fier înroşit şi-i dădea vârtejuri de amețeală. Ar fi vrut să se sprijine de ceva, însă, cu excepția pereților acoperiți de ecrane, în toată sala nu se afla niciun alt obiect.

Atunci, chipul de pe ecran, un Gareth mort cu sute de mii de cicli înainte, vorbi din nou, rar, explicându-i ce avea de făcut. Când termină, de astă dată cu adevărat, ecranul se întunecă. Gareth nu mai zări nici măcar sfera albastră ori săgeata indicator.

Poteca îşi tremură din nou carourile calde şi bărbatul porni în direcția propusă, cu paşi mici, şovăielnici, tremurând din toate încheieturile.

Dincolo de sala ecranelor, doi pereți albi, foarte apropiați, decupau spațiul într-un coridor al cărui capăt nu se vedea. Oftă şi porni, la fel de indecis, înainte, sprijinindu-se din loc în loc de ziduri. Îi era din ce în ce mai rău. Nu-şi mai simțea picioarele, iar corpul îi devenise, de la brâu în sus, o torță, pârjolindu-i părul şi buzele transformate în carne vie.

Îşi aminti de vorbele lui Thomas: „Singur. Nimeni nu te va putea însoți. Dacă febra te prinde slăbit, vei muri într-un colț oarecare".

Febra îl prinsese şi se străduia să-l înfrângă cât mai repede. Mai avea atât de puțin...

Se opri şi îşi sprijini fruntea de zid. Răceala metalului îl ameți. Leşină.

Când îşi reveni, se descoperi căzut pe podeaua pulsatorie, cu capul sprijinit pe o pernă gonflabilă. O insectă uriaşă se învârtea tăcută pe deasupra, fixându-l cu ochii polifațetați. Crezu că încă visează şi se strădui să se dezmeticească. Arătarea continua însă să plutească impasibilă. Ridică brațul teafăr şi abia atunci structura electronică se retrase şi dispăru de-a dreptul în materia zidului.

Gareth mai aşteptă un timp nemişcat, încercând să-şi pună ordine în gânduri, dar nu reuşi. Într-un târziu, se ridică, scuturat de frisoane uşoare. Observă că rana-i fusese pansată în răstimpul cât stătuse sub mantia întunecată a leşinului, iar ruptura costumului reparată cu un fel de pastă elastică, translucidă.

Strânse din dinți, se ridică şi îşi reluă drumul. După numai câteva minute, zidurile dispărură fără de veste, părăsindu-l într-o sală rotundă, în mijlocul cărora zeci de automate minuscule se învârteau împrejurul unui telescop obişnuit, fluierând şi sâsâind într-un dialog vioi, dar complet lipsit de înțeles. Când prezența îi fu recepționată, corul de fluierături atinse apogeul şi Gareth se trezi înconjurat de cilindri plutitori.

Nu păreau deloc agresivi, ci numai curioşi, aşa încât renunță la intenția de a se apăra. Îl filmară cu ochii

lor polifaţetaţi, îl pipăiră cu braţe subţiri de vanadiu, îi introduseră în nări un fel de pastă moale, de culoare albă, pe care o suflă cu scârbă, îl examinară în diferite spectre, în fine, se retraseră şi se adunară în cer, apropiindu-şi receptaculii metalici şi pornind împreună un bâzâit gros şi modulat.

În cele din urmă, Gareth se plictisi şi renunţă să le mai acorde atenţie. Se instală în fotoliul din mijlocul sălii şi mişcă platforma către telescop. Abia atunci observă că, în realitate, ceea ce el crezuse a fi un telescop obişnuit era doar o deschidere focalizatoare terminală către inima unui aparat optic cu mult mai mare.

— La dracu! înjură nedumerit, neştiind ce anume ar trebui să facă mai departe.

De parcă nu ar fi aşteptat decât sunetul glasului său, zecile de automate rupseră cercul şi se risipiră cu iuţeală în diferite puncte ale sălii circulare, manevrând cu dibăcie o serie de comenzi de pe bordurile mici, ca pentru păpuşi.

Capătul telescopului se apropie de fotoliu şi Gareth zări pe marginea lată lentilele de protecţie contra diferitelor tipuri de radiaţii, vătămătoare pentru nervul optic. Şi le fixă cu îndemânare, apoi apucă mânerele laterale şi potrivi ocularul. Gareth cel de pe ecran îi vorbise despre un formidabil instrument optic, care străbătea pântecele planetei, conul unui vulcan, prelungindu-şi incredibil percepţia printr-un contact per-

manent cu uriaşa lentilă moleculară construită dincolo de orbita Azolei. O extraordinară privire cosmică ațintită permanent asupra Therrei.

Iar el privea din nou către punctul acela al spațiului, care nu-i spunea nimic prin rezonanța numelui şi care nu reuşea să-i deştepte nici cel mai firav sentiment.

Palpă senzorii declanşatori pentru fenomenul observațional. Brusc, direct pe retină, răsări un punct strălucitor care acoperi, într-o fracțiune de secundă, întreg câmpul vizual.

Îşi trase capul înapoi şi se frecă la ochi cu mâna teafără. I se spusese că acolo ar trebui să se afle o pitică galbenă, slab strălucitoare, şi un punct de balizare, emițând în...

— Semnul! strigă răguşit, înțelegând dintr-odată semnificația strălucirii orbitoare.

În sfârşit, se hotărâseră! „Plutonia" trimisese semnalul! Indiferent ce se întâmplase pe Therra, viața urma să-şi continue cursul aici. Ciclurile îşi vor încheia prea lungul rost.

Îşi frecă fruntea cu dosul mâinii stângi. Vru să mai privească o dată, ca să se convingă că nu se înşelase, apoi renunță.

Pentru ca viața să triumfe aici, **acolo se aprinsese o nova**.

Se ridică, tremurând de emoție, şi se îndreptă spre pupitrele minuscule. Automatele sâsâiră supărate şi

încercară să îl determine să se îndepărteze. Nu le luă în seamă și acționă manetele de alarmă, blocând toate circuitele. Cilindrii minusculi încremeniră pe rând și, în câteva minute, o liniște absolută se înstăpâni în sala circulară.

Când ajunse la comanda finală, sub care pulsa un cerc interdictor, șovăi câteva clipe, meditând la tot ceea ce lăsase în urmă. „Plutonia" construise aici o lume. Una care așteptase până acum în incubator. Gândul îi fugi la Gareth Vânătorul, la Thomas, la Bulevardul Nouă, la Sandra, la Colonia aflată într-o iremediabilă descompunere...

Cum va arăta o lume fără **zei**?

Înghiți saliva amară și trase cu nădejde de manetă, cuplând circuite neștiute. Nu se întâmplă nimic. Poate numai o ușoară tresărire a podelei sub tălpi. Nu realiză însă dacă și acesta nu se datorase cumva stării de slăbiciune provocate de febră.

Își privi cu uluire corpul: crezuse că se va petrece ceva extraordinar cu el, că se va simți, cumva, mai liber, mai puternic. Era însă tot el cel vechi, cu rana din umăr. Cu zgura din suflet.

Se răsuci pe călcâie și, fără să mai arunce vreo privire automatelor înțepenite în somnul morții mecanice, porni înapoi către sala ecranelor, pentru ca el, cel de demult, să-i facă ultimele comunicări.

Drumul i se păru de două ori mai lung decât la venire. Mușchii îl dureau tot mai tare, iar mintea i se în-

ceţoşa, din când în când, părăsindu-l pe podeaua devenită rece şi cumplită. Îşi revenea din ce în ce mai greu şi îşi simţea corpul istovit până în ultimul grad.

Când ajunse în capătul coridorului alb, observă că pielea mâinilor se zbârcise şi crăpase în minuscule canioane, niciodată străbătute de apă. În gingii simţea dureri ascuţite. Părul îi albise şi, când îşi trecu degetele prin el, îi rămaseră şuviţe întregi între ele, care apoi prinseră să se spulbere în aer.

În sala ecranelor, se prăbuşi, complet lipsit de putere, la numai câţiva paşi de peretele acoperit de ochi întunecaţi. Gareth cel în costum argintiu apăru brusc, de parcă abia aşteptase să fie chemat de dincolo de ceaţa ecranului.

— Dacă ai reactivat pentru a doua oară, în aceeaşi secvenţă, memoria Ordinatorului Central, înseamnă că **semnalul** aşteptat a sosit şi că ai declanşat partea a doua a programului.

Chipul imaterial, zămislit din nori de electroni şi subtile variaţii energetice, zâmbi trist şi întinse, inutil, o mână către el.

— Din acest moment, totul s-a sfârşit. Totul poate începe. Timpul, refuzat de atâtea ori, se va revărsa din tine şi vei îmbătrâni văzând cu ochii. E foarte posibil să nu mai apuci finalul acestei discuţii. Sandra şi-a încheiat şi ea prea lunga misiune. Odată ce-ai întrerupt ultimul contact, nava unde-şi dormea somnul criogenic a explodat.

Gareth cel în costum argintiu se lăsă să alunece în genunchi.

— Îți mulțumesc pentru că ai fost tare până la capăt. Acolo, sus, lumea renaşte. O poți simți?

Dar Gareth demult nu mai auzea nimic. Prăbuşit pe podea, se cufundase într-o ceață violetă care-l asalta tot mai deasă, cu fiecare clipă scursă. Nu-l mai dureau nici muşchii, nici rana din umăr, oboseala aproape că-i dispăruse din membre.

În față, dincolo de vălătucii violeți, se afla o piațetă din centrul unui oraş aglomerat. Şovăi câteva clipe, sări peste lanțul ridicat la două palme de sol şi pătrunse în mulțime. Umbrele mari de soare adăposteau mese rotunde, la care îşi beau în linişte cafelele bărbați şi femei îmbrăcați în haine surprinzătoare. Vehicule ciudate, pe două şi pe patru roți, se încrucişau printre trecători, animale domestice bizare se frecau de picioarele domnilor cu pălării negre şi cerşeau, din priviri, o mângâiere.

O femeie tânără, cu trăsături regulate şi fine, se opri alături, ferindu-se parcă să îl atingă. Un parfum subtil îi invadă nările şi îl făcu să strănute. Femeia întoarse brusc capul în direcția sa şi se uită cu atenție. Ca şi cum l-ar fi perceput.

Dumnezeule, se înfioră Gareth, se poate muri şi aşa!

Apoi ceața reveni cu violență şi îngropă totul în inima ei violetă.

Arhiva nr. 4462,
subvarianta AB-004,
indicele 8997 Omega

Memoria primelor călătorii spațiale în direcția Sistemului Terzan

Sistemul stelar binar Terzan 5 CX1, aflat la 19.000 de ani-lumină și 12 parseci de Therra, pe direcția nordului galactic, este format din steaua roșie Origana, cu o rază de 221.018 km, și din pitica albă Sur 02-Onti, cu diametru de 5.818 km. Cele două astre orbitează unul în jurul celuilalt pe o orbită spirală complexă, al cărei afeliu maxim este de 380.000.000 km, iar periheliul de 129.255 km. Practic, pentru un observator situat la suprafața coroanei Origanei, companionul acesteia nu ar fi vizibil decât cu instrumente optice performante și numai în anumite momente ale evoluției sale.

O lentilă astronomică autonomă, Sel/147/Opto, a descoperit Origana în 2167 EC, dar autentificarea informației și cartografierea ei a fost realizată abia în 2289 EC, când cele două astre au trecut unul prin dreptul celuilalt, umbra lui Sur ajutând la identificarea co-

rectă a parametrilor companionului său. În 2442 EC, puntea-spațială-tehnică Ajuto/SS/0101 a primit un flux neutrinic din direcția nordului galactic, pe care sistemele-de-percepere-astrală ale Observatorului Neron de pe satelitul Europa l-a interpretat drept o *imagine cavă* a mai multor obiecte spațiale, de mari dimensiuni, care orbitau în interiorul sistemului binar. După câteva luni de reconstituire, Administrația Spațială primea un raport detaliat despre Sistemul Holio, format din trei planete gigant și două planete de dimensiunea lui Marte, care executa un complicat dans orbital, evitând o distrugere completă la fiecare 12 ani therrani.

În 2899 EC, Marina Spațială a anunțat identificarea de condiții perfecte pentru apariția și dezvoltarea vieții biologice în manieră carbonică pe cele două planete mici, pe care le-a denumit T-Alfa și T-Beta și a propus un proiect pentru colonizarea lor, cu ajutorul unei nave-colonie de ultimă generație, scoțând la licitație cele 182.615 de locuri disponibile de la bordul acestora. În urma selecției, au căpătat tichet pentru o călătorie tur 89.199 de umanoizi, 55.214 de droizi și ciborgi cu inteligență tip fagure, 36.705 de inteligențe nonumanoide, fixate pe suporturi noncarbonice și deținând statutul de semicetățeni ai Sistemului Sol, precum și 1.497 de actanee-superb, inteligențe gazoase joviene, cu statut de observatori independenți,

în raport cu cetățenii Sistemului Sol. În calele gigante, construite pe orbită marțiană, au fost împachetate mii de tone de bacterii de toate categoriile, țesuturi ale tuturor animalelor și plantelor care urmau să formeze în viitor fauna și flora planetei, insecte, însoțite de ouăle și larvele lor, milioane de depozite cu nutrienți de primă necesitate și aproximativ 100.000 de tone de apă marină, destinată a forma o protecție elastică în jurul navei și urmând să se transforme la destinație în prima mlaștină sărată din istoria planetei pe care coloniștii urmau să decidă să coboare.

Pregătirile pentru plecare s-au desfășurat pe durata a 10 ani-standard, timp mai mult decât suficient pentru ca prima flotă independentă de therraformare, formată din 12 nave-tăvălug să atingă Sistemul Terzan, folosind microgăurile de vierme deschise în acest scop de către Entitatea Rațională Digitală Xolotl. Călătoria în sine a durat doi ani și 4 luni-standard și a fost un succes deplin, prima coborâre pe T-Alfa având loc în anul 3001 EC. Condițiile de viață găsite aici au depășit toate așteptările, iar prima colonie la suprafață a fost construită în mai puțin de nouă luni. Pasul următor l-a constituit despachetarea bacteriilor și a depozitelor de nutrienți care să le susțină activitatea. În 3305 EC, colonia Odiseea 01 depășea 110.000 de umanoizi și 15413 actanee-superb, numărul coloniștilor nonbiologici rămânând neschimbat.

În anul 3090 EC, existau deja patru colonii la suprafața solului, iar atmosfera era perfect respirabilă pentru toți coloniștii născuți pe T-Alfa. În 3139 EC, colonia Odiseea 03 trimitea către Administrația Solariană un calup neutrinic cuprinzând mai multe miliarde de gigaocteți cu informație, printre care și intenția de a începe colonizarea planetei surori T-Beta, în următorul deceniu-standard.

Realizând importanța deținerii unui dublu cap de pod în regiunea Terzan, Administrația și-a dat acordul și a început să pregătească o a doua navă-generație, specializată în călătoriile prin microgăuri de vierme. De această dată, solicitările din partea cetățenilor solarieni umani fiind foarte multe, numărul de locuri aprobat pentru această nouă expediție a fost de 1.128.3446, celelalte 516.789 de locuri disponibile, fiind ocupate în mod egal de unelte-auxiliare-inteligente, de droizi medicali și de semicetățeni cu profil nonbiologic.

Călătoria a început în anul 3190 EC, în apropiere de Saturn, ERD Xolotl reușind să deschidă o serie de patru microgăuri paralele și să le mențină deschise pentru o perioadă de patru luni-standard. În 3193, nava "Hokkaido Rey" a ieșit din subspațiu, la 64 de milioane de kilometri de orbita lui T-Beta și a raportat către Administrație, mai înainte ca microgaura de vierme să se închidă că înregistrează deja activitate radio și video de la coloniile de pe T-Alfa.

Ultima legătură înregistrată din direcția lui Terzan 5 CX1, de către punctele de retransmisie și amplificare din Sistemul Sol, a fost cea din anul 3201 EC, când s-a primit cel mai scurt mesaj din istoria colonizării spațiul cosmic. Propoziția "Hei, este cineva acolo?", a rămas în analele Administrației Solariene drept cea mai enigmatică exprimare inteligibilă formulată de o ființă rațională (umană sau nonbiologică).

În următorii doi ani, Administrația a lansat proiectul unei misiuni de salvare, reușind să adune membri pentru echipajele a patru torpedo-uri de luptă, de clasă A, și pentru cele 11 hipercargouri destinate repatrierii coloniștilor din Terzan. În 3204 EC, ERD Xolotl a deschis șase microgăuri de vierme dincolo de orbita lui Neptun și navele și-au început salturile prin subspațiu, urmând ca la ieșirea din ele să formuleze primele rapoarte. În mod neașteptat, la mai puțin de trei zile-standard de la plecare, Xolotl a anunțat că găurile s-au închis de la sine și că orice tentativă de a le redeschide s-a soldat cu eșecuri repetate și cu un consum enorm de energie. Chiar dacă navele reușeau să ajungă la punctele de ieșire, acestea erau inactive, deoarece închiderea unui capăt al găurii-de-vierme conducea automat și la blocarea celuilalt.

Problema unei noi acțiuni de salvare nu se mai putea pune, deoarece costurile ar fi depășit cu mult fondurile destinate acestui tip de activitate spațială. În plus,

nimeni nu putea să garanteze că fenomenul necunoscut care dusese la blocarea microgăurilor de vierme în cadrul anterioarei tentative nu avea să se repete și în acest caz. Dosarul Terzan 5 CX1 a fost închis, iar direcția spațială spre nordul galactic a fost interzisă pentru următoarele cinci secole.

din ***Enciclopedia Cunoașterii Galactice,***
ediția 237, varianta non B, anul 5576 EC

Avatarii Faraonuluiu Tlá

de Mihai Eminescu & Aurel Cărășel

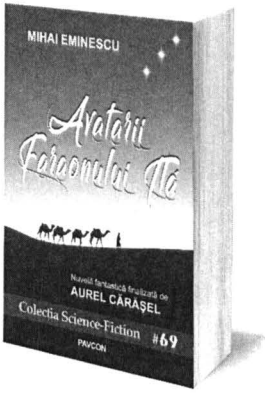

„Nici că se putea o continuare mai bună pentru o operă eminesciană excelentă!"
Constantin D. Pavel

Celebra și superba nuvelă fantastică, lăsată nefinalizată de Mihai Eminescu, a inspirat într-un mod profund pe prozatorul Aurel Cărășel, care, cu talentul său remarcabil (dovedit, de altfel, în proiectul literar „Clasici Renăscuți") ne dăruiește un final neașteptat și teribil de frumos la „Avatarurile Faraonului Tlá".

Și dacă doar nuvela eminesciană, în sine, oferă o valoare literară inestimabilă, continuarea acesteia, sugestiv denumită de profesorul Aurel Cărășel „Inima de opal a faraonului Tlá", vine cu un plus care îmbogățește cititorul cu sensuri și semnificații greu de descoperit altfel.

Titlu: *Avatarii Faraonului Tlá*
Autori: *Mihai Eminescu / Aurel Cărășel*
Nr. pag.: *160*
Colecția Science-Fiction: *#69*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Oricât părea de ciudat, ființa cu trup de om şi cap de câine asculta cu o atenție nedisimulată. Cuvintele curgeau într-una, molcom, ținându-l sub vraja lor.

Când Gareth se opri la 20 de metri, căutând cu disperare încă vreo trei-patru fraze, pentru a-şi putea coborî brațele amorțite, încă nu se mişcase de pe loc.

Lumina roşcată a nopții îi permitea să zărească spasmul fugar al muşchilor feței omului-animal, dezvelind involuntar un canin alb.

Practic, între momentul în care el declanşă sistemul de lansare al plasei-corolă şi cel în care firele lipicioase se strânseră în jurul corpului creaturii, nu trecură mai mult de câteva secunde.

Omul-câine se prăbuşi fără să se zbată. Se apropie de forma întunecată, vrăstată cu dungi subțiri, albicioase, şi nu se putu stăpâni să nu întrebe de ce nu i se opusese în niciun fel, de ce îi cedase atât de fără sens.

ISBN 978-606-96250-9-5

www.pavcon.ro